

Radostrna

СЛЕД **22**

***Благодаря на всички, които ме
надъхваха, че съм голяма работа :)***

След 22

© Радостина Савова, 2014

© Любомир Тодоров, предпечат

© Десислава Кушева, графичен дизайн

© Георги Желязков (doveinjar), илюстрации

© Стефан Христов, дигитална медия

www.radostna.com

София 2014

Radostrna

СЛЕД **22**

Първа глава

Телефонът извън за втори път. Сърцето на Маги се сви отново. Не искаше да вдига, защото знаеше кой е, и искаше да вдигне, точно защото знаеше кой е. На третия път тя не издържа и грабна слушалката. С най-грубия си тон викна:

- Ало!

- Здравсти, трябва да поговорим.

- Да говорим?! - изкрещя тя. – За какво да говорим? За ебливото копеле, което не може да си държи члена дори за минута в гащите ли? О, извинявай, това беше ти. Може би искаш да говорим и за развратната кучка, дето ми се пишеше добра приятелка – а да, това беше твоята приятелка.

- Стига, знаеш, че нещата не стоят така. Хайде да се видим да поговорим?

- Не искам нито да те виждам, нито да те чувам, живеи си безсмисления живот и ме остави на мира.

- Стига Маги, дай ми втори шанс, дай ми шанс да ти обясня. Аз

съм долу, ще ми отвориш ли?

- Няма да ти отворя! Върви по дяволите или по курвите, все ми е едно. Изчезни от живота ми.

Прас телефона. Маги не издържа. Отиде до прозореца, за да провери дали лъжливото копеле наистина беше си направило труда да дойде до дома ѝ. За нейна почуда беше долу. Даже цветя беше купил. „Виж ти” – каза си тя – „как една жена може да заслужи цветя, само когато гаджето ѝ преспи с уж добрата ѝ приятелка”. Тя спусна щорите и отиде в банята. Отвъртя кранчето с горещата вода и зачака ваната да се изпълни.

* * *

В другия край на града телефонът на Калина също извънтя. Този път беше за добро.

- Здравейте, Калина Иванова търся.

- Да, аз съм. – отговори Калина нервно.

- Обаждан се от издателска къща „K&K”. Имам удоволствието да Ви съобща, че сте одобрена за второ интервю. Срещата ще се осъществи на 28 септември, 10 часа в сградата на издателството на бул. България. Интервюто ще води изпълнителният директор г-н Монеv. Очаквам Вашето потвърждение.

- Да-а. Разбира се. Няма проблем. Ще бъда там.

Калина се разтрепери. Всичко ли трябваше да се случи тази седмица? Два дни откакто знаеше, че е бременна и трябваше да решава дали да задържи детето или не, получи това толкова желано обаждане от „K&K”. Само ако се беше случило два дни по-рано, тя нямаше да има никакви колебания, дори би се обадила на Маги и Рокси да го отпразнуват, но не и сега. Беше твърде затормозена да решава – бебето или работата, или може би и двете. Оф, ще се побъркам. – само това си повтаряше до днес, а след предложението за работа, което тя вече беше почти

убедена, че ще получи, повтаряше два пъти повече – Ще се побъркам.

* * *

- Hi, sweetheart, how are youuuu? I miss you sooooo much...

- Hi, kitty, I miss u too. But soon I will be there with you. It's just 2 days and I will kiss your sugar nose.

- Yeeeh, I can't wait. Kiss you baby, but I gotta go. Love you.

Чак сега Рокси осъзна, че ѝ остават само 2 дни да се подготви за пристигането на Абдулах. Трябваше да измисли тоалет за летището, да резервира хотел, да направи програма за всеки един час от двуседмичния му престой в България, да се обади на всичките си познати и да публикува във Facebook, че тези две седмици ще се отдаде изцяло на любов и секси забавления, така че никой да не дръзва дори да помисли да ѝ се обажда. А да, трябваше веднага да се обади на Маги и Калина, за да отпразнуват визитата на Абдулах, нейния най-нов и най-богат любовник.

Тя натисна няколко пъти по гладкия екран на новото телефонно бижу, което Абдулах ѝ прати преди седмица, за да ѝ каже, че просто се е сетил за нея и е решил да ѝ го покаже. След секунда на екрана се появиха снимките на Маги и Калина и те вече бяха на линия.

- Привет, любимички. Имам страхотен повод за празнуване. Абдулах идва само след два дни и аз ви каня тази вечер да го отпразнуваме. Какво ще кажете?

- Кой беше Абдулах – попита Калина с ясното съзнание, че това е поредният ѝ чуждоземен любовник?

- Ако още веднъж забравиш дори една буква от името на моя приятел, няма да споделям с теб нищо – изсъска раздражено Рокси.

- Стига момичета – намеси се Маги – Имах ужасен ден, онова развратно влечуго се довлече до апартамента ми. Беше взел и цветя. Представяте ли си?

- Любимичка, ти си толкова сладичка, че нямаш нужда нито от цветя, нито от влечуги! Остави го да си вре израстъка в кочини като тази на Сиси, Лили, Рени..

- Добре, добре, разбрах, няма нужда да изброяваш. – намеси се Маги.

- Калина, любима, ти какво ще кажеш, имаш ли поводи за оплаквания, или ще сложиш онази секси бяла рокличка и ще се присъединиш към нас довечера?

Маги наддаде вик отсреща:

- Я, чакай, не съм се съгласила още.

- Ще се съгласиш, нямаш избор, и без това няма какво да правиш. Все пак имаш нужда от нов мъж, а той няма да дойде на крака у вас, я!

- Добре, и аз ще дойда – наддаде плах глас Калина – може би и аз имам нужда да изляза малко, да се разведря.

- Разбрахме се, в „Музея”, в 9. Не закъснявайте и вземете цялото си настроение. Имам нужда да обсъдим целия престой на моето сладурче в България. Все пак има купища пари за харчене, а аз не искам да остане с впечатление, че тук е скучно.

- Ок.

- Хубаво.

Втора глава

Маги все още беше във ваната и се опитваше да се отпусне, без да мисли за Ицо, но все не успяваше. Накрая се изправи рязко, грабна хавлията до нея и се загърна. От тялото ѝ се стичаше вода по пода, но не ѝ пукаше. Имаше идея как да забрави Ицо веднъж завинаги. Ще нареже всички снимки на малки парченца, ще изхвърли всичките неща, които той уж случайно забравяше да вземе след гостуване, освен това ще се раздели с всичките му подаръци. Може би последното беше прекалено, все пак гривната, която ѝ подари миналата седмица си е истинско бижу, предвид това, че я беше набелязала месеци преди това.

- Време е за шоу, мръсен негоднико! – изпищя Маги сякаш да я чуе целият свят и започна да тършува из шкафовете. Намери някаква промоционална чаша на Nescafe и си спомни как Ицо мазно ѝ беше поднесъл кафе в нея, докато тя беше още в леглото. Добре де, не беше мазно. Беше много сладко и романтично, но сега това не е важно. Чашата си отива. Маги беше изправена пред дилема – дали да я счупи или просто

да я хвърли в боклука. Тя се поколеба за секунда, тъй като не беше наясно къде точно да я натроши на милион парченца. Взе решение. Излезе на терасата и с цялата ярост на разярено женско животно я хвърли върху студения мрамор. Чашата се счупи на 4-5 части, а най-острата се заби в голия ѝ глезен.

Оуу! – изпищя на глас, а на ум нареждаше - Тъпак! Ти си виновен! Дори далеч от мен пак ми причиняваш болка! Писна ми от теб, писна ми да съм зависима от теб, писна мииииииии.

От глезена ѝ потече тънка струя кръв, която я вбеси още повече. Само след миг обаче я обзе силно чувство. Не можа да се сдържи и заплака. Мокра, по хавлия, с кървящ глезен и сополив нос, Маги си каза – Няма да ти позволя да провалиш живота ми. Не съм жалка и няма да ставам заради теб. Върви на майната си. Влезе вътре, залепи лепенка на раната, изсуши се, облече се и излезе на терасата да оправи безпорядъка. Щеше да започне всичко на ново, а това не включваше тераса, изпълнена с минало.

* * *

- Какво да правя? – за пореден път от два дни насам Калина си задаваше този въпрос.

Дали да не се обадя на майка? Или на батко? Не, най-добре е да поговоря с Мишо. Не, всички ще се шашнат, ще започнат да ми дават акъли.

Всъщност нямаше нищо лошо някой да ѝ даде съвет точно в този момент. Беше се дипломирала само преди месеци, очакваше я най-желаната за всички от нейния курс работа, а тя се чудеше дали пък да не реши да роди и да зареже професионалното си развитие за малко по-късно. Когато се записваш в университета и ходиш всеки ден на лекции, явяваш се на 15 изпита на семестър и си пълна отличничка, си мислиш, че си знаеш много. Но там никой не те учи как да вземеш решение, което ще повлияе целия ти живот, не

те учат и как да се справяш с превратностите на съдбата. Надхват те, че ти си най-добрата, че те чака бляскаво бъдеще и ще имаш чудесен живот. Никой обаче не си прави труда да ти даде схема на действие, да ти посочи верния избор, да ти каже кое е правилно и кое не е.

Калина беше с Михаил близо три години. Познаваха се добре, грижеха се един за друг и често се разбираха. За деца обаче не бяха говорили. Нямаше представа той как ще реагира на тази новина. Нямаше много варианти – да се зарадва, да не се зарадва или просто да се шокира и да не реагира. Самата тя не знаеше кое точно би искала да се случи. Можеха ли двамата да се справят с цяло бебе? Тя още нямаше работа, а ако реши да запази детето, нямаше и да има, а той работеше, но все още беше само младши експерт. Ами техните, ами неговите родители? Калина стоеше на стола в кухнята безмълвна. Не помръдваше. Стана и отиде до хладилника. Наля си чаша вода и седна отново. Помисли си, че ако не мисли по проблема, той може сам да се реши или просто да изчезне. После обаче ѝ хрумна друга идея. Стана и се отправи към спалнята. Грабна първата възглавница и я мушна под късата рокличка, с която беше облечена. Възглавницата веднага зае ролята си на корем и повдигна роклята до там, че да се превърне в потник. Калина се усмихна пред огледалото. Изглеждаше като малко буренце, но това ѝ допадна. Започна да фантазира за име на детето. После се улови, че го иска и веднага махна възглавницата изпод роклята. Оправи себе си и леглото и се върна в кухнята. Трябваше да помисли кой да бъде първият човек, на когото да сподели.

* * *

След като Рокси затвори телефона, набра отново. Този път беше нейният духовен и моден гуру – Стаси. Секси гей на средна възраст, който я познаваше от дете и винаги я беше дарявал с най-ценните съвети за външния ѝ вид, а също за държанието ѝ спрямо кучките, с които ѝ се налага да

се среща всеки ден, и още съвети за секси играчки, които мъжете обожават и още, и още. Сега Рокси се нуждаеше от идеен извор за посрещането на Абдулах. Тя не просто искаше да блесне на летището в най-зашеметяващия си външен вид, но копнееше летище София да помни това посрещане поне седмица или две.

- Стасии, любимичък, как си?

- Здравей, мъниче. Добре съм, по медения ти гласец усещам, че си намислила нещо?

- Толкова добре ме познаваш...mrrrrr. Нали ти споменах за Абдулах – сладък, секси, милионер, който завладя сърцето ми с източната любов, която ми предложи?

Мога ли да забравя :)

- Та, той идва само след два дни, защото не може да издържи повече далеч от малкото си сладкишче – Рокси. Знаеш, че за новите си любими мъже съм готова на всичко и бих искала да му направя най-якото посрещане ever? Разбираш ли колко е важно и колко малко време имаш, за да ми помогнеш?

- Разбирам, нека помисля и да ти се обадя до 20 минути с готово предложение. Нещо грандиозно в стил Рокси, нали така?

- Точно.

Рокси не можеше да си намери място от възбуда. Отиде до гардероба, където имаше поне милион рокли и нито една достойна за посрещането на новия любим. Ясно, беше време за пазаруване. Но сега точно не можеше да се случи, защото трябваше да се приготви за срещата с момичетата. Огледа се в огромното огледало на стената срещу нея, после се обърна да се види и в другото и след около пет минутно взирание в себе си, реши, че все още я бива. Отправи се към разкошната си розова баня и там прекара около час и половина в подобряване на така или иначе перфектния ѝ външен вид. Към 8 вече беше напълно готова - леко начупена златисто руса коса, крещящ гердан, розова рокличка с дължина точно до свивката на дупето ѝ, сребърни обувки на 10 см ток и разбира се малкото портмоне, в което успя да напъха само

кредитна карта, телефон и гланц за устни. Ключът от колата държеше в ръка, а този да дома ѝ оставяше на портиера, тъй като според нея беше напълно ненужно човек да си носи ключ от дома, ако има портиер по 24 в денонощието. Рокси се огледа пак във всичките огледала в стаята ѝ, след което добави още малко руж по двете си страни и прецени, че обещите, които носи са безкрайно неподходящи. Как въобще ѝ беше хрумнало да ги сложи. Разгледа колекцията си от поне 100 чифта обеци и избра едни розово-оранжеви, стигащи приблизително до шията ѝ. Усмихна се пред огледалото и излезе. Натисна копчето на алармата и колата изписука. Рокси караше чисто бяла Mazda 6. Наричаше я Ангелче и постоянно ѝ говореше, особено когато отнемеше предимство на някого и той смело я изпсуваше. Тогава тя се обръщаше към Ангелчето и я успокояваше „Да не ти пука, Ангелче, това беше за мен, а не за теб. Теб всички те обичат” или друг път, когато видеше BMW, карано от някой старчок, споделяше с Ангелчето: „Искаш ли да си поиграеш с него, мило? Ама без шофьора, че само ще те поучава и никаква работа няма да свърши. Хихихи.”

Рокси подкара Ангелчето си и пое право към „Музея”. След по-малко от 20 минути, тя паркира и с гъвкавост на пантера изскочи от колата. Минимум 3 погледа бяха привлечени от русото изкушение, но както я беше учил Стаси, тя не ги удостои дори с презрителен поглед. Прекрачи прага на „Музея” и зае любимата си, разбирай най-клюкарската, маса. Барманите и сервитьорите я поздравиха с кимане, а тя се зае да разглежда менюто, което знаеше наизуст. Поръча си зелена салата с риба тон, минерална вода и безалкохолен коктейл по избор на бармана. Тя винаги им се доверяваше, защото те отлично познаваха вкусовете ѝ.

На входа се появи Маги, оглеждайки се като уплашен заек за приятелките си. Забеляза Рокси и се втурна към нея.

- Извинявай, Рокс, знаеш как е градският транспорт. Оф, ти изобщо качвала ли си се някога на автобус?

- Да, обиждаш ме.

- И кога стана точно това?

- Как кога? Много пъти! Но си спомням само един – беше след парти, тъпите снобари започнаха да се подиграват на тези, които след дискотека си хващат рейса и се прибират мъртво пияни. Аз скочих и им казах, че ще си хвана рейса. Беше много забавно, защото не знаех къде има спирка, не знаех кой номер да хвана и къде ще ме отведе, но се въртнах и го направих. Беше адски забавно, даже се снимах и пратих MMS-и на всички малоумници. Не ми ли видя снимките във Facebook?

- Добре, извинявай. Съжалявам, че закъснях.

- Няма нищо, къде е онази досадница Калина? Тези дни ми се вижда по-досадна от обикновено, да не се е случило нещо?

- Не знам, не ми е казала. Питай я като дойде.

- Ок, ще поръчаш ли?

- Да, едно мохито.

- Любима, вече Мохитото е демоде. Дай шанс на бармана да се изяви и да те зарадва.

- Последният път като дадох шанс на барман да се изяви, приключих с него в леглото, после цяла година бяхме заедно, а сега си оплаквам младините, че го срещнах.

- А, да, извинявай, пак този Христо. Не ти ли мина вече?

- Как да ми мине? Днес даже стана по зле, порязах се заради него.

- Е не, ако си си рязала вените, просто няма да слушам.

- Не, ти луда ли си? Счупих една негова чаша и едно парченце се заби в глезена ми.

- Жалко, да беше я метнала на боклука. Защо му отделяш от времето си да трошиш в негово име, той да не е гръцка богиня, я?

- Какво трябва да значи това?

- Винаги съм си мислела, че в таверните чупят чинии като жертвоприношение в името на някоя гръцка богиня :)

- Оф, Рокс, ще ме убиеш от смях.

Калина се зададе отсреща. Днес изглеждаше изключително секси. Беше облякла бялата рокля по давление на Рокси и

изглеждаше божествено. С уверената си походка прекрачи прага и се отправи към масата. Дари персонала с най-бляскавата си усмивка и поздрави приятелките си с въздушни целувки, тъй като искрено мразеше лигавенето, особено на обществени места.

- Здравейте!

- Здравсти, красавице!

- Здравсти, Калинке! – провикна се Маги, така че да я чуят поне половината посетители.

- Казала съм ти 100 пъти да не ме наричаш Калинка, ужасна си!

- Ти пък си прекрасна – взе думата Рокси, докато Маги се забавляваше да нервира приятелката си.

- Любима, напоследък изглеждаш убийствено, да не си сменила фон дьо тена си?

- Какво ти става Рокс, знаеш, че ползвам мазила само, когато се налага да придружавам Михаил на фирмени тържества.

- Добре де, а какво е тогава? Има ти нещо! Подкрепи ме, Магинита?

- Калинка винаги е секси, явно слънцето я е хванало и има тен.

- Официално не разговарям с Магинита! – заяде се Калина и се обърна към Рокси – да, има нещо, което искам да ви споделя. Вие сте първите, които ще го чуете, така че реакцията ви е много важна за мен. Ако усетя и капка ирония или подигравки, си тръгвам веднага, ок?

- Любима, случило ли се е нещо?

- Стига, Калина, знаеш, че можеш да разчиташ на мен. Освен ако не е за Михаил, харесвам го и ако скъсаш с него, ще се пробвам аз :)

- Ти и Михаил, я не се занасяй, дори Калинита да скъса 20 пъти с него, той пак ще е неин в душата си. Та той я боготвори. – намеси се компетентно Рокси.

- Не е за Мишо, или поне не точно. Бременна съм. Знаем от 2 дни, а днес се обадиха от „K&K” за второ интервю. Мисля, че ще ми дадат работата.

Маги и Рокси се изгледаха. В първия момент не можаха да реагират. Не знаеха дали да се зарадват, или да я прегърнат в знак на съчувствие. Първа се окопоти Рокси:

- Суперскооо. Ще си имаме дете. И майка му ще е най-яката PR- ка на най-голямото издателство. COOLL. Ела да те гушна.

Калина инстинктивно се поддаде на прегръдката ѝ сякаш с нея щяха да се решат всичките ѝ грижи. Маги все още стоеше безмълвна. Калина я погледна въпросително:

- Маги, няма ли да кажеш нещо?

- Ами не знам. Честито за второто интервю. Радвам се, че ще получиш работата, за която винаги си мечтала.

- Невъзпитана такава! – обади се Рокси – не спазваш етикета на клюкарстването! Първо се обсъжда по-голямата новина, а тя е, че ще си имаме бебееее...

- Да-а, чух. Но по този въпрос не знам какво да кажа.

Калина я изгледа обвинително. Очакваше от Маги да реагира все едно как. Защо приятелката ѝ не се вълнува, може би беше против, или не мисли, че е готова за такава отговорност.

- Как реагира Михаил?

- Рокс, още не съм му казала, вие сте първите.

Майка ти ще откачи от кеф, виж баща ти може и да не е така щастлив, все пак ще осъзнае, че малкото му момиченце поема големия на очарователния Мишо. Шегичка. Хайде да пийнем по този повод.

Рокси се огледа за сервитьор и изведнъж се сети –

Бременните не трябва да пият. Тогавя я обзе яко паника. Ами как ще ходим на парти, как ще се напиваме до неузнаваемост, с кого ще спретват нощни фиести...и физиономията ѝ помръкна. На глас изрече само:

- Толкова съм глупава. бременна си.

- Ще го задържиш ли? – обади се Маги сякаш от нищото.

- Не знам още, не знам. По цял ден мисля за това, а и сега

с това предложение. Много искам да се развивам, това е може би най-добрата възможност за мен. Ако я изпусна не знам дали ще получа втори шанс... но да имаш дете е толкова заплениващо. Не знам.

- Спокойно, Калинита, не е нужно да решаващ днес. Все пак можеш първо да говориш с бащата. Михаил е бащата, нали?

- Ооо, Рокс, как можа да си помислиш друго?

- Извинявай, не исках да те обидя, но ти си яко секси, а и понякога си доста потайна, знам ли къде какво може да ти се е случило. – Рокси залепи най-невинната физиономия на лицето си и прегърна пак приятелката си.

- Искате ли да сменим малко темата? Знам, че това е супер хипер голяма новина, но все пак новият ми любим пристига от далеч и трябва да му осигуря най-приказното посрещане и престой, които млад човек може да си представи.

- Ужасна си – намеси се Калина – аз съм бременна, а ти искаш да обсъждаме поредния ти богат любовник??

- Стига де за мен е важно. През тези две седмици може и аз да забременея и тогава ще ти дам и ти да смениш темата, ок?

- Нямам думи! Но добре, запазвам си правото да сменя темата някой път :) хайде да чуем вълненията ти.

През останалата част от вечерта Рокси и Калина обсъждаха Абдулах и пълното му задоволяване, докато Маги сякаш не беше с тях. Чат пат се обаждаше с някое „да”, „добра идея” или „ти си луда”. Но си личеше, че не е с тях. Когато се прибра, Маги включи телевизора. Даваха „Двама мъже и половина”. Трябваше да е забавно, да се посмее, но тя беше мрачна и тъжна. Приятелките ѝ имаха своя живот, всичко се нареждаше чудесно. Дори Рокси беше влюбена. Да не говорим за Калина, която очакваше дете. Тя щеше да го задържи. Маги беше сигурна. А тя, на нея какво ѝ остава? Всеки ден работа в задушен офис. Много блестящи идеи, но нито една одобрена дори от прекия ѝ мениджър. Да работиш в рекламна агенция май не е най-хубавото, което може да ти се случи. Не и когато гаджето ти преспа с твоя позната, приятелките ти са напълно обсебени от личното си щастие, а

ти си сам и усещаш, че нищо не върви както трябва да бъде. Маги си наля чаша вино и седна пред екрана на компютъра си. Влезе в пощата си, а оттам и във Facebook. Всички съобщения сякаш ѝ нашепваха „Те са щастливи, ти не си! Осъзнай се нещастнице!“. Изключи Facebook и включи Skype. Там също видя множество статуси с усмихнати емотикони. Само Петър беше поставил 7 нещастни личица. Тя се усмихна. Помисли си, че има и по-зле от нея и се изтегна на стола доволна.

Калина се прибра и отвърте миришеше на нещо екзотично – Михаил пак готвеше нещо аржентинско. Напоследък той се беше вманиачил да готви аржентинска храна. Когато зърна Калина, той веднага се втурна към нея:

- Привет, прекрасна! Приготвям ти нещо божествено също като теб. – и я целуна страстно сякаш не я бе виждал от години.

- Здравсти, Мише. – и тя го целуна.

- Как си, как мина денят ти?

- Чудесно, бях с Маги и Рокси в „Музея“.

- Хубаво, как са те? Всичко наред ли е с тях?

- Да, супер са си. Слушай, остави малко яденето, искам да ти кажа нещо...

Мишо се притесни. Хвана ръката ѝ и я поведе в кухнята:

- Кажу ми, мила, има ли нещо?

- Да, има. бременна съм.

- Какво? Сигурна ли си?

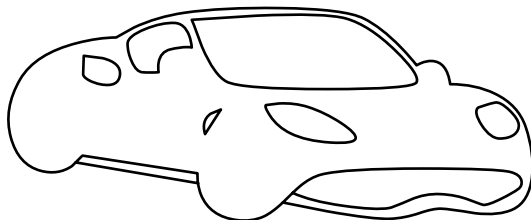
От тази реакция Калина не можа да разбере дали той се радва или не, дали е шокиран, или не иска и да чува за това.

- Да, сигурна съм.

- Това е чудесно, това е най-хубавото нещо, което чувам. Ти си моята най-прекрасна, която ще ми роди най-прекрасното и ние ще сме най-прекрасните. – той я сграбчи, започна да я целува, да я върти, да ѝ се радва като дете на нова количка. Той я остави, избърса ръцете си в престилката, която висеше на врата му и клекна пред Калина.

- Обичам те, мила, ще се омъжиш ли за мен?

- Какво? – изуми се искрено Калина. По лицето ѝ се очерта изкривена физиономия.

Трета глава

Тази сутрин Рокси се събуди неестествено рано. Беше видимо развълнувана. Днес пристигаше Абдулах и тя не можеше да си намери място, дори под пухените завивки, които обожаваше. Реши, че е твърде рано, за да стане, но после веднага изскочи от леглото с мисълта, че няма и минута за губене. Преди два дни, когато се чу със Стаси по повод посрещането на новия ѝ любим, тя получи страхотно вдъхновение и реши да го приведе в действие. Самолетът кацаше точно в 15.25, така че тя имаше само няколко часа на разположение, за да се превърне в принцеса от някоя арабска приказка и да създаде на летището такъв фурор, достоен само за кралско посрещане. Не че Абдулах беше от кралско семейство, но това, което Рокси знаеше от лекциите си в Нов български университет за източните култури не бе малко. Абдулах не беше от Саудитска Арабия или Йордания, но това не му пречеше да има толкова пари, че да бъде третиран като крал, дори като нещо повече от крал, все пак излизаше с нея, а това вече значеше особен вид чест.

С изправянето си, първото нещо, което направи, е да си пусне розовия лаптоп. Веднага провери няколко страници и когато видя, че всичко е под контрол се отправи към банята. След около час излезе съвсем свежа и обновена. Беше готова да излезе и да посрещне голямото си съкровище. Още на входа започна поредица разговори по телефона, които не свършиха чак до 15.15, когато тя вече беше на летището. Строи всички в позиции на готовност и зачака, загледана в мониторите. Полетът от Франкфурт (незнайно защо Абдулах беше решил да лети точно през тази скучна страна си помисли Рокси) щеше да закъснее с около 15 минути. Рокси потръпна. Цялата ѝ организация можеше да пропадне, заради някакво си неоснователно закъснение. Тя запази самообладание и отново набра номера на Стаси.

- Любимичък, в криза съм. Полетът закъснява с 15 мин.
- Не се тревожи, всичко ще мине чудесно, приказно, невероятно, погрижил съм се.
- Добре, добре, вярвам ти. Затварям.

След 15 мъчителни минути, самолетът кацна. Рокси даде знак на момчето до нея и за секунди, сякаш от нищото изскочиха 10 полуголи момичета. Полуголи -разбирай, облечени в оскъдни мини полички и горнища, наподобяващи сутиени, но със значително по-малко плат. Всяка от тях носеше табелка. Бяха подредени по номера. Докато траеше аранжирането им в правилен ред точно до изхода, от който трябваше да се появи Абдулах, Рокси изчезна. След около още 15 минути на изхода се появи Абдулах. Той беше облечен в спортно-елегантен сив костюм, с уж небрежно прибрана коса и изумително привлекателна усмивка. В ръцете си държеше огромен букет от напълно непознати цветя. Самият той беше уверен и стъпваше като манекен на подиума. Пристигането му веднага внесе смут сред чакащите, тъй като зад него, сякаш строени, го следваха поне десетина момчета с черни костюми. Всеки от тях мъкнеше огромни куфари. Абдулах се огледа, за да зърне любимата си, но единственото което

видя, бяха 10 стройни девойки, всяка от които с надпис за него. Първият изглеждаше така:

أرحب في بلغاريا السيد عبد الله

изписан с красиви розови букви. Абдулах се усмихна и продължи. Всяка следваща девойка изкарваше табела за него. Той се развълнува. Какво трябва да значи това? Да не би Рокси да я няма? Продължи през конвоя от голи тела, създаден специално за него, а накрая съзря поне стотина розови балони точно пред себе си. Те бяха застопорени на земята и той не знаеше какво да прави. Изведнъж пред него се появиха двама младежи в синьо-бели униформи, свирещи на фанфари. Докато Абдулах все още не знаеше какво точно се случва, изпод балоните изскочи Рокси. Бляскава и зашеметяваща, точно каквато си я представяше той, докато се чуваха по телефона. Дългата ѝ руса коса беше изправена до съвършенство, по лицето ѝ имаше лек грим, устните ѝ бяха попити със сладък балсам, а роклята ѝ... роклята ѝ показваше сексапил и класа, невинност и палавост, желание и свенливост. Абдулах загуби ума си при вида ѝ. дори забрави да ѝ подари огромния почти колкото нея букет в желанието си да я прегърне и целуне на секундата. Тя му се метна на врата като малко дете, което е получило най-желания подарък. Чужденецът само я гледаше и не отронваше дума. Първа на английски заговори тя:

- Хей, сладурче, добре дошъл! Хареса ли ти моята изненада? Как си? Липсвах ли ти?

Очевидно той все още беше възхитен от нея, от посрещането, от България и единственото, което успя да каже:

- Шегуваш ли се? Ти си най-прекрасното създание на тази земя. Роб съм на косите и очите ти, на твоите устни, на ръцете ти...

- Стига де, караш ме да се изчервявам (не че мога си помисли

¹ Добре дошли в България, господин Абдулах

на ум тя). Хайде да се махаме оттук. Ще те повозя, искаш ли?

- Да ме возиш? Не, в никакъв случай. Моите хора са се погрижили за всичко.

Той се обърна и даде знак на хората си. Чак тогава Рокси забеляза целия екипаж, който го следва. Какви бяха тези хора? Тя го очакваше сам, а той...

- Но мили, какви са тези хора? За какво са ти?

- Скъпа, не се тревожи, те ще се грижат за нас, докато съм тук.

- Да се грижат за нас?! – Рокси направи намусена физиономия – Аз ще се грижа за теб, а ти за мен. Имам цяла програма. Не ми казвай, че няма да я осъществим – и отново го погледна с най-милиия си поглед, пред който обикновено баща ѝ склоняваше да задоволи всяка нейна прищявка.

- Любима, най-красива на света, разбира се, че ще направим всичко, което пожелаеш, просто имам нужда от моите хора, нали това не е проблем за теб?

- Ще видим дали е, или не е – и изгледа всички като злобно пале, което току-що е получило кокал, но е застрашено от отнемането му.

- Да тръгваме.

- Ок

* * *

Четвъртък сутрин обикновено нямаше много работа, но точно в този ден Маги усещаше, че може да убие някой. Беше много заета, макар на практика да не правеше нещо по-различно от обикновено. Трябваше да направи справка за разни фирми, да подготви отчет за последната рекламна кампания и евентуално да си провери личната поща. Беше напрегната без видима причина. Откакто скъса с Ицо, все ѝ беше криво. Излизаше, срещаше се с приятели и колеги, но парти не се получаваше. Сега тя се замисли за времето в университета. Не беше толкова отдавна, когато не се спираше, купонясваше до сутринта, а после спеше до

следобед. Понякога ѝ беше скучно и ходеше на лекции. Там разбира се купонът продължаваше и често уж на лекция се озоваваше в някой бар до сутринта. Беше толкова щастлива и безгрижна. Мислеше само коя вечер с кого точно да излезе според настроението ѝ. А сега. По цял ден прекарваше в препълнен с жени офис, където всяка имаше мнение по въпроса, разбира се различно от нейното. Трябваше да върши скучна работа с надеждата, че някой ден ще може да реализира своите идеи. Искаше да създава реклами, за които всички да говорят, но нямаше кой да я чуе, а още по-малко да ги реализира. Помисли си, че иска да е като Рокси, искаше ѝ се баща ѝ да реализира проектите ѝ, за да не се налага да преминава през всичко това всеки ден. После реши, че иска да е като Калина. Убедена в себе си и решителна. Но не беше. Маги си беше Маги.

Стана от въртящия се стол и излезе от стаята. Отиде до машината за вода и си наля една чаша. Освежи се. Върна се обратно сякаш решена на някакво действие. Видимо действията ѝ не бяха различни, но на лицето ѝ се изписа задоволство. Готово. Намери отговора на нещастиято си. Близо една година откакто беше с Ицо, тя напълно се промени. Спря да излиза, съобразяваше се изцяло с него, загърби старите си познати. Но стига вече. Седна пред компютъра, отвори профила си във Facebook и написа:

„Тази вечер парти у нас. Всички сте поканени.”

Тя бе наясно, че списъкът с приятелите ѝ наброяваше над 300 човека, но не ѝ пукаше, какво толкова, нека стане малко джамбуре. Взе си чантата и излезе. Мина през няколко стаи и съобща, че излиза на среща и до края на деня няма да се върне. Все пак имаше да подготви парти за поне 150 човека.

* * *

- Здравейте. Заповядайте, седнете. Господин Монеv ще се освободи след минута.

Калина седна, но не смееше да се отпусне. Искаше тази работа повече от всяка друга и вероятно повече от всеки друг. Още в университета беше разбрала за това издателство и във втори курс реши, че рано или късно, тя ще стане част от екипа му. Сега беше настъпил моментът. Разбира се, не беше най-подходящият за нея, но все пак тя нямаше никакво намерение да се прости с работата на живота си. Изглади полата си и се огледа в прозореца зад нея. Все още изглеждаше уверена, но ако Монеv се забавеше и минута повече, не се знаеше в какъв вид щеше да я посрещне.

- Заповядайте. Г-н Монеv Ви очаква.

- Благодаря.

- Здравейте, приятно ми е да се запознаем на живо.

- Здравейте, Калина, приятно ми е. Заповядайте, седнете.

- Имате чудесна автобиография. На първото интервю сте се справили отлично. Мисля, че чудесно бихте паснали на нашия екип. Аз обаче имам няколко въпроса. Защо избрахте нашата компания, за да започнете Вашия сериозен професионален опит?

- Завърших книгоиздаване тази година. Още в началото на обучението си се запознах с най-големите и добри издателства в страната. Мисля, че точно „K&K” е мястото, в което бих искала да работя, защото то олицетворява новата литература в България. То е символ на качество и стил. Учител е на много от малките издателства, но в същото време не спира да черпи идеи от най-добрите, било то малки или големи. Работите с най-изявените автори, редактори и специалисти. Книгите Ви са постоянно в топ 10 на най-четените и продавани в страната. Да работи човек тук е сбъдната мечта, по-скоро е мечта на всеки млад издател.

- Впечатляващо. Коя е любимата Ви книга от нашето издателство?

- Изчала съм цялата Ви историческа литература. Всички романи на проходащи млади таланти. Напоследък чета и детската Ви литература. Не бих могла да кажа с точност, но може би „Това съм аз” е любимата ми. В нея личи

професионална работа на редактор и издател, както и блестящ автор ум.

- Казахте, че четете детската литература? Какво Ви подтикна да го направите?

- Художественото оформление привлича не само децата, но и мен. Изпитвам носталгия към историите, с които съм отраснала и мисля, че точно Вашите издания са добър избор.

- А Вие смятате ли да имате деца и кога?

- Ъ-ъ-ъ. – тук Калина видимо се притесни. Дали заради рязката смяна на темата, или заради случващото се в живота ѝ през последните дни, но тя не можа да отговори веднага. Осъзна, че е на път да се издъни, затова бързо примигна с най-чаровната си усмивка на лицето, сякаш показваше, че все още е девствена и каза:

- Разбира се. Бих искала да имам някой ден, но все още не съм мислила сериозно по този въпрос, а и не съм омъжена. Все пак съм традиционалист. Първо брак, а после деца. Калина се усмихна пак чаровно. Не знаеше дали е улучила десетката, или сама се е закопала. Преди време беше чела някъде, че за отговорни длъжности се изисква семеен човек, по-сигурен бил, по-отговорен...

- Много интересно. Млада госпожица като Вас, а консервативна. – Г-н Монеv я изгледа с изпитателен поглед. Ето че тя отново не знаеше какво значи това. Дали пък той не си помисли, че го лъже? Размърда се в неудобния стол и добави:

- Разбира се, не съм консервативна във всяко отношение. По-скоро има традиции, които ми допадат.

А на ум добави: „Как ти хрумна това сега?“

- Добре, нека се върнем към дейността на издателството. Вие кандидатствате за отдел Връзки с обществеността. Няма ли издателското във Вас да се обади и да решите да преминете от другата страна – редактор, писател дори?

- На този етап съм напълно наясно какво точно бих желала да правя, така че не мисля, че това ще се случи. Но разбира се, човек никога не знае какво ще му поднесе животът.

Калина се замисли за миг. Да, животът имаше странни настроения. Днес иска от теб да си велик издател, а утре мила майка, а понякога и двете наведнъж.

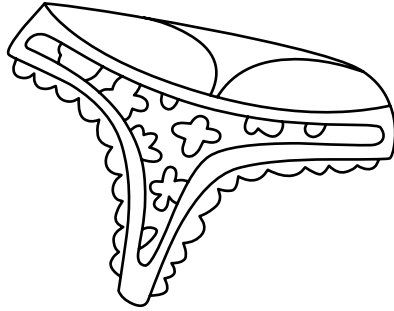
- Разбирам Ви напълно. Бихте ли ми казали последно, защо мислите, че Вие ще се справите по-добре на този пост от всеки друг кандидат?

- Не познавам другите кандидати и не бих могла да кажа с какво съм по-добра от тях. Знам обаче собствените си качества, отговорна и контактна съм. Познавам дейността на Вашето издателство от създаването му. Прочела съм повечето Ви книги и мога да кажа за всяка една от тях какви плюсове и минуси има. Работя добре в екип, умея както да изпълнявам задачи, така и да давам. Изборът обаче е изцяло Ваш и аз бих уважила всяко Ваше решение.

- Благодаря Ви. До 2 дни ще получите обаждане от нас. Много е вероятно съвсем скоро да се видим пак.

- И аз благодаря за вниманието и времето. Лек ден.

Калина затвори вратата зад себе си и усети, че краката ѝ се подкосиха. Усещаше, че е успяла, но все още нямаше нищо сигурно. Важното беше, че е доволна от себе си. Представи се в най-добра светлина, макар, че можеше да спомене още някои неща. Нищо. Време е на съдбата да се заеме с нея.

Четвърта глава

Мигът, в който Рокси се качи в лимузината пред летището със своя любим, тя му скочи във скута. Започна да му мърка и да се увива около него. После го яхна и роклята ѝ се качи до кръста. В ръцете на Абдулах остана добре оформеният ѝ малък задник, покрит само с лента розови прашки. Той плъзна ръце по бедрата ѝ и в този момент Рокси усети пред себе си твърдостта на члена му. Беше готов за секунди си помисли тя и започна да мърка още повече, сякаш за пръв път изпитва такова неземно удоволствие. Чужденецът прокара пръсти по вътрешната част на бедрата ѝ, докато стигна до топлото местенце. Отмести нежно сатена и започна леко да масажирва клитора ѝ. Рокси избухна като вулкан при това негово движение по-скоро от мисълта за това какво ѝ се случва, не толкова от удоволствието, което изпитваше. Започне да се гърчи като змиорка в ръцете му и нетърпеливо да търси контакт с члена му. Когато най-сетне той го извади, очите ѝ грейнаха. Абдулах имаше най-красивия и правилен член, който тя беше виждала. Масивен, но не заплашителен,

изпълнен с кръв, готов да достави най-сладкото преживяване ever, както си помисли Рокси. Тя нямаше търпение да го усети вътре. И го усети. Почувства топлина, която я изпълва и кара да вика. Тя започне да стене, да се върти, да откача. В следващия момент усети, че силните мъжки ръце я обръщат. Сега тя зае легнала поза с единия крак на врата му. Да, изглежда ѝ допаднаше, защото започна да издава още по-странни звуци, докато накрая просто не изпищя така, че шофьорът внезапно спря. Тя се смути за секунда, но после се усмихна невинно, както само тя можеше, и каза:

- Упс, май трябва да слизаме.

- Не мисля – отговори той и продължи да върши работата си. Рокси свърши така че нямаше никакво желание, а и намерение, да продължава, за да му достави удоволствие на него.

- Скъпи, виж, това е руската църква.

Абдулах се обърна. Хвърли незначителен поглед и продължи. Рокси обаче се изнерви. Трябваше да измисли нещо по-добро, за да прекрати, преди да е забравила усещането от собствения си оргазъм.

- Оу, оу, оу, спри! – изведнъж се разпищя като луда.

- Защо, какво има, не ти ли харесва? – попита Абдулах, без да спира.

- Не, схвана ми се крака. Боли. Много ме боли. – продължаваше да симулира.

- Как така, я да погледна – се направи на загрижен той, но в мислите му беше само как да свърши.

Е не свърши. Рокси получи своето. Когато той свали крака ѝ от рамото си и седна на седалката, тя се поуспокои.

- Мина ми. всичко е наред вече. Къде отиваме сега? – попита с поглед на дете, което му предстои да посети лунапарк.

- В хотела - отговори сухо той.

* * *

- Заповядайте, влизайте, чувствайте се като у дома си –

правеше се на гостоприемна Маги. Ако знаеше, че на толкова хора им се ходи на парти, вероятно нямаше да ги покани в собствения си дом. След петдесетия човек спря да ги брои и си помисли, че може би идеята ѝ за нов живот, отдаден изцяло на купон, не е най-бляскавата ѝ идея. На вратата се появи един колега от университета – Павел. Още от първи курс си падаше по него, но все нещо им попречваше, за да се получи между тях. Маги залепи най-очарователната си усмивка и го покани да влезе. след него имаше няколко момчета, които Маги не познаваше, но и тях приветства.

- Ей, Павка, как си? Много се радвам, че реши да наминеш. Какво ще пийнеш?

- Здравсти, може малко водка.
- Веднага.

Павел завърши заедно с Маги маркетинг и сега по цял ден умуваше какъв тип маркетинг да приложи, за да продаде по-успешно продуктите на Maggi. Още в трети курс отиде на стаж в Nestle. Остана там до завършването си, а след като се дипломира, го назначиха на позиция маркетинг мениджър на продуктите Maggi.

- Ето, водка с много лед, както я обичаш, нали не съм забравила?

- Да, точно. Мерси. Как си, Маги? Какво се случва с теб. Добре, че е Facebook, за да знам, че си добре.

- Ами да, карам я някак. – и се усмихна като малко котенце, което има нужда, ако не от майчина закрила, то поне от купичка мляко. – Работя, веселя се. Или без второто.

- Защо, как така без второто? Преди беше супер дива? Какво стана с онази Маги, която всички бармани познаваха?

- Нищо. Животът ѝ стовари тъп мъж, после ѝ го отне и ето ме сега. Но това не е важно, как си ти? Къде работиш сега?

- Работя за Maggi.

Маги леко се изчерви. Реши, че това е лек флирт и побърза да участва в него:

- Оу, много мило. Аз пък работя за “Money Maker”, но бих могла да направя нещо и за теб.

Павел се усмихна. Цял ред бели зъби се показаха на загорялото му лице. Той прокара пръсти по тъмнорусата си коса и се почувства длъжен да поясни:

- Ти не ме разбра. Работя за Nestle, просто сега се занимавам с продуктите Maggi – супи, бульони, подправки, знаеш ги. Маги се смути за миг. Колко глупаво от нейна страна да реши, че Павел флиртува с нея.

- А да, сетих се, просто реших да се пошегувам – измъкна се тя. – Трябва да посрещна още хора на входа. Ще се видим след малко.

Как въобще можа да допусне така да се изложи. Веднага й пролича, че го желае. А защо го желаше, та той беше като тийнейджър, дори преди време подозираше, че е девствен, докато не разбра, че една нейна колежка е преспала с него. Доколкото си спомни май отзивите бяха добри. Както и да е. Тя имаше на разположение цяла компания от мъже и само няколко жени, с които да се задоволи тази вечер.

Павел се обърна към един от своите приятели, който му намигна заговорнически:

- Ей, пич, виж к'во става тука? Има няколко бройки, които си заслужава да се „преслушат”. Добре, че дойдохме, може да се заформират парти, к'во ще кажеш, а?

- Тъ-ааа. Да. Защо не? – отговори Павел разсеяно. Мисълта му беше отлетяла заедно с Маги към входа на вратата. И той имаше симпатии към нея, но все си мислеше, че тя е твърде висока летва за него. Все пак беше супер дива, а той не би могъл да определи себе си като някой от онези мъжаги, за които жените копнеят. Но тази вечер усети нещо между него и Маги. Или пак се заблуждаваше. Мислите му бяха прекъснати от Петър:

- Охо, виждам секси сладкишче, което се задава към мен. Павка, познаваш ли я?

Павел се обърна и какво да види – Рокси. Познаваше я от Маги. Веднъж-два пъти тя беше се появявала на събирания. Много красива и ужасна кучка. Досега веднъж не беше се

държала добре с него.

- Не, точно. – отговори той. Рокси – на Маги приятелка, но не я познавам лично.

- Ее, жалко, ще трябва сам да се представям.

- Няма смисъл да си правиш труда. Ужасно себична е. – Павел предупреди своя приятел.

- Нищо, аз обичам себичните. Особено, ако са с руси котенца.

– засмя се Петър и се отправи към наливащата си сок Рокси.

- Здравей, русокоске! Мисля, че се познаваме отнякъде.

Рокси го погледна от високо с цялото пренебрежение, което успя да намери в себе си в този момент и отговори безлично:

- Аз пък не мисля.

- Ооо, познаваме се ти казвам. – настоя Петър.

- Така ли? И от къде по-точно бих могла да познавам чучело като теб?

- Как от къде? От бъдещето. – отговори Петър и важно зализа перчема си назад.

- О, колко си остроумен. Нека ти кажа и аз нещо – не мисля, че ти имаш бъдеще. – Рокси наистина пусна отровните пипала, но Петър не се отказа:

- Да, до този миг нямах, но след като те срещнах, вече знам, че животът ми има смисъл.

- Знаеш ли, ще ти направя услуга и веднага ще го обезсмисля.

Чао – и тя си въртна малкия задник. Закрачи напред и изведнъж спря сякаш вижда някой познат:

- Хей, ти беше Павел, нали? На Маги колега от университета? Как си?

Павел загуби всякаква представа за време и пространство. Не знаеше дали тя се шегува с него, или сериозно го е познала и пита как е. Единственото, което успя да отрони, беше:

- Добре, благодаря. А ти?

- И аз, но тук е пълно с навлеци. Дано се позабавляваш. До скоро.

Павел, Петър и Стоян стояха като изумени. Това божествено творение проговори на един от тях, сякаш говори на всеки

един. Разбра се, Петър като най-самоуверен, си мислеше, че вече я е спечелил и че въпреки това, че се прави на надута, всъщност тя го хареса. Пръв се окопиха Стоян:

- Ей, пич, супер си. Виж к'ви мацки познаваш.

- Да, дори аз не знаех.- засмя се доволно Павел.

В този момент си помисли, че вероятно Маги е говорила нещо на своята приятелка, щом тя го помни и даже говори с него.

Вече усещаше, че тази вечер ще му излезе късметът. Наля

си още една водка и се огледа за Маги. Тя беше в другия край на стаята, а някакво момче вече си играеше с кичури от косата ѝ. Май няма да е точно тази вечер неговият късмет.

Той сви рамене и се отправи към приятелите си. В това време Маги разговаряше или по-скоро се топеше пред един стар познат, който беше срещнала в „Брилянтин“ преди година-две. Тя го хареса на мига, но той беше с гадже и не успяха да се „опознаят“. Сега обаче той беше свободен и напълно готов да задоволи всяка нейна потребност. На Маги ѝ харесваше цялото това внимание, което сама беше организирала. Тя поведе познатия си към спалнята, за да му покаже уж някаква снимка на тях двамата отпреди години. Той само това чакаше, още незатворила вратата, я сграбчи и хвърли на леглото. Тя не можа да реагира. В първия момент се уплаши, но после реши, че няма да е зле да се позабавлява малко. Какво пък толкова. След около пет минути любовната игра, заедно със секса и обличането беше приключила. Маги си пооправи косата и излезе, а той я последва след секунди. Тя се зае отново да обгрижва гостите си и да пие. Измина близо час от посещението на спалнята ѝ, когато тя усети, че краката едва я държат и се запъти клатушкайки се към спалнята. Павел я проследи с поглед и веднага я последва.

- Добре ли си? Имаш ли нужда от нещо? Малко вода?

- Не, не, всичко е наред, не се тревожи, забавлявай се. Аз ще си почина малко и се връщам.

Павел обаче беше настоятелен. Настани я да си легне, събу обувките ѝ и започна да масажира краката ѝ. Маги се отпусна

напълно в ръцете на колегата си:

- Супер е. Да не си бил на курс за масажисти? Оууу, многоооо, многоооооо е приятно.

Павел почувства, че се изпълва със смелост и желание и продължи нагоре по гладкия ѝ крак. Уж я масажираше, но всъщност целеше да я възбуди. И се справяше доста добре. Маги започна да се превива, да скимти. Изглежда краката ѝ бяха слабо място или просто след толкова алкохол, нямаше силно. Тя се отдаде изцяло на удоволствието и започна да се съблича.

- Топло ми е. – изстена така, сякаш молеше дрехите ѝ да бъдат разкъсани на мига.

Павел не каза нищо. Не искаше да разваля момента, още повече, че беше наясно колко е изпила и как може въобще да не осъзнава, че това е той. Продължи да я гали нежно, като ръката му се движеше все по-нагоре и по-нагоре.

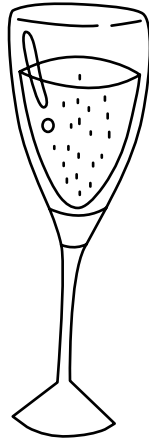
Пъхна я под блузата и намери дясното ѝ зърно. Започна да я докосва, сякаш е някаква скулптура, която той извайва. В един момент усети цялата сила на желанието, което го обзе и не издържа. Разкъса ѝ светлосинята риза и започна да я целува страстно. Тя веднага отвърна. В един миг се целува страстно, а в следващия той свърши, преди да е проникнал в нея. Почувства се неловко. Вдигна панталоните си и излезе като призрак.

Маги се събуди към 3 през нощта. В дома ѝ нямаше никого. Музиката все още свиреше, из целия апартамент цареше пълен хаос и ужасна смрад. Маги отиде до банята, изми се и се върна в леглото. На другата сутрин се обади в офиса, че няма да отиде. Проспа почти целия ден, когато на телефона си видя SMS от Павел. Първо се зачуди защо той ѝ пишеше, но после започна да си спомня какво точно се беше случило. Мили Боже, какво направих. После се сети, че нищо не беше направила или поне не помнеше и зачете SMS-а – „Sajalq-vam za snoshti.” Маги се засмя. Какво му хрумна на този да се обяснява като ученичка. И без това нищо не стана. А може би затова съжاليا. Тя реши да успокои мъжкото му его и

написа- „Snoshti beshe 4udesno. Radvam se 4e se vidqhme”. Тя стана и започна да разтребва. Взе решение – никога повече парти вкъщи.

* * *

Когато Павел получи SMS-а от Маги, се развъълнува живо. Искаше да го прочете веднага, но беше на обща среща с представители на производството, така че нямаше как да го направи точно сега. С нетърпение претупа срещата и излезе от стаята. “Snoshti beshe 4udesno. Radvam se 4e se vidqhme” Тя ебава ли се с мен, беше първата му реакция? Или може би просто не помни? Или пък ѝ е харесало? Трябва да се обадя. Веднага! Не. Не трябва. Какво да направя. Трябва да помисля. И той реши да изяде един Snickers, за да се почувства по-добре.

Пета глава

Измина една седмица откакто Калина беше официално назначена на работа в „K&K“. Тя беше изпълнена с ентузиазъм и желание за работа, покрай която почти забрави за решенията, които трябва да вземе – да се омъжи ли за Мишо и дали да задържи детето. Когато Мишо ѝ предложи брак съвсем неочаквано, тя едва се сдържа да му каже „Ти луд ли си?“. После обаче се замисли и установи, че ако ще има дете, добре е то да има баща и някой да се грижи за него. Все пак тя нямаше никакво намерение да си остане вкъщи по пеньоар, по цял ден да готви и да чака щастлива любимия си съпруг. Не, това не беше за нея. Да, може да роди едно чудесно дете, да ми се радва вечер след работа и да ходи с него до мола, но повече щеше да е прекалено. Пък и Михаил повече го биваше в тези неща. Калина стоеше на бюрото в офиса си и изведнъж я осени мисъл, която досега не ѝ бе хрумвала – Михаил е трябвало да се роди жена. Ами да, та той би бил чудесна дъщеря, майка и всичко, което една жена може да бъде. Как не се бе сетила преди за това?

Тя докосна корема си, сякаш го изследва и отново потъна в мисли. Едно бебе може би ще освежи връзката им. Михаил ще има с какво да се занимава и няма постоянно да я кара да си говорят, да са постоянно заедно. Тя ще може да си върши работата, ще има време за себе си. Ето това е. Едното решение е взето. Ще роди това бебе, а и майка ѝ ще бъде доволна. Баща ѝ също. А жененето? Сега не е най-удобният момент да се жени. Все пак е в началото на нещо голямо в живота ѝ. Калина се размърда на стола и отиде до прозореца. „Каква глупачка съм” си помисли тя, без обаче лицето ѝ да издава и нюанс от чувствата ѝ. „Тръгнала съм да раждам, а не искам да се жения”. Тя се засмя на себе си и второто решение беше взето – ще се омъжи. Какво толкова и без друго вече е с Мишо повече от три години. Живеят добре, с изключение на това, че той е доста досаден, но няма пълно щастие, нали?

След като вече реши своята съдба, Калина седна пред компютъра и се загледа в монитора. Там я чакаше първата ѝ задача като отговорник Връзки с обществеността – книгата на Кирил Кирилов „Хазарт в ума”. Той беше нашумял в медиите с уникалните си способности в хазарта. Разбира се, не живееше в България и правеше луди пари по казината в света. Наскоро той реши да издаде нещо като биографична книга, която да покаже на младите хора, че е по-важно да заложат на собствените си умения и таланти, а не на слепия късмет. Калина беше запозната с историята на Кирил Кирилов и с нетърпение зачете първите страници от ръкописа:

Когато бях дете, моите връстници играеха до късно пред блока. Забавляваха се с игри и разговори. Аз обаче мислех, че това е непълно безсмислено и не би довело до нищо полезно, а още по-малко до нещо приятно. Отдадох се на себе си. Развивах математическите си способности, докато един ден не бях възнаграден – получих възможност да уча в едни от най-известните и престижни университети в света.

После бях възнаграден за усилията си с добра работа, а в следствие и с много пари. Сега се обръщам назад и виждам, че може би е било редно да поиграя и аз. Или пък не. Не съжалявам за нито един час, прекаран с моята любима спътница в живота – математиката.

Докато четеше, Калина се замисли за своето детство, което не беше толкова далеч. Тя играеше. Излизаше винаги, когато някое дете я извикаше. Стоеше до късно навън и нямаше желание да се прибира да спи. Дали не е изпуснала шанса на живота си в тези безсмислени игри. Не, това са пълни глупости. Нейният шанс си беше наред. Тепърва я очакваха големи успехи. Тя затвори документа и отново се отдаде на мисли. Сети се как преди да завършат, тя, Маги и Рокси мечтаеха за времето след университета. Калина искаше да направи най-зашеметяващата кариера в историята на книгоиздателския бизнес, Маги мечтаеше да се омъжи за Христо и да имат поне две деца, а Рокси, както винаги, искаше да се отдаде на живота максимално. За нея не беше от значение дали ще е тук или в чужбина, дали ще е с гадже или не, какво ще работи. Тя искаше да изпита всяка радост, която ѝ се изпречи на пътя, а за брак... и дума не можеше да става. Калина стана от стола си и закричи из стаята. Бяха ли на верния път за постигане на целите си?

Телефонът иззвъня и я извади от тези дълбоки и тежки мисли за живота. И по-добре.

- Ало – отговори делово.

- Привет, любимичка – изчурулика отсреща Рокси.

- Ей, от къде намери номера ми и защо не ми звъниш на GSM-а?

- Исах да чуя бизнес гласа ти – Рокси се усмихна палаво с лека ирония в гласа.

- Ааа, така ли било. И? Как звучи бизнес гласът ми?

- Чудничко, направо ми се прииска да съм там и да видя бизнес изражението ти – тя пак се усмихна.

- Радослава Стоянова Ронева, нека Ви напомня, че някои хора

работят. Имаш ли нещо да ми кажеш, или се обади само да се шегуваш с мен? – вече се долови нервна нотка в гласа на Калина.

Рокси познаваше добре приятелката си и знаеше, че всеки път, когато използва и трите ѝ имена, трябва да бъде бърза и делова. Така и направи:

- Разбира се, че имам да казвам нещо. Каня ви с Мишо на вечеря тази вечер във „Виктория” по повод гостуването на Абдулах. Ще дойдете ли?

- Аз съм ок, но трябва да попитам Мишо. По-късно ще се обадя да потвърдя.

- Добре, любимичка, нали не искаш да пропуснеш шанса си да видиш моя нов любовник?

- Как бих могла? – иронизира я Калина и затвори телефона.

* * *

Рокси побърза да се обади и на Маги:

- Хей, любимичка, как си?

- Добре, почивам си – отговори лениво Маги.

- Как така си почиваш, не си ли на работа? – озадачи се не без повод Рокси,

- Не, мисля да напускам и сега го обмислям. В болнични съм.

- Как така? Ще напускаш? Ново предложение ли имаш? –

Рокси направо пощуря от възбуда. Тя не се вълнуваше толкова, че Маги ще напусне, колкото, че нещо различно се случва и тя не е наясно с него, с мотивите и последиците му.

- Сега не ми се говори за това – Маги едва успя да изрече, сякаш устните ѝ бяха залепени с дъвка.

- Ок, както кажеш. Аз ти звъня да те поканя довечера на вечеря. Ще бъдем във „Виктория”, може да си доведеш някого, тъй като ще сме по двойки, заради Абдулах. Искам да ви запозная с него и да му покажа колко сериозни и ангажирани са моите приятелки. Какво мислиш?

- Нищо. Вероятно ще дойда, ако намеря с кого, де. Може да взема Павел.

- Павел?! Кой е този Павел? И ново гадже ли имаш сега? Маги, ние приятелки ли сме изобщо? – Рокси се възмути, сякаш беше видяла някой да носи бели кецове с черни чорапи.

- Стига, Рокс. Приятелки сме много ясно, просто напоследък се случват разни неща с мен. И аз не знам какво става.

Преспях с един на купона онази вечер, после Павел искаше да правим секс, но свърши, преди да е започнал, сега мисля да му дам втори шанс. Той май е свестен, а сега нямам нужда от отрепки като Христо вече.

- Каквоооо? – сега Рокси беше на ръба на една от нейните си нервни кризи, които я спохождат, само когато някаква важна информация ѝ е убегнала. – Спала си с някакъв?? И ще даваш втори шанс на друг, с който дори не си спала?! Маги, добре ли си? Какво ти е, кажи ми?

- Добре съм, нищо ми няма, хайде мисля да затворя, довечера вероятно ще се видим, в колко ще сте там?

- И ще затвориш сега?! - Рокси беше бясна. – Както искаш. В осем.

Рокси затвори телефона толкова недоволна и незадоволена откъм информация, че не знаеше какво да прави. Дали да се обади на Калина, за да разбере дали тя е наясно с всичко това, или да си пусне един от многото ѝ любими сериали, за да се успокои. Тя обаче реши да се обади на Абдулах, за да провери да не би да скучае без нея в тази чужда за него страна. Набра номера му и подготви специалния си глас на английски, разбира се:

- Мяуууу – направи се на малко котенце – Как е моят гост?

- А, Рокси, здравей, ти ли си?

На този въпрос Рокси беше готова да скочи от удобния си фотьойл и да му издере очите. Че кой друг да е? Но тя запази самообладание и попита:

- Да, мили. Някой друг ли очакваше?

- Ако трябва да бъда честен, да. Очаквам важен разговор.

Може ли да се чуем след минутка-две?

Рокси откачи тотално. Затвори телефона, без да каже дума. Тя се почувства като изоставено коте, което само до преди час е

било на топло и уютно място. Какво им ставаше на всички. Ще ги зарежа. И него, и Маги, и Калина, ако е наясно с историите на Маги и не ми е казала. А ако не е, няма да я зарежа. Такива мисли изпълниха красивата главица на Радослава и тя си пусна турския сериал „1001” , за да се успокои. Беше гледала сериите поне по 3 пъти, но това не ѝ пречеше да изпитва пълно удоволствие при всеки следващ. Все пак нищо не можеше да се сравни с Шехерезада и Онур, които истински се обичат, но все нещо се случва и те трябва да се борят за любовта си.

* * *

След разговора с Рокси Маги се отпусна на леглото и започна да разглежда телефонния си указател на телефона. Реши, че Рокси е адски досадна с нейното вечно желание да знае всичко и да се вълнува като луда за нищо, но все пак са приятелки. Маги отиде на буквата П и намери Павел. Избра го. Даде свободно 2-3 сигнала и тя затвори. Реши, че е глупаво да му звъни. Какво очакваше? Той да се влюби в нея, да се оженият и да заживеят щастливо ли? Не, това го има само по сериалите, които Рокси гледа. В нейните филми единият главен герой винаги умира или животът така го нарежда, че той решава, че е мъртъв, преди физическата смърт да е настъпила. Докато Маги лежеше и се самосъжаляваше, Павел се чудеше дали да вдигне, да затвори, или нищо да не направи. Той харесваше Маги, но след онази нощ не беше убеден как точно трябва да постъпи, затова преди дни отговори на съобщението ѝ с думите „Trqba va da povtorim nqkoi put”, на което Маги веднага изпрати „Razbira se”. Сега това обаждане му идваше като изневиделица и той все още не беше наясно какво иска или по-точно какво трябва да направи, иначе знаеше, че най-малкото, което иска е да се поправи, заради срама, който изживя на купона. Той изяде един “Snickers” и почувства смелостта на негова страна. Набра номера ѝ и зачака. Тя вдигна на втория сигнал:

- Здравсти.

- Здравей, търсила си ме – бе единственото, което му дойде на ум да каже.

- Да, исках да те поканя да излезем. Моята приятелка Рокси организира вечеря и реших, че може да искаш да дойдеш с мен. Какво ще кажеш?

- Тъъ, аз, ами, не знам. Кога е? – Павел така се обърка от неочакваното предложение, че запелтечи още повече – Аз, такава...

- Довечера, след 8, ок ли си?

- Тъъ, да. Мисля, че ще мога.

- Ок. Ако искаш може да минеш през нас преди това или направо там, как ти е удобно? През вас?

Павел седна на стола, защото не знаеше какво да каже. Тя го викаше на вечеря с приятели, преди това го канеше у тях? Тя май нищо не помни от онази вечер или явно не й пречи? Какво е намислила?

- Добре, ще мина през вас към 7.

- Ок . Разбрахме се.- и тя затвори.

Изведнъж настроението й се подобри. Вероятно очакваше нещо вълнуващо да се случи. Може би този път щеше да прави секс с Павел и да прецени ще го бъде ли за нещо повече.

Павел не знаеше къде е. беше толкова щастлив, че реши да си тръгне по-рано от работа, за да се подготви. Дали да не се подготви за евентуален секс. Може би малко маструбация няма да е зле. Все пак става въпрос за Маги. Той харесва Маги.

* * *

Точно в 8 вечерта Рокси и Абдулах заеха местата си в градината на „Виктория”. Въпреки, че беше краят на септември, времето беше приятно и тя носеше шарена рокля, наметната само с шал за всеки случай. До нея стоеше

Абдулах с костюм, което на нея ѝ се стори малко прекалено, предвид вида на срещата. Но разбира се, не му направи забележка, тъй като днес по-рано той ѝ се беше извинил за проведения разговор с невероятно бижу, което тя веднага сложи на изящната си шия. Как да му се сърдя си помисли и веднага залепи една целувки по бузата му ей така без причина. Той само се усмихна и каза:

- Да поръчаме.

- Разбира се.

След няколко минути се появиха Калина и Михаил. Тя беше сложила сладка черно-червена рокличка до коляното и въпреки че обикновено се обличаше добре, днес Рокси я видя още по-стилна и по-красива. Мишо крачеше на сантиметър пред нея, облечен с дънки и тениска с ячичка. Калина го беше инструктирала да се облече прилично, тъй като знаеше, че Рокси много държи на тези неща.

Двойките се поздравиха, а домакинята на партито настана новодошлите. Започнаха непринуден разговор, но някак не се получи. Рокси веднага усети ситуацията и поде темата за Маги, на български разбира се:

- Любимичка, ти знаеше ли за историите на Маги?

- Какви истории на Маги – Калина я погледна учудено, докато разлистваше менюто.

- Как какви? Какви ли не! – запротестира Рокси и на английски се обърна към приятеля си – Скъпи, извини ни за малко, но трябва да обсъдим нещо, а няма как да викам и да се нервирам на английски, разбираш ме, нали?

- Да, мила. Тогава аз ще поговоря по телефона, ако не възразяваш.

- Не – каза и се обърна рязко към Калина сякаш ѝ търси обяснение. – Е, още ли нямаш какво да кажеш по въпроса?

- Какъв въпрос, Рокс, какви ги говориш? Не знам нищо. Добре е и на мен да споделиш, щом толкова си се развълнувала.

- Нищо няма да ти споделям, после като дойде Маги се надявам да успее да разкаже повече.

Абдулах се върна на масата и се усмихна чаровно. Всичките

му бели зъби заблестяха на тъмния му тен. Дори на Калина ѝ се стори симпатичен, а тя рядко харесваше мъжете на Рокси. Този път тя започна разговор:

- Е, Абдулах, харесва ли ти в България? Как мислиш да прекараш времето си тук?

Абдулах се усмихна отново, зае поза сякаш ще разказва дълго време и проговори:

- Да, разбира се. Как иначе? Нали Рокси е тук – отново се усмихна, този път с влюбен поглед към своята красавица. – Все още не съм разгледал нищо, Рокси обеща да ме разведе из вашата страна, да ми покаже всичко по-интересно...

Тук Мишо го прекъсна:

- Доколкото познавам Рокси, първо ще обиколите барове, дискотеки и кафета, някои заведения за хранене и чак тогава ще тръгнете за забележителности.

В този момент Калина го изглежда лошо като майка, чието дете току-що е споделило нещо, което тя му е казала да не казва пред хора. Мишо се усмихна глуповато:

- Е, не е ли така, мило?

Абдулах усети семейната ситуация, макар и да не разбра какво точно си казаха и побърза да се намеси:

- Рокси е приказна. Изготвила ми е програма за две седмици - час по час. Представяте ли си? Но не зная дали ще имам възможност да посетя всичко. Все пак имам и бизнес дела тук.

Той се усмихна, с което показва, че е приключил своята реч и сега е ред на някой друг да продължи. Рокси веднага се хвана за последните му думи:

- Бизнес? Какъв бизнес, миличък? Нали си тук, заради мен?

- Еее, не точно. Не ти ли споменах, че възнамерявам да купя един хотел тук и сега водим преговори.

- Моля?! Хотел?! Тук?

Рокси беше на път да издере очите му със скъпия си розов маникюр. Изражението на лицето ѝ се промени до неузнаваемост. Не знаеше нито какво да каже, нито какво да

направи. Ако бяха сами, веднага щеше да си тръгне и да се прави на сърдита поне няколко часа, но сега. С тези гости. Защо ѝ трябваше да прави тази вечеря. Тя се огледа като звяр в капан и отново прие предишното си изражение: - Миличък, разкажи ни, ако обичаш, за какво точно говориш. Абдулах я виждаше в такава светлина за пръв път и не знаеше дали това е добре, или не. За него цялата ситуация беше нормална, все пак две седмици в далечна страна не може само да се почива. Бизнесът преди всичко. За нея, разбира се, не беше така. Вярваше в приказки, особено в тези с влюбения принц и щастливия край. Тя не можеше да допусне дори и за секунда, че той е тук за нещо различно от нея.

Точно, когато бизнесменът започна да обяснява кой хотел и защо ще купува, се появиха Маги и Павел. Усмивката ѝ грееше и Рокси почувства, че отново има нещо, което не знае. Тя си помисли, че са правили секс и затова е толкова доволна и ги покани да седнат. Не беше далеч от истината. Когато час и половина по-рано Павел се появи на вратата на Маги, тя беше по хавлия, тъкмо излизаше от банята. Покани го да влезе и му предложи вода, тъй като нямаше друго в хладилника ѝ. Той отказа тактично и изчака тя да поведе разговора. У Маги обаче нямаше и помен от емоциите, които бушуват в него. Тя бе решила да му даде шанс и сега възнамеряваше да се възползва от него. Подразни го като започна да говори за ежедневни неща, а в същото време започна да маже тялото си с какви ли не мазила. Павел не знаеше дали това е знак към него, при който той трябва да скочи и да я сграбчи или беше тест. Маги продължи да се маже като накрая видя, че той се колебае и му предложи да ѝ помогне с гърба. Той взе тубата с ароматната течност и нежно започна да я гали по гърба. Тя само това чакаше, за да започне да мърка от удоволствие. Повече не беше и нужно. Павел я обърна и започна да я целува по гърдите и корема. На нея ѝ хареса и изцяло се отпусна в неговите ръце. Все пак доколкото си спомняше от онази нощ, Павката доста си

го биваше с ръцете и езика. След около 3-4 минути любовна игра и още 7-8 минути секс, двамата бяха готови да отидат на вечерята. И сега Маги грееше, а Павел се чувстваше адски неловко, заради цялата ситуация с нея, а и с тези непознати на масата. Той беше виждал Рокси и Калина, а Маги му спомена за някакъв арабин и толкова. Тепърва трябваше сам да разбира какво точно се случва тук.

Рокси запозна новодошлите с госта си и отново се получи мълчание. Домакинята вече беше загубила интерес към вечерята и бизнеса на гаджето си. Сега я мъчеше любопитство за делата на приятелката ѝ, но нямаше възможност да попита направо какво се случва, затова тактично няколко минути по-късно помоли дамите на масата да я придружат до тоалетната. Това се стори странно на Калина и Маги, но те добре знаеха, че русата хитруша е намислила нещо. В тоалетната Рокси подложи на кръстосан разпит Маги, която пък изобщо не се впечатли и чинно отговори на всичките ѝ питання, без дори да се подразни. Калина изобщо не доумяваше какво точно се случва, затова помоли да се върнат на местата си.

Докато момичетата се отдалечаваха от масата, Мишо поде разговор с Павел на български, разбира се. Това не се хареса на Абдулах и той започна да говори по телефона, чувстваше някакво неуважение към него, но не можеше да го формулира. Минути след това женската част се върна и за кратко сякаш масата се оживи, но после пак настана мълчание. Рокси си помисли, че това е най-тъпата и скучна, и гадна вечеря и е време да ѝ бъде сложен край. След като се нахраниха, тя избърса устните си и обяви:

- Любимички, стана късно, май е време да си ходим.
- Но защо? – Маги се учуди – едва 10 часът е. Да продължим някъде – в Toba&Co или South Park?
- Не мисля, че идеята е добра – запротестира Рокси. – Абдулах е изморен и трябва да се прибира, все пак има бизнес дела – тук тя вкара иронична нотка и му се усмихна двулично.

Калина се огледа, видя настроенията на масата и реши да сложи точка на този безсмислен разговор:

- Рокси е права, да се прибираме, стана късно.

Тук Мишо се намеси:

- Все пак знаете красивата ми женичка в какво състояние е.

Трябва да си почива повече, а и с тази работа сега...

Калина пак хвърли онзи недоволен поглед към Мишо и смени темата:

- Хайде, ще се видим пак тези дни, нали?

Тя се обърна към Абдулах, който вече изцяло беше далеч от събитията на масата и му изреди куп места, които той трябва да види. Арабинът се почувства по-добре като видя, че някой му обръща внимание и благодари любезно. Разбира се не пропусна да покани всички присъстващи да го посетят в Дубай. Тук обаче Рокси не издържа:

- Скъпи, много си мил, но вероятно те не са заинтересовани от поканата ти. Все пак това не е Европа.

С тези думи тя искаше да каже „Да, да, мечтай си да видиш мен или някой от приятелите ми скоро”. Тя му беше бясна, но за да не си разваля вечерята, не спомена и дума.

* * *

Изминаха няколко дни от вечерята. Рокси реши, че е безсмислено да се вижда вече с Абдулах и просто спря да го търси. Той обаче ѝ звънеше на ден по няколко пъти, в които тя или не вдигаше, или се правеше на заета, на болна, на разсеяна и какво ли още не. Накрая не издържа и му съобщи, че не желае да се среща с човек, за когото бизнесът е по-важен от нея. Той прие новината и не я потърси повече в следващите два дни. Тя пък всеки ден броеше дните до неговото заминаване и се чудеше дали сега, когато тя го заряза ще си тръгне по-рано или ще изкара целия си престой тук. Беше му ядосана, че не ѝ се моли, че не направи нещо, за да си промени решението.

Рокси стоеше пред розовия си лаптоп и разглеждаше

някакви сайтове за прически, когато с крайчеца на окото си видя розов лист вдясно на бюрото. Тя го грабна и видя, че това е програмата, която беше сътворила за Абдулах. На розовия лист със сребърни букви стояха всички нейни предложения за забавления:

Ден 1 – Посрещане на летището. Почивка в хотела. Лека вечеря навън. Секс до сутринта.

Ден 2 – Закуска в леглото. Посещение на любимите ѝ кафета в София – Planet, Park Bar, South Park, Nero, Chocolate ...

Ден 3 – 5 Пътуване до Слънчев бряг.

Ден 6 – 8 Пътуване до Банско

Ден 9 – 11 Пътуване до Чифлика

Ден 12 – Среща със семейство Роневи в къщата в Кирилово

Ден 13 – 14 – Време за приятни моменти с Рокси

Тя разкъса листа и го хвърли в розовото кошче под бюрото си. Разстрои се. Не искаше да гледа сериали, не искаше да говори по телефона, нито да излиза. Какво да прави? Тогава се сети за онова предложение от Cosmopolitan, което получи преди седмици на морето. Баща ѝ беше говорил с издателите да ѝ дадат възможност да пише за тях. Той беше подплатил искането със солидна рекламна кампания, така че нямаше място за отказ. Рокси реши да се възползва от предложението и да сътвори нейна колонка, в която да описва различните мъже и техните прищевки. Тя отвори нов документ в Word и написа заглавието:

Мъжете на голо

След това се замисли. Беше преминала през толкова флиртове и връзки, че не знаеше от къде да започне. Дали да пише за нежните и романтични, или за грубияните. За богатите със самочувствие или за комплексарите, за градските момчета или за селяните, за красивите или грозните, на нахалните или за тактичните...

Тя се опита да направи кратък списък на мъжете, с които е била, но той ѝ отне доста време. В него имаше мъже от различни краища на света, повечето бяха богати, но като че ли никой не беше оставил трайна следа в живота ѝ. Само до преди няколко месеца тя беше студентка в Нов български университет и животът ѝ беше едно безспирно парти. От купон на купон, от мъж на мъж, и така до този април, когато беше на почивка с родителите си в Египет. Там тя срещна Абдулах и реши, че с него може да се получи нещо по-сериозно. Дори мисълта ѝ стигна до там, че би могла да се премести да живее с него, но не в Дубай, защото знаеше, че там никак не е за нея. Рокси виждаше арабина като принц от приказките, който е дошъл в същия хотел, в който е и тя, само и само да ѝ докаже, че приказки съществуват и той ще изпълни всяко нейно желание, за да е щастлива. Баща ѝ не гледаше добре на новата ѝ връзка, но реши, че е поредният ѝ флирт. Не можеше и за миг да допусне, че красивата му дъщеря ще се забърка сериозно с чужденец, при това арабин, а още повече – мюсюлманин. Два дни след като беше срещнала Абдулах, Стоян Ронев си поговори с дъщеря си насаме:

- Ради – така я наричаше той по бащински – мислиш ли, че идеята да излизаш с този човек е добра?

- Татенце – така пък тя изразяваше любовта си – разбира се, че е добра. Той е толкова нежен и мил. Грижи се чудесно за мен.

- Грижи се чудесно за теб?! – тук бащата промени тона си и стана груб – Никой не може да се грижи за теб по-добре от мен и майка ти, нали си наясно с това?

- Татенце, татенце, успокой се – Рокси отлично знаеше как да умилостиви баща си – Нямах това предвид. Просто се отнася с мен като с принцеса и това адски ми допада. Не искаш ли приятелят ми да се държи добре с мен? – тук тя вкара поредния си номер, който пази само за баща си – Не искаш ли да съм щастлива?

- Ради, разбира се, че искам най-доброто за теб, но той не е като нас, различен е във всяко отношение. Та той е мюсюлманин, за бога!

- Зная това, но за него няма проблем, че аз не съм. Татенце, не се тревожи, той е чудесен, ще те запозная и сам ще се увериш.

- Не желая да ме срещаш с него. – господин Ронев сложи край на разговора, с което заяви ясно своята позиция. Рокси усети на къде духа вятърът и реши да остави разговора отворен. Тя си взе нещата и излезе на басейна. Там на заплутия от нея шезлонг (разбирай шезлонга, на който всеки ден лягаше) я чакаше изненада - красива синя кутия с надпис – Очаквам те след 1 час. На лицето ѝ се изписа сладка усмивка, а ръцете ѝ не можеха да смогнат с отварянето на кутията. Когато най-накрая успя да я разопакова, вътре намери костюм за гмуркане, плавници и маска за лице. Рокси подскочи и се заоглежда дали Абдулах я наблюдава отнякъде. Него го нямаше, но това не помрачи радостта ѝ. Веднага му се обади и единственото, което успя да изрече беше:

- Ти си върхът.

- Знам това – подхвърли небрежно.

След час те вече бяха на личната му яхта, съоръжени с всичко необходимо, за да се гмуркат. Тя отдавна искаше да види кораловите рифове, но все я беше страх. Сега имаше възможността не само да ги види, но и да го направи в приятна компания. Когато се потопи във водата за пръв път, усети, че ще припадне от вълнения, от това което вижда, от това, което чувства, но две минути по-късно се почувства като истинска рибка, подобна на заобикалящите я. Абдулах ѝ се

радваше като малко дете на нова играчка, а за нея нямаше по-голяма радост от това да вижда желанието на мъжа до себе си.

Първото ѝ гмуркане беше увековечено от специално нает фотограф под водата, който да се погрижи за нейната колекция от снимки, които да бъдат публикувани във Facebook. Радостта на Рокси беше толкова голяма, че тя не издържа и веднага, като се качи на яхтата, се обади на Калина, а после на Маги, на Стаси и ред други познати, на които държеше да разкаже какво точно ѝ се беше случило. Абдулах я наблюдаваше спокойно с усмивка на лице и я чакаше да приключи с разговорите. Той усещаше, че цялата тази емоция е негово дело, затова изпитваше вероятно по-голямо удоволствие и от нея. Да, определено я харесваше. Но защо? Беше се срещал с какви ли не жени – манекенки, актриси, певици. Красавици от всички националности, но това българско момиче го караше да се чувства различно. Тя не се вълнуваше от парите му, но с удоволствие ги харчеше. Не я беше грижа за бизнеса му, но с радост го слушаше. Тя беше толкова безгрижна и свободна, а в същото време внасяше някаква сигурност в разговорите им. А в секса... нямаше равна. Още първата вечер, когато бяха правили секс, той усети, че тя е изпълнена с енергия, която чака да бъде освободена. И правеше толкова интересни неща с езика и краката си, че той не можеше да ѝ се насити с часове. Беше сладка и секси. Беше забавна и интересна, пълна с изненади и неочаквани реакции. Харесваше му, че е естествена, а на моменти превзета. Всичко в нея беше премерено сякаш го беше репетирала, но в същото време толкова непринудена. Абдулах се гордееше със своето откритие. Искаше му се да я покаже на своите познати. Докато мислеше в захлас за захарчето пред себе си, тя подскочи и му се метна на врата. Той пиеше шампанско и разля чашата. В този момент тя изригна сякаш гениална идея я осени и грабна бутилката. Започна да я тресе, така че да създаде повече пяна и само след секунди я насочи към него. Той гледаше като обезумял.

Не знаеше дали тя е луда или това ще бъде най-неочакваното удоволствие, което ще изпита. Тя го поля целия с шампанско, а остатъка изля върху себе си. Белият ѝ бански залепна по нежната ѝ кожа, а на Абдулах това му се стори изключително възбуждащо. В този момент тя се намести у него като котенце и започна да го облизва.

- Мммм, вкусен си. – допълнително го възбуди.

Той не каза нищо, а се остави в нейните ръце, език и устни.

Само минута след това беше толкова възбуден, че не можеше да чака и секунда повече. Облада я на палубата, а горкият персонал се чудеше къде да гледа и с какво да се захване. Това беше толкова неприсъщо за тях. Сякаш бяха живи участници в порнофилм. А главните герои се отпуснаха на дюшеците, докато Рокси не заспа. Абдулах, загрижен за нейния тен и здраве, я покри в бяла прозрачна завивка и я загледа влюбено.

След този чудесен ден на яхтата, изненадите за Рокси започнаха да ваят. Всеки ден тя получаваше ново предложение, нови емоции, нова доза секс. Почивката ѝ се стори безкрайно щастие, което обаче предстоеше да приключи. Родителите ѝ не гледаха добре на тези изненади, но майка ѝ гореше от нетърпение да чуе подробностите от всяка среща. Рокси ѝ спестяваше по-бруталните сцени и разказваше само основните моменти от рода на:

- Маменце, той е принц. Не само в моите представи. Май наистина е принц, но то в Дубай май всички са принцове. Както и да е. Днес той ме заведе на някакъв остров, на който беше поканил манекенки да дефилират по бански, за да си избира кой да ми подари. Представяш ли си? И това, само защото миналия ден споменах, че искам да си купя нов бански. Ама аз така си говоря, нали си ме знаеш? Та, маменце, приказен е.

- Радостче, не знам дали е редно да прекарваш толкова време с този човек. Все пак той е напълно непознат.

- Мамооо, как ще е непознат? Всички го познават. – дъщерята

вкара неопровержим аргумент.

- И все пак, нали знаеш, че утре си заминаваме, да не се привържеш към него. А и баща ти не одобрява. – опитваше да ѝ даде съвет, но без да я дразни, така че да спре да споделя.

- Знам, знам. Но той ще дойде в София да ме види. Мисля, че яко се в увлякъл по мен, скоро даже може и да се влюби истински.

- А ти?

- Какво аз?

- Влюбена ли си в него?

- Не знам. Харесва ми всичко в него. Времето с него е като един миг. Изненадите му надхвърлиха всички мои очаквания. Мисля, че съм хлътнала.

- Хлътнала?

- Да, маменце, харесвам го.

- Ох, не знам как ще свърши това. – бяха думите на майка ѝ, преди да намаже препечената си филийка с масло и да отпие от чая си.

Сега Рокси стоеше пред компютъра и вместо да се чуди какво да напише по темата „Мъжете на голо”, отвори страница на Facebook. Там разгледа общата страница за нещо по-интересно и видя статуса на един неин познат, който я заинтригува – „Писна ми от тъпи лейки”. Тя побърза да напише коментар под думите му: „Какво са ти виновни лейките, когато ти си толкова сух”. Тя се усмихна доволно и продължи надолу. Не видя нищо интересно и го затвори. Почувства, че вече има муза да пише и започна пак.

Мъжете на голо

Виждала съм десетки мъже на голо. Всички те са толкова различни, колкото и еднакви. Общото между всички тях е усещането за голота, което аз им давам. Много надарени или с нищожни прелести, пухкави или атлетични, това няма никакво значение. Застана ли пред тях, погледна ли в

мъжкото им начало, те се отпускат, отдават ми се, искат да ми угодят. И аз се възползвам. Играя си с тях, понякога им се подигравам, друг път просто ги забавлявам. Мъжете са лесни! Но само на голо.

Облечени, те стават съвсем други. Мъжкарите със самочувствие, мачовци с лично мнение. Показват се и се перят като пауни, надхвват се едни други. С колко жени са били, колко са покорили и кои са следващите им.

Но и тогава пак мога да ги овладея. Зная как да си играя с тях, без да ги застрашавам, без да ги убеждавам в моите истини. Мога да им се подчиня без усилие, да ги завъртя, без дори да разберат.

Обичам мъжете на голо, обичам ги и с дрехи, но най ги харесвам разголени пред мен. Омайвам ги с руси коси, нежни форми и мръсни думи. Впиват поглед и пръсти в мен, страх ги обладава, че ме изпускат, че няма да ме видят, че няма да ме имат пак.

А аз съм така лесна. Искам страст. Горящи очи. Изпепелено тяло. И ще се върна за още. И ще спра игричките. И няма да виждам мъжете на голо, ще виждам само него.

* * *

Маги напусна работа и започна да прекарва по цял ден пред компютъра в търсене на по-добър живот. Тя беше завършила маркетинг, а с тази специалност имаше доста възможности. Сайтът за работа Jobs.Vg беше изпълнен с предложения, но на нея все й се струваха недостатъчно подходящи. Тя се отегчи да си търси работа и отвори личния си мейл. Там я очакваха 44 непочетени съобщения – всички от Facebook. Не беше влизала от известно време на тази страница и сега й се стори интересно. Всички писма бяха коментари на нейни и чужди снимки, но едно грабна погледа й. беше от Боян – стара нейна бройка, с която спеше в първи курс, няколко пъти във втори и от тогава му изпусна дирята. Тя отвори писмото и прочете „Маги, козленце, къде си? Аз

съм в България и ще се радвам да се видим”. Сърцето ѝ затуптя. Тя го харесваше, но не чак толкова, че да започне връзка с него. Обръщението „козленце” и сега ѝ се стори толкова смешно и в същото време, изпълнено с много хубави спомени. Боян ѝ казваше така, винаги когато искаше секс. Сега не беше по-различно. Той се е върнал от Италия, където работи като дизайнер за някаква неизвестна за Маги фирма, и какво да прави, освен да наебе нещо свежо в България. Маги се развълнува от идеята да спи с него. Като се замисли и идеята да го види и да си поговорят също не беше зле. Тя веднага му се обади на българския номер. Изчака два сигнала и точно преди да затвори, той вдигна:

- Пронто, козленце!

В първия момент тя загуби и ума, и дума. Но после бързо се окопити и се качи на неговата вълна:

- Ооо, италиански акцент ли долавям?

- Не го долавяш, а направо го чуваш в оригинал – реши да остроумничи той.

- Ясно, явно съм сбъркала номера! – не му остана дължна – търся един секси българин, който обаче надали има италиански акцент.

Тук той трябваше да реши дали да бъде секси, или да бъде с акцент, затова избра пак да покаже колко е забавен:

- Не си сбъркала. Вече получаваш пълно обслужване – секси българин с италиански акцент. – Боян отметна русата си коса назад и доволно се усмихна.

- Оу, това звучи чудесно. – Маги реши да спре с игричките и да премине към въпроса - Как си ти, виждам, че си в България вече. Искаш ли да се видим.

- Дали искам? Аз затова съм се прибрал, за да те видя, козленце – Боян като стар плейбой не устоя на изкушението да продължи със закачливия тон.

- Не съм си и помислила друго - Маги пак влезе в роля на сексапилна силна дама, която предстои да бъде прелъстена

от стар познайник.

- Хайде да се видим! Тази вечер ще бъда с приятели в Брилянтин, ще минеш ли?

- Приятели или приятелки? – полюбопитства.

- Козленце, знаеш, че никоя жена не може да попречи на нашето парти, нали?

Това ѝ беше достатъчно, за да разбере, че ще има много жени, той ще флиртува с повечето от тях, но накрая ще си тръгне с нея, защото точно тази вечер е решил да спи с нея.

- Ще видим тази работа – Маги се усмихна на себе си и добави – Ще дойда към 12 и половина - един. Гледай да ме разпознаеш.

- Теб бих познал и в тъмното със слънчеви очила.

- Този лаф в Италия ли го научи? – тя не издържа да се заяде с него, само защото се беше затъжила за него.

- Не, но там научих доста неща, които ще искаш да видиш и усетиш...

- Да, бе. – каза и затвори телефона.

Маги се изпълни със забравеното чувство на студентските дни. Тя беше завършила само преди месеци, а вече почти беше забравила студентските дни. Точно, когато умуваше колко секси да се облече за довечера и какво бельо да сложи, защото очевидно щеше да го излага на показ, телефонът ѝ иззвъня. Беше Павел. Така. Ще трябва да го разкара за тази нощ.

- О, Павка, здрасти. – на един дъх каза тя.

- Здрасти, добре съм. Искаш ли да се видим тази вечер, да отидем на кино, после разходка и може да седнем в Toba&Co. Маги си помисли, че той е разработил цяла програма, събирал е смелост 5 минути да ѝ звънне и да каже всичко, а тя ще трябва да го отреже, но Боян си беше оферта.

- Всичко звучи супер, но няма да мога.

- Аха, ясно.

Павел дори не посмя да попита защо, но Маги изведнъж се

почувства виновна и реши да му каже поне защо:

- Ще излизам с приятели. Може да го оставим за утре, какво мислиш?

- Д-а-аа – запелтечи Павел. – Може, защо не.

- Ок, до утре.

- Добре.

- Маги затвори и се върна към предишното си занимание, докато Павел беше съкрушен. Усещаше, че нещо не е наред, но не знаеше какво, не смееше да попита и като цяло губеше почва под краката си. Часът беше около 4 следобед и той реши отново да излезе от работа, за да се поразходи. Щеше да каже, че има среща, за да не се върне до 6, когато е краят на работното време. Напоследък той често излизаше по-рано, за да се разхожда, да мисли и да обмисля. Искаше да спечели Маги. Беше влюбен в нея от години. Добре де, може да не е бил влюбен в нея от години, но наистина тя беше специална. Допадаше му, че се държи с него като с равен, че се разбират и смеят. А и на външен вид не беше никак зле- с тези цици и красиви глезени. Павел имаше нещо като фетиш към глезените на жените и смяташе, че тези на Маги са съвършени. Можеше да ги гледа и докосва с часове, а дори и с дни. Всеки път, когато тя обуеше сандали или чехли, той се надървяше без видима причина. Просто откачаше при вида на глезените ѝ. Дори по едно време си мислеше, че иска да излиза с нея само заради тях, но в последствие осъзна, че тя доста се доближава до идеала му за жена. Имаше средно дълга естествено кестенява коса (за него беше много важно, че не я боядисва), не беше много висока, но и той също, така че се съчетаваха перфектно. Обличаше се секси, но не просташко, работеше в областта на маркетинга, като него. Приятелките ѝ бяха секси, особено Рокси. Живееше сама. Обичаше да слуша всякаква музика, въпреки, че точно на Павел чалгата не му се нравеше, но щом тя не слушаше къщи и в колата чалга, значи всичко беше наред. Даа, Маги беше жената за него. Не му беше

готвила още, но щом живее сама, няма начин да не може да готви, нали? Така си разсъждаваше Павката, докато Маги мислеше дали тя да вземе презервативи или Боян ще се погрижи за това. За всеки случай сложи няколко в чантата си и седна пред телевизора. Тя не беше фенка на сериалите като Рокси, но имаше някои, които пускаше чат-пат. Сега пушна GTV и се загледа в „Огнената грейс”. Реши, че е доста смело да работиш в петролна компания и да си самотна майка на три деца. Замисли се за нейното собствено бъдеще. Кога ще се омъжи, ще има ли деца, какво ще работи? Обхвана я странно чувство на безизходица, сякаш е стара баба и вече е пропиляла всеки шанс за успех в живота, а за щастие да не говорим. Може би не трябваше да напуска работа, трябваше да прости на Ицо и сега всичко да си е както преди. Не, не трябва. Тя стана и отиде до хладилника. Извади студената вода оттам и си наля в чаша. Изпи я на един дъх и се почувства по-добре, охладена отвътре, освежена. Обади се на Рокси:

- Рокс, искаш ли довечера да дойдеш с мен в Брилянтин?

- Да.

- Супер, хайде да се видим преди това да си поговорим, а?

- Чудесно, кажи къде и кога и съм там.

- В 10 в Maraia Fusion, тъкмо ще хапнем.

- Ок, ще се обадиш ли на Калина?

- Да, но не вярвам да дойде. Средата на седмицата е, а и нали е бременна сега, не знам програмите на бременните жени.

- Да, права си. Звънни ѝ все пак, ако реши да мине за малко.

- Добре, бай.

- Чао.

Маги беше в период от живота си, в който и най-малката дума я отвеждаше към дълбоки мисли. Сега тази дума беше „бременна”. Тя завидя на Калина, че ще има дете, има мъж, страхотна работа. Искаше и на нея да ѝ се случват всички тези неща. А Калина дори не ги бе искала така. Винаги казваше, че иска да направи достатъчно пари, а после ще

мисли за женене и деца. А то какво стана? Ще има дете, съпруг и нова работа в една година. Всеки си има съдба, която да изживее. А моята може би не е тук и не е сега, вероятно съм създадена за друго място и друго време. Маги усети, че мисълта ѝ е отишла твърде далеч и спря. Набра номера на Калина. Оттам се чу делови глас:

- Здравсти, Маги. Радвам се да те чуя. Как си?
- Здравсти. Добре съм, а ти? Как е работата? Удобно ли е да говориш?
- Да, да, кажи, но набързо, че съм по средата на нещо.
- Добре, няма да те занимавам, искаш ли довечера с нас в Maraia и после Брилянтин?
- Искам, но не мога. Михаил ще прави вечеря, техните са тук и иска да им каже за нас. Нали разбираш, яко официалности?
- Разбирам. Обади се, като имаш време.
- Задължително. Чао.
- Чао.

Ето идваха и официалностите. Маги се почувства сама и самотна. Обади се на Павел, за да му каже, че ако е наблизко да тях може да мине. Павел беше в центъра, а тя в живееше в Студентски град, което означаваше, че хич не е наблизко, но веднага се съгласи.

- Разбира се, до 30 минути съм при теб.
- Страхотно.

Маги го извика само и само да не е сама и за да получи малко секс. Напоследък се беше превърнала в машина, която има нужда постоянно да ѝ бъде наливано горещо гориво. След като го направиха Маги влезе да се къпе и в този момент телефонът ѝ иззвъня. На екрана се изписа Боян БГ. Павел потръпна, но не реагира. Когато тя излезе от банята, видя пропуснатото обаждане и звънна веднага.

- Козленце, исках само да ти кажа, че преди Брилянтин ще сме в Planet, ако искаш да дойдеш там.
- Добре, но няма да мога, ще съм с Рокси в Maraia.

- Ок, до Брилянтин тогава. Нямам търпение да те видя. Павел беше объркан. Искаше да попита кой е и какво иска, но знаеше, че ще я изнерви и дори може да последва нещо по-лошо, затова превключваше каналите на кабелната телевизия нервно, без да отрони дума. Маги пък изобщо не се сети, че трябва да каже нещо и отново се върна в банята. Гостът се почувства излишен и наранен, затова си тръгна. Тя реши, че така е най-добре и го изпрати с едно –

- Затвори вратата, тя сама ще се заключи.

Павел на каза нищо и се прибра сломен вкъщи.

* * *

- Калина, мила, толкова си се разкрасила.

- Благодаря, благодаря – Калина не издържаше на тези пенсионерски хвалебствия, но трябваше да потърпи още час два, преди да каже, че е изморена и ще си ляга.

- Мило, искаш ли зелена салата, или само шопска? – загрижено я попита Михаил, сякаш той беше домакинята, а не мъжът в този дом.

- Няма проблем, ще ям каквото и вие.

- Но, мило, ти си бременна, нямаш ли претенции? Онзи ден четох, че бременните жени започват да ядат и пият странни неща, които до преди бременността никога не са харесвали. Родителите на Мишо го погледнаха горди. Те бяха изгледали син, достоен за възхищение, син, който се грижи за жена си, а скоро и за детето си.

- Не знам къде ги четеш тези глупости, но аз си ям това, което винаги съм яла, ок? – позволи си да нервничи бременната.

- Е, Калина, как глупости. Мишето е прав. Когато аз бях бременна с него...

Калина си каза: „Започна се” и автоматично се изключи, т.е. спря да слуша и само кимаше с усмивка. Мразеше тези подробности и мразеше това, че майката на Михаил се държеше с него още като с пеленаче. Затова и той беше такъв – като жена.

Разговорите продължиха още дълго в посоката, дадена от майката на синчето, но Калина знаеше, че ако остане и минута повече тук, ще се разкреци, че не може да ги понася всичките и иска да се махнат от дома ѝ веднага. Това, разбира се, беше напълно неуместно и тя събра сили да се измъкне, без да направи някоя простотия с думите:

- Мило, вечерята беше много вкусна. Но аз съм изморена и мисля да си лягам. Вие продължете сладкия си разговор, не се съобразявайте с мен. Лека нощ.

С тези думи тя стана и се отправи към спалнята.

Апартаментът, в който живееха, се състоеше от спалня, хол и кухня. Това ѝ даваше възможност да се оттегли, без да чува продължението на разговора им. Тя се прибра в спалнята, направи вечерния си тоалет, който независимо къде и кога беше, се извършваше с точността на ритуал, и си легна. Заспа почти веднага.

В другата стая семейството на Михаил вече крояха планове за детето – от името, чак до университета, в който ще учи. Те толкова изживяваха всеки детайл, че им трябваша поне сто вечери като тази, за да обсъдят всичко подробно. Майката на Мишо беше властна жена и при всеки удобен случай даваше съвети на синчето си за съпружеските отношения. Мишо възприемаше всичко казано от майка му като закон, само дете не го записваше, та да е сигурен, че не е сгрешил при приложението на думите ѝ. Баща му стоеше в края на масата и почти изцяло беше погълнат от спортния канал. За него беше важно жена му да е щастлива, без значение с кого и на каква тема говори.

* * *

Сутринта Калина се събуди от ужасно повдигане. Избяга до тоалетната, за да повърне, а майката на Мишо я причака да излезе оттам:

- Милата ми бъдеща майка тя. Повърна ли? Олекна ли ти? – с

майчино-професорска загриженост я заразпитва.

В този момент Калина усети как черно платно се спуска пред нея и тя е в състояние да убие тази жена. Тази напълно луда, досадна и противна жена. Все още имаше гаден вкус в устата си и това още повече я изнервяше. За пореден път обаче се овладя:

- Ще си полегна малко. – бе единственото, което успя да изрече със спокоен и равен тон.

- Разбира се, мила, сега ще ти донеса специален чай, поръчай да ми го донесат за теб чак от Родопите.

При мисълта за поредната отвара на тази вещица на Калина и призля пак. Този път не можа да стигне до тоалетната и повърна точно пред майката пчела. Вече се почувства по-добре. Все пак беше оповръщала бъдещата си свекърва, а това не се случва всеки ден. Майката подскочи, без да каже и дума, веднага тръгна към банята да почисти стореното от снахата. Калина се почувства още по-доволна.

С едно повръщане три заека – изпита удоволствие да повърне върху нея, спря да говори и ще изчисти. Май денят се очертаваше добър.

Калина се подготви за работа и излезе. От издателството ѝ бяха дали служебна кола, така че сега не ѝ се налагаше да чака автобус, за да се предвижва из София. Качи се в новото си Renault Megane и потегли към булевард България, където се намираще офисът ѝ. През цялото време до там си мисли за предстоящата премиера на книгата „Хазарт в ума“. Възхищаваше се на Кирил Кирилов за постиженията, за целеустремеността му. Час по-скоро искаше да се срещне с него. Нямахше търпение да го разпита за живота му. Откакто беше прочела книгата му, непрестанно мислеше за него. Беше изчала всичко за него в Интернет, защото искаше да е напълно подготвена за срещата с него. Имаше милион въпроси и се чудеше кой е най-важният от тях. Сега, докато шофираше, може би измисли най-важния – „Щастлив ли е човекът, който от малък има цел, преследва я цял живот и тя му се отплаща“, или може би „Липсва ли Ви нещо в живота“,

или по-добре „Семейството или кариерата”. Сега тя се сети, че той беше разведен и нямаше деца. По-добре да не го пита за семейство и за деца да не го пита...

Тя стигна пред офиса си точно в 8.55 както всяка сутрин. Обичаше точността и всяко нейно действие го показваше. В 9.00 тя беше на бюрото си и вече разглеждаше вестниците. Следеше всички издания, в които има културен раздел. От книги до последната изложба, тя знаеше всичко. Не само за София, но и за всички по-големи събития в културния живот на България и в света. Работата ѝ беше пряко свързана с книги и отразяването им, но тя не се задоволяваше само с тях. Посещаваше литературни четения, изложби, лекции, всякакви събития, от които би могла да получи полезна информация и вътрешно удовлетворение. Последно беше посетила събитие, организирано от студенти арабисти, които желаят да разпространят арабската литература и култура. Калина беше така впечатлена, че веднага се разрови из интернет за повече информация. Тя се увличаше от Изтока и от Запада, от различните култури, от религиите, от народопсихологията в различните държави. Имаше интереси в толкова области, че понякога и тя самата не можеше да ги изброи.

Прелиствайки вестниците, списанията и онлайн изданията, Калина попадна на интересно събитие, което пожела да види:

Изложбата “Родопска сватба” гостува в София
17,00 ч в Етнографския институт с музей при БАН - ул.
„Московска” 6-а

Изложба „Ела се вие, превива” (родопска сватба) ще бъде открита на 26 юни (петък), съобщиха от музея. Изложбата ще продължи от 26 юни – 16 октомври.

Изложбата „Родопска сватба” е посветена на най-важното събитие в човешкия жизнен цикъл – създаването на семейство и бъдещо потомство. Тя е подредена с оригинални вещи от фонда на Регионален исторически музей – Пазарджик, които впечатляват с богатството, разнообразието

и красотата си. Експозицията ни връща в света на отминалото време на населението в част от Западните Родопи, които обхващат районите около градовете Велинград, Ракитово, Костандово, Пещера, Брацигово, Сърница и Батак.

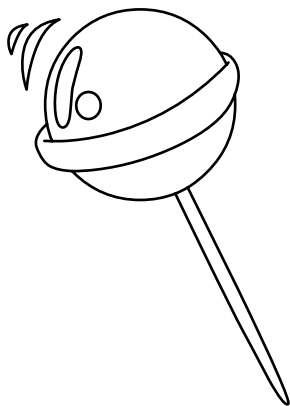
Богатата сватбена обредност на родопското население, което е с християнско и мюсюлманско вероизповедание, следва структурата на общобългарската сватба и съдържа: годежа като първа стъпка към събирането на младите; пригответленията в седмицата преди сватбата; обичаите и обредите в дома на булката и посрещането ѝ в къщата на младоженеца; първата брачна нощ, последвана от пъстро (шарено) хоро и „блага ракия“; обредното въвеждане в домакиния труд на новото семейство.

Интересни моменти в изложбата са непоказаните досега обичаи, практикувани от мюсюлманското население: „писване на никях“ – даване съгласие пред ходжата и свидетели; „къносване“ на булката вечерта преди сватбата; „тельосване на гелината“.

Уникалността на представената сватба, отразена в изложбата, се съдържа в нейните конкретни прояви, изразени в специфични обреди и обичаи, някои от които са съхранени до наши дни, в хубостта и многообразието на тъканите и плетивата, в които се оглежда красотата на Родопска планина.

Незнайно защо Калина се развълнува така силно, че пожела да види тази изложба веднага. Вероятно заради събитията, които ѝ предстояха – сватба, дете. Тя бе станала по емоционална, непредсказуема в мислите и решенията си. Изведнъж се притесни, че бременността така ще я промени като човек и характер, че тя самата няма да се познае, а ако тя не се познае, какво остава за другите. Погали корема си и продължи да чете. След като задоволи информационния си глад, се отдаде отново на размисли за срещата ѝ с този писател. Според нея той беше велик, но не защото е написал книга, а защото е съумял да изживее мечтата си, дори не мечтата си, а целта си. Има разлика между мечта и цел.

Както обичаше да казва на себе си „По-добре да имам цели, отколкото мечти”.

Шеста глава

Точно в 10 вечерта Рокси прекрачи прага на Maraia. Седна на любимата си маса до входа и зачете суши менюто. Маги се появи зад нея и я поздрави с въздушна целувка:

- Привет, красавице.

- Оо, Магита, много си наконтена, да не се случва нещо специално днес и аз да не знам?

Рокси веднага долови търсения ефект на „секс“, за който Маги се беше старала цял следобед, включително и това, че беше правила секс, за да го потвърди. Беше облечена с най-късата рокличка, която дори за Рокси беше тип „колан“ и с толкова високи токчета, че ако момиче без опит се качи на тях като нищо би ѝ се завъртял светът и би се строполила на пода още в дома си. Но не и Маги. Тя имаше опит с тези неща. Токчетата бяха нейната страст и с изключение на банята, навсякъде другаде ходеше с обувки на висок ток. Тя твърдеше, че една жена е жена, само когато е на токчета. И стриктно спазваше принципа си. Още повече, че тази вечер

й предстоеше сексуална емоция, която заслужаваше едни от най-високите токове.

- Ауу, радвам се, че забеляза. Нали помниш Боян, който сега живее в Италия.

- Е, какво за него? – нададе любопитно нос Рокси.

- Е как какво! Довечера ще се видим с него в Брилянтин – изричайки това, Маги взе менюто, за да се направи на не чак толкова заинтересована, колкото всъщност беше.

- Аха, така значи? Чак сега разбирам защо и ние излизаме... ако не беше Боян, изобщо нямаше да се сетиш за мен, за парти или за каквото и да било. Какво ти става напоследък, Маги? Добре ли си? Какво правиш сега, като не работиш?

- Чудесно се чувствам. Няма за какво да се тревожиш. И разбира се, че щяхме да изчезнем и без него. Сега като не работя, няма проблем да излизам и през седмицата.

- Не ме залъгвай! Каж ми честно как си. И този Павел гадже ли ти е, а сега с Боян какво мислиш да правиш, разкажи ми и за онзи, с когото преспа на купона във вас?

Сега Рокси звучеше загрижено, а това никак не се хареса на Маги. Все пак тя беше излязла да се повесели, а не да слуша морал и то от приятелката си. Но Рокси не се предаваше:

- Маги, кажи ми, да не си решила да преспиш с цяла София, за да се почувстваш по-добре. От опит знам, няма да ти помогне. – тук Рокси вкара онова свое неповторимо чувство за хумор, което най-често вършеше работа, но не и в този момент. Маги се ядоса и хвърли менюто на масата:

- Стига, престани! Ще спя с когото си поискам и не защото искам да се чувствам по-добре, а защото ми харесва. Всичко ми е наред!

- Стига де, не исках да те обидя или ядосам, извинявай – Рокси усети, че цялата вечер ще пропадне, ако продължи и реши да спре, но дълбоко в себе си знаеше, че с приятелката ѝ се случва нещо и то не е никак приятно. – Добре де, спирам. И без друго не ме бива в тази част с моралното поведение. Тя се усмихна на себе си и подаде знак на сервитьора, че са готови с поръчката. Докато поръчаха, Маги имаше

възможност да си откъдне от разпита и да се поуспокои.

- Е, кажи ти как я караш, какво се случва с твоя принц?

- Нищо. – сега беше ред на Рокси да се цупи. – абсолютно нищо. Даже, ако трябва да съм по-точна – той е едно голямо нищо за мен.

- Но защо? Какво стана? Скарахте ли се?

- Не, просто го зарязах.

- Зарязала си го? Че нали беше чудесен, прекрасен, приказен? Какво не му е наред?

- Не му е наред, че се вълнува от всичко друго повече, отколкото от мен. Пък и татко не го харесваше от самото начало, така че добре се получи. Не искам да го дразня.

- Чакай, чакай, какво общо има баща ти тук? И какво значи, че се вълнува от друго?

- Дошъл моля ти се тук да си купува хотел, а аз, тъпата, си мисля, че е заради мен. Представяш ли си колко съм зле? Колко съм наивна?

- Еее, и това е повод да го зарежеш? Ти си луда!! – Маги само не се разкрещя при последните думи.

- Луда? Аз? Не, не, любимичка! Той е луд да изпусне жена като мен, ясно?

- Да, и той също.

- Както и да е. Минало. Тъпо ми е само за секса, с който трябваше да се простя. Беше невероятен. Нямахше табути за него. Изпълваше ме докрай.

- Добре, добре, разбрах идеята. Е каквото било, било. Ще намериш друг, макар, че като него не вярвам да срещнеш. Рокс, та той е принц в буквалния смисъл на думата.

- Е, и? Какво от това? И аз съм принцеса в буквалния смисъл на думата.

- Знаеш какво имам предвид.

- И ти знаеш какво имам предвид! – Рокси се нацупи искрено. Тя чувстваше себе си като принцеса и всеки, който се опитваше да го оспори автоматично ѝ падаше в очите като човек, който не разбира или завивда. Тя смени темата, за да не се нервира излишно:

- Махни го този принц смотан. Кажеш ли за Боян. Или не. Първо кажеш ли за Павел, гаджета ли сте?

- Гаджета? Рокс, каква е тази дума? Това е демодет.

- Кое е демодет, думата или връзката между двамата влюбени?

- Направо ме изумяваш – и думата и понятието, което се крие зад нея.

- Какво искаш да кажеш, Маги, че съм зле ли?

- Не, не, разбира се. Просто имам друга представа за нещата.

- Каква, например да спиш с всеки срещнат? – тук Рокс прекалява и Маги не ѝ прости:

- Като теб ли?

Рокс пощуря и единственото, което успя да измисли, беше да отиде до тоалетната. Разговорът остана недовършен и то само, защото двете имаха различни представи за думата „гадже”. Когато се върна, Маги говореше по телефона:

- Казах ти вече, ние сме в Maraia Fusion. По-късно ще се видим в Брилянтин.

Последва одобрително кимане и чаровни усмивчици, след което Маги приключи разговора с:

- Добре, добре. Ще говоря с моята приятелка и ще ти звънна след минута.

- За какво ще говориш с своята приятелка – лицето на Рокс грейна и тя изцяло забрави за предишния им разговор.

- Боян се обади, иска да отидем при тях в Planet, преди Брилянтин, ти какво ще кажеш?

- Ами супер. Съгласна съм, и без това забихме в тъпи лингвистични теми.

Под „тъпи лингвистични теми” Рокс разбираше това, че Маги идея си няма какво точно значи думата „гадже”.

- Ей, ужасна си, честно.

- Знаем това, ще плащаме ли?

- Но аз не съм приключила още.

- Добре де, нека платим, а яденето лесна работа.

- Лесно ти е на теб, никога не си гладна, никога не пълнееш, а после разправяй яденето лесна работа.

- Ами, да, любимичка, така сме ние принцесите.

- Щеше ми се и аз да съм една принцеса... - Маги започна да рови в суровата риба пред себе си. Помисли си „наистина ми се иска да съм една принцеса и аз”, а на глас изрече:

- Много се радвам, че ще се видя с Боян. През годините той си остана някак тръпка за мен.

- Ще го видим този Боян, само след минути, що за стока е.

- Качествена. От Италия.

При тези думи двете се засмяха и започнаха съвсем неангажиращ разговор от рода на „онази флърца на съседната маса не спеше ли с твоя шеф” или „ще те убия, ако не ми кажеш от къде купи тези обеци”.

Маги и Рокси имаха уникалната способност да водят напълно безсмислени разговори, но това им харесваше и често го правеха. Освен това срещите им винаги преминаваха на градус, т.е. те се караха, обиждаха на моменти, но само след миг всичко си беше както преди. Това вероятно се дължеше на запознанството им. Когато и двете бяха първи курс студентки, Маги все още беше във вихъра на купона, а Рокси се запознаваше с културите на света, се оказва, че и двете имат едно и също гадже. С едната ходеше заради парите, а с другата - заради купона. Не че Рокси не беше парти, но Маги вилнееше като истинска дивачка. За нея нямаше ден или час, място или хора, заради които или в които да се ограничи. Пиеше и обикаляше като обезумяла. Докато Рокси беше свикнала на по-уравновесени купони и най-вече в по-елитни заведения, където хората отиват с цел да позират, а не да се веселят.

Когато двете разбраха, че са били използвани от един „непрокопсаник”, както го нарече Рокси, стигнаха до извода, че имат много общо по между си. Това се случи на едно коледно парти, организирано от УНСС, на което Рокси се озова съвсем случайно със своя „бивша” приятелка, както тя самата наричаше всички приятелки, с които вече не поддържа връзка. Та на въпросното парти тя отиде, само защото „бившата ѝ приятелка” Поли беше луднала по

някакъв тип, който пък щеше да участва в конкурс „Мистър УНСС“. Тя държеше да даде своя глас за него, но не можеше да отиде сама, а по това време Рокси нямаше никакво занимание, тъй като гаджето ѝ беше съобщило, че ще е на кино с приятели. Тя не обичаше такива събития, най-вече, защото там имаше всякакви хора, но нямаше и нито една по-добра оферта.

Маги пък учеше в УНСС и като представител на Студентски съвет, тя задължително трябваше да присъства. Освен това тя бързо разпространи славата си на купонджийка, което автоматично я дари с много покани и предложения за партита. Въпросната вечер тя щеше да е нещо като импровизиран водещ, а „гаджето“ ѝ не можеше да изпусне събитието. Още повече, че после го чакаше луд купон с нея. Рокси и Поли влязоха в залата и завариха по думите на Рокси „милион студентоподобни“. Музиката звучеше от всеки ъгъл, но конкурсът все още не беше започнал. Двете заеха удобни места близо до сцената, а Рокси не спираше да прави недоволни физиономии. Когато на сцената излезе Маги и започна шоуто с непринудено поведение и смешки, Рокси си помисли, че това няма да е истински ад, а по-скоро умерен ужас. По-късно на сцената излязоха и претендентите за Мистър УНСС. Поли едва не припадна при вида на голия си избраник. Само след минути обаче на сцената се появи и въпросното „гадже“ на Рокси. Тя онемя. Първо ѝ стана смешно, но после се изнерви, че той е скрил това от нея. Когато се появи, полуделите студентки започнаха да викат и пляскаат, очевидно не страдаше от липса на фенки. Измина повече от час, докато не обявиха победителя. За истински потрес номер едно стана точно той. Сега вече тя почувства, че краката ще я изоставят и тя ще се свлече на пода, точно когато той се изкачва на импровизираната стълбица. Интересната част от купона настъпи, когато водещата поздрави победителя, а той я зацелува с език. Пред всички хора! Рокси не знаеше къде е и какво точно се случва. Зави ѝ се свят, а приятелката до нея не подозираше

нищо. В следващия момент новият Мистър УНСС вече държеше реч, която тя почти не чу с изключение на думите:
- ... да благодаря на моята очарователна приятелка Маги, която ме накара да участвам. Тази награда е за нея.

Той я дръпна за кръста и я зацелува отново.

Но какво по дяволите се случва. Да не би да съм в скрита камера. Рокси побесня и не издържа. Събра цялата си злоба и мъст и скочи на сцената. Започна да дърпа щастливата двойка и да крещи като обезумяла:

- Простак, селянин, непрокопсаник, мърша, нищожество...
Какво си мислиш, че правиш?

Хвана го за врата и започна да го души. Маги стоеше като попарена. Нямаше представа какво точно се случва, но започна да ѝ се прояснява, когато чу обезумялата да крещи:

- Колко гаджета още имаш? На колко ще дариш короната си, помияр такъв!

Маги се досети каква е работата и реши да заеме позицията на лудата, все пак тя не изпускате възможност да направи цирк.

- Иво, какво значи това? Какво става?

Иво обаче не смееше да гъкне. А и без това Рокси му беше прихванала гръкляна в хватка. Тя се опита да му издере лицето, но той се измъкна и избяга. На сцената останаха двете и всички участници отзад. Публиката се радваше на сеира и аплодира смелото момиче.

Рокси се свести и погледна свирепо Маги. В погледа ѝ обаче видя, че тя също не знае какво се случва и се смили над нея. Двете излязоха отстрани и се запознаха. После поговориха с какъв боклук се забъркали и накрая отидоха на купон в бара на 38 блок. Напиха се и танцуваха до сутринта. Направиха такъв фурор, че целият бар искаше да е около тях.

Докато вървяха към Planet, Рокси поде старата тема:

- И, сега, Боян, а?

- Да, Боян.

- Дано този прославен Боян има някой приятел пич, че не ми

се скучае цяла вечер.

- Ще има, споко.

- Ако не, ще държа теб отговорна за скуката ми.

- Няма да е скука, все пак познаваш всеки посетител на Planet, на Брилянтин и на всеки бар в София. Не мисля, че можеш да скучаеш, дори ако си сама на Луната.

- Да, май си права. – И Рокси се усмихна на себе си.

Когато влязоха в Планет, имаше само няколко маси заети с хора, но най-шумната компания беше тази, към която се присъединиха те. Боян се размаха и двете се насочиха към сепарето в десния ъгъл от входа. Рокси се зарадва на преобладаващата мъжка компания, макар че веднага забеляза някои женски индивиди, на които не се радваше много, но винаги поддържаше добри отношения с всички. Беше чела някъде, че никога не трябва да прекъсваш една връзка докрай. И тя не прекъсваше. Боян ги пое като свои гости и ги представи на останалите. Бяха около 10-15 души, от които Рокси познаваше повечето, а Маги се беше запознавала преди с някои, но не помнеше почти никого. А и не ѝ трябваше. Боян беше там, готов да си играе с нея цяла вечер, а накрая да се отдадат на приятни занимания. В момента, в който Маги се настани до Боян, а Рокси свалеше палтото си, към масата им се зададе Андрей. Стар неин познат, който тя ненавиждаше. Семействата им бяха много близки, дори по едно време май баща ѝ имаше бизнес с неговия, но тя не бе много сигурна, тъй като никак не я вълнуваха тези неща. Прекарваха всяка ваканция и всеки семеен празник заедно, но от няколко години, Андрей не беше в България и тя с по-голяма радост посрещаше празниците с неговото семейство. Той имаше сестра, с която Рокси като по чудо се разбираше, но не бяха приятелки. Сега като го видя, настроението ѝ се развали. Не очакваше да го види тук, а още по-малко на нейната маса. Добре де, масата не беше нейна, но все пак тя стоеше там. Не може ли да си тръгне? Тя се начумери и се обърна на другата страна,

за да проточи момента на поздрава им максимално дълго. Той обаче знаеше, че тя го ненавижда и обожаваше да я дразни. Веднага се втурна към нея и с най-широката си усмивка я заговори:

- Оооооооо.

На Рокси това „оооо“ ѝ се стори едновременно.

- Какво виждат очите ми. Ослепителната госпожица Ронева или вече е госпожа?

Тя усети как в гърлото ѝ се надига глас, който я моли да му изкрещи „Изчезни“, но не можеше да провали купона си, заради нищожество със самочувствие като това.

- А, Атанасов, ти си се върнал от джунглата. Виждам, че носиш със себе си доста нейни характеристики. – и тя обичаше тази игра, макар, че предпочиташе да мине без нея, и без него.

- Красива и остроумна, както винаги. Да, върнах се, чух, че си се затъжила за мен и не издържах да дойда.

- Грешна ти е информацията! – сопна му се тя. – Не се затъжвам за скучни навлеци.

- Много си груба, нещо май секс ти липсва?

- Нищо не ми липсва, само спокойствие!

- Ооо, да не си започнала медитация, чух, че е добре за опънатите ти нерви.

Тук тя само изскимтя в знак на протест и се въртна с гръб към него. Всички станаха свидетели на разговора им и разбира се не останаха безучастни. Боян се намеси пръв:

- Ама вие вече се познавате, а?

- Познаваме? Ти шегуваш ли се? Аз знам цвета на бельото ѝ, и то не на това, което носи сега, а на спалното ѝ.

Последва смях от всички и Рокси почувства как Андрей ще провали не само тази вечер, но и всяка следваща. Тя отново се обърна с лице към него и официално заяви:

- Прав е. Знае цвета на моето бельо, защото лично той го опикаваше, само до преди няколко години.

- Братле, какво става? Това да не е нова секс игра? – Боян се забавляваше искрено.

- Не я слушай. Малката ѝ липсват дните, в които спяхме заедно.

- Спяхме заедно? Ще ти се! – Рокси вече беше на ръба на нервна криза.

- Ще ми се, но не повече отколкото на теб.

Вероятно тази смела размяна на думи щеше да продължи с часове, ако Маги не се беше намесила:

- Рокс, какво ще пием?

- Нещо силно, което да ме накара да забрая къде и с кого съм.

- Стига де, не му се връзвай. Знаеш, че си е такъв.

- Знам, но не знам какво търси тук.

- Явно са приятели. Нали знаеш, в София всички са приятели, малки общества, в които всеки има познати.

- Да, права си. Няма да му позволя да ме нервира, тъпакът му с тъпак.

- Хайде да пием – весело се провикна Маги, така че да я чуят всички.

- Наздраве за новодошлите стари – беше поздрав на Андрей, насочен към Рокси.

- Наздраве за присъстващите нежелани! – извика тя, така че да я чуят поне в половината заведение.

Всички се засмяха и отпиха. Вечерта се очертаваше интересна, поне за Боян и Маги. От мига, в който двете дойдоха, Боян окупира Маги и я заливаше с какви ли не смешки, които да улеснят придвижването им към желаната посока. На нея дори не ѝ бяха нужни, защото вече беше готова. Толкова готова, че когато Боян я попита:

- Искаш ли да дойдеш с мен до тоалетната, искам да ти покажа с какво се сдобих наскоро?

Тя се усмихна и отвърна:

- Не вярвам да е нещо, което да не съм виждала и преди, но защо пък не?

Двамата слязоха по стълбите и се вмъкнаха в мъжката

тоалетна. Там той си съблече дънките и на границата, където беше ластика на слиповете му, показва татуировката си. Маги не успя да разбере какво точно символизира тя, тъй като беше заета да свали ненужното, за да му направи свирка. Той седна върху тоалетната чиния и се отпусна, докато тя ловко боравеше там долу. Когато свърши беше толкова доволен, че единственото, което успя да каже, беше:

- Маги, Маги, липсваше ми.

- А ти на мен не. – пошегува се тя и се оправи, за да излезе първа.

Тя излезе от тоалетната и се изми. Замисли се дали иска да прави секс с него. Беше забравила с какъв точно инструмент разполагаше той – нищожен. Тя беше спала с всякакви. Обичаше ги всичките до един. За нея нямаше значение размерът, важното е да е вътре, но понякога ги сравняваше и това водеше до размисли. Какво пък толкова, помисли си тя. Нали е весело с него.

Тя се качи горе, където завари Андрей да флиртува с една чернокоса девойка, седяща точно до Рокси. Приятелката ѝ видимо скучаеше, но поддържаше един от онези безсмислени разговори със съседа, които се водят, само за да не заспиш. Андрей пък целенасочено я дразнеше като разказваше на събеседничката си, че само за минута ще я заведе до рая и обратно, след което няма да има нужда да е праведна, тъй като раят ще се случи тук долу с него. Рокси си мислеше „Да, бе, рай, друг път”. Сети се, че статусът му във Facebook беше „Писна ми от тъпи лейки” и се зарадва, че отново е попаднал точно на такава. А на ухото му прошепна:

- Май ще ставаш градинар.

- Моля, не те разбрах – отвърна съвсем искрено той.

- Предвид колекцията от тъпи лейки, които събираш.

- Ревнуваш, ясно! – беше единственият му коментар, преди пак да се обърне към чернокосата.

- По-скоро бих ревнувала клошаря отвън, отколкото теб – тя се обърна към момчето до нея – До къде бяхме стигнали?

Една муха ме разсея.

Той се засмя и продължи да разказва тъпата си история как е станал фермер с пари от САПАРД.

Боян и Маги се върнаха „освежени” от тоалетната и той организира всички да се отправят към Брилянтин. Когато стигнаха там, отново започнаха поръчките, смешките, тъпите разговори, остроумните закачки. Боян и Маги си тръгнаха, без никой да ги усети, а Рокси се отегчи толкова много, че не издържа и час там. Прибра се някак раздражена. Беше й скучно, а трябваше да ѝ е весело. Андрей е виновен за всичко. Тя отвори Facebook-а си и написа:
„Мъжете са първопричина за всичко – и за хубаво и за лошо.”

После се замисли и го изтри. Нямахше да позволи да бъде контролирана от някави мъже, те да ѝ определят съдбата. Изтри го и написа:

„Само аз съм си аз, защото не ми пука.”

Но ѝ пукаше. Тя заспа и сънува Андрей. Той пък се прибра с чернокосата. След като я изуча както само той обичаше, я изпрати да си ходи. Тя искаше да се гушкат и да остане за нощта там, но той имаше правила. Чукаш и бягаш. В случая „чукаш и гониш”.

* * *

Рокси се събуди с усмивка на лицето. Тя не помнеше какво точно сънува, но беше много приятно. След като се изкъпа и включи Fox Life, за да не ѝ е скучно, отвори лаптопа си и прочете коментарите под статуса си от снощи:

Андрей Атанасов „Само ти си си ти, защото си луда. А да, и яко ти пука.”

Това бе единственият коментар, който видимо я вбеси. Започна да пише отговор, но спря. Стана и отиде до кухнята. Направи си един горещ лимонов чай, за да се успокои, и

се върна пред екрана. Искаше да напише нещо злобно, искаше да покаже, че не ѝ пука, но истината беше, че ѝ пукаше. Направо ѝ гърмеше. Затвори лаптопа и седна пред телевизора. Даваха „Анатомията на Грей”. Странно, но ѝ се стори, че тази серия не я е гледала, макар, че тя беше изгледала всички сезони по 3 пъти. Мередит пак беше полудяла и не искаше да се вижда с Дерек, а това много нервираше Рокси. Накрая на сериата по традиция имаше извод и днес той гласеше следното „Има болки, без които не можем да живеем”. Рокси се вдъхнови толкова, че изключи телевизора и се върна към компютъра. Отново отвори Facebook и написа на статуса си:

„Има болки, без които не можем да живеем.”

Само след секунда получи коментар:

„Знаех си, че ти липсвам”, от Андрей, разбира се.

Този коментар обаче я разведри, дори се усмихна и му отговори:

„Ти винаги всичко знаеш...или поне така си мислиш :)”

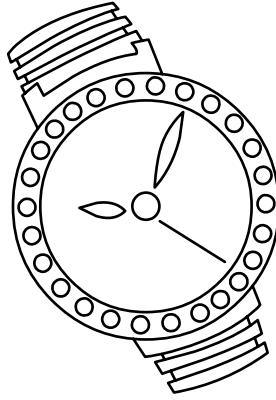
Изчака отговор, но такъв не получи. Отвори си пощата и там видя купища mail-и. Не ѝ се занимаваше с четенето им сега, затова само прегледа подателите им. Единият от тях беше от Стаси. Тя веднага го отвори. Той беше в Мексико на екскурзия и тя с нетърпение очакваше писмо, в което ѝ разказва за всички чудновати неща там. Той обаче ѝ беше написал само:

Здравей, мъниче.

Затъжих се за теб, но тук си прекарвам чудничко. Срегнах един човек и напълно му се отдадох, но затова ще ти разказвам, като се върна.

Исках само да ангажирам вниманието ти с едно предстоящо събитие, на което те каня с мен. То ще бъде на 23 октомври, събота. Засега няма да ти кажа повече, но да знаеш, че те искам там с мен. Очаква се да бъде едно наистина грандиозно парти.

Целувам те по малкото носле.

Седма глава

Тази сутрин Калина се появи в офиса малко по-рано. Беше много развълнувана от предстоящата среща с автора на книгата. След като изчете всичко в интернет за него и поразпита редактора на издателството що за човек е той, вече беше готова да се срещне лице в лице с него. Малко се страхуваше да не го отблъсне с големия си ентузиазъм, затова реши да не го показва и само да задава въпроси, свързани с работата.

Качи се в офиса си и седна на компютъра. Днес за радост не беше повръщала и се надяваше, че и докато трае срещата няма да се случи. Вземаше специални хапчета, за да предотврати тези неудобни моменти, но човек никога не знае. Откакто забременя, Калина се тревожеше за такива странни неща, които преди не биха й направили впечатление. Например всеки път като сядаше, гледаше да изпълне полата си така, че да не се мачка. Или когато слизаше да обядва, съблюдаваше ръцете на готвачите, които сипват храната – дали са чисти, дали имат нокти и т.н. Да не говорим, че вече

ядеше такива боламачи, които дори не е подозирала, че съществуват, а сега ѝ допадаха и ги предпочиташе. Например попара от прясно мляко с хляб и черен пипер или пък топло кисело мляко с канела. Вкусовете и поведението ѝ се бяха променили и въпреки, че ясно осъзнаваше цялата ситуация, Калина се стремеше това да не пречи на работата ѝ. Беше ѝ се отдала изцяло и се сецаше за личните си дела, само когато Мишо звъннаше в офиса (нещо, което тя му беше забранила, освен ако не е изключително спешно и важно), или когато повръщаше, което автоматично ѝ напомняше, че трябва да мисли и за друг, а не само за себе си. Прикриваше се, доколкото това е възможно, но скоро коремът щеше да започне да ѝ личи и тогава трябваше да каже, че е бременна. Но до тогава има време, си помисли тя и се върна към важната среща.

Точно в 9.30 на вратата се почука и там влязоха редакторът Петров и авторът Кирилов. Тя ги посрещна с усмивка и ги покани да седнат.

- Добро утро, Калина – пръв заговори редакторът. – Представям ти нашия талантлив писател Кирил Кирилов. Калина автоматично подаде ръка, за да се здрависат и в този момент усети как цялата потръпва. Той имаше силна, но нежна ръка. Поздрави я мъжки, но без да използва сила. Сякаш ток потече от неговата към нейната ръка, а оттам по цялото ѝ тяло. За миг се смути, но после бързо се отдръпна като попарена.

- Приятно ми е да се запознаем. Чух някои добри думи за Вас. – гласът на Кирил Кирилов беше плътен и строг. Калина обаче долови топла емоция и се изчерви.

- Радвам се да го чуя. Аз пък се запознах задочно с Вас и мисля, че ще бъде изключително интересно и полезно да работим заедно.

- Полезно? – веднага се учуди гостът. – Защо пък да е полезно за Вас, аз съм този, който ще черпи от контакта с

издателство като Вашето.

- За мен лично ще бъде полезно. Прочетох книгата Ви и научих много. Зная, че личният контакт с Вас ще бъде още по-ползотворен.

Редакторът се намеси:

- Ето, виждам, че вече няма да имате проблеми да работите заедно, така че мога да ви оставя, нали?

- Да, да, разбира се. – съгласи се с Калина, като не отлепваше очи от Кирил.

- Оставете ме в много приятни ръце – добави авторът с явно желание за комплимент както към външността, така и към професията на Калина.

- Е, добре. Лек ден от мен и ако имате нужда от нещо, знаете къде да ме намерите.

- Благодаря – чу се да казва Калина.

Тя беше изцяло обхваната от някакво чувство. Приятно ѝ беше да посрещне Кирил Кирилов в офиса си, но сега, когато останаха насаме, тя се притесни без видима причина. Усети някакво напрежение в стаята, но самата тя не разбираше на какво се дължи. Мислите ѝ бяха прекъснати от гостът:

- Нали ще си говорим на „ти”. Все пак ще се виждаме често и не искам да има дистанция помежду ни.

- Да-аа, разбира се. – незнайно защо, но отново се смути.

Идеята да скъсат дистанцията на първата минута не ѝ се стори много уместна. – Желаете ли кафе, или нещо друго за пиене?

- Нали току-що се разбрахме – усмихна се меко.

- Какво се разбрахме? – Калина сякаш беше попаднала в тази стая преди секунда и за пръв път вижда човека срещу нея.

- Ааа, Калина, няма да се разберем с теб така.

Обзе я паника. Бяха изминали само минути от срещата им, а ето, че вече не можеха да се разберат.

- Извинете, изглежда не съм разбрала нещо.

- Да, не си разбрала. Нали току-що се уговорихме да говорим на „ти”, а продължаваш да ме държиш нащрек с това „Вие”.

- А, да. Извинявайте.
- Ето, пак го правиш.
- Да, да, прав си. Спирам. Кафе?
- Да, може едно кафе със сметана и захар, ако не е проблем.
- Не.
- Тя излезе от стаята, за да изпълни поръчката. Усети, че напрежението ѝ става все по-силно и не можеше да си го обясни. Върна се с кафето и зае мястото си зад компютъра.
- Калина, много интересно име. Каква му е историята?
- На името ми? Историята?
- Да, не е често срещано, а е толкова красиво.
- Ъ-ъ-ъ. Ами много е проста историята му.
- Проста?

Кирил се усмихна искрено и всички бръчици по лицето му се активираха. Като за 41-годишен мъж той изглеждаше много запазен, но бръчките бяха тези, които издаваха прекараните години. Калина почувства топлината, с която този човек общуваше с нея, и ѝ стана приятно. В същото време обаче се чувстваше некомфортно, не знаеше как да се държи, а това никак не ѝ допадаше. Тя си придаде сериозен вид и заразказва:

- Когато майка ми е била бременна с мен е чела много исторически романи, в които името Калина се е срещало често. Тя решила да бъде кръстена така, защото според нея символизира сила, непокорство, здрав ум и решителност.
- Много интересно. Явно майка ти също е интересна и много умна жена.
- Ами-и-и, да. Такава е.
- А от къде си ти?

Калина вече се чувстваше като на разпит и не знаеше дали той просто я разпитва, за да разбере с какъв човек ще работи, или има интерес към нея като към жена. Тя се изчери за пореден път и отговори:

- От Пловдив.
- Обичам този град. Такива хубави лета съм прекарвал там... - погледът му се замечта и сякаш наистина се върна там години

назад.

- Хубави лета? Явно е било много отдавна. Лятото в Пловдив е ужасно – горещо и задушно. Скучно най-вече.

- Отдавна беше. А брат или сестра имаш ли, Калина? – той изрече толкова предизвикателно името ѝ, че по-скоро я питаше би ли излязла с мен на вечеря, отколкото да се интересува за братя и сестри. По тялото на Калина преминаха тръпки, но тя се подчини и отговори:

- Да, имам брат. По-голям.

- Чудесно. Това означава ли, че ти си най-малката вкъщи? Най-глезената?

Кирил не преставаше да се интересува от нея, а тя все повече усещаше, че това е нередно. Беше приятно, но не и редно.

- Не искате ли да се захванем за работа вече? – Тя сложи край на викторината, инициирана от него, и го поведе в своя посока.

- Не и ако ще ми говориш на „Вие” – отсеке той със сериозно лице.

Калина пак се обърка и не знаеше дали той се шегува, или говори сериозно. Лицето му излъчваше спокойствие, но и строгост. Преобразяваше се за минути и тя губеше контрол в мислите си.

- Добре, Кирил, как ти виждаш представянето на книгата ти. Аз и издателството изцяло ще се съобразим с желанията ти. Искаш ли да бъде в казино или е твърде очаквано?

- Очаквано? Да, права си. Ти имаш ли по-добро предложение?

- Мисля, че е добре да се съобразя с желанието на автора – с това тя тактично се измъкна. Не искаше да се обръща директно към него, защото не знаеше как точно да направи това, а и беше убедена, че трябва да е в казино, все пак книгата се казва „Хазарт в ума”. Какво по-добро място от казино, освен ако той не искаше някой пункт на „Еврофутбол”, което на нея ѝ се стори наистина просташко.

- Тоест моето желание. Добре, съгласен съм, че казино е

добре, дори и очаквано да е, все пак хазарта е дума, която се свързва с казиното, но как да вмъкнем „ума“ там? – той се усмихна сякаш ѝ подава топката, а тя се притесни на неочаквания въпрос.

- „Умът“ вече сме го вмъкнали.

- Как? – изненада се на бързата ѝ реакция.

- С книгата. Книгата е умът, а хазартът е казиното.

- Брилянтно. Как не се сетих. Калина, мисля, че с теб ще се разберем чудесно. Сега тръгвам и оставям всичко в твои ръце. Каквото и да решиш, съгласен съм. Ето ти визитката ми, можеш да ми звъниш по всяко време, буквално по всяко време. Радвам се, че точно ти ще организираш събитието. Той ѝ подаде визитката си, целуна я по едната буза и излезе. Тя остана като попарена. Изобщо не разбра какво се случи. А на всичкото отгоре си позволи и да я целуне. Какво значеше всичко това? Явно престоят му в Америка беше повлиял на отношенията му с хората. Или просто хормоните на Калина бяха неконтролируеми и сега тя отдаваше значение на нещо незначително.

Погледна визитката и видя името му, изписано със син и червен цвят. Хрумна ѝ някаква идея и тя веднага се залови да я развие на компютъра.

* * *

Беше понеделник и Рокси се обади на майка си. Те не живееха заедно, затова Милица се радваше на всеки миг, прекаран с дъщеря си. Тя беше уредник в Националния етнографски музей и като такъв, понеделник ѝ беше свободен ден. Двете се уговориха в 12 да се видят в мола. Рокси обичаше да прекарва времето си там, защото не ѝ се налагаше да мисли за нищо друго, освен за дрехи и приятни емоции. За майка ѝ пък нямаше значение къде е, щом щерката е покрай нея. в 12 без 5 Рокси вече беше на уреченото място. Още докато паркираше, се обади на майка си да ѝ каже:

- Маменце, вече съм тук. Хайде направо в Харру да хапнем и после да обикаляме.

- Добре, до няколко минути ще съм там.

Всяка среща на двете беше като малко празненство. Те се поздравяваха с множество целувки, след което сядаха и започваха разговори, все едно замислят голям план или им предстои огромно събитие. Често обаче нямаше такива събития, а само среща между майка ѝ дъщеря, които обичат да си споделят. И днешната им среща не беше по-различна.

- Поръча ли вече? – беше първата реплика на майка ѝ, след като приключиха с целуването.

- Да, една италианска салата ще ям.

- Само това ли?

- Да.

- Радостче, изобщо не се храниш. Тревожа се за теб.

- Стига, маменце, ям си нормално, колкото ми се яде толкова.

- Да не те мъчи нещо. Всичко наред ли е с теб? С приятеля ти?

- Кой приятел, майко?

- Как кой, арабинът! – тя отговори така все едно единственият приятел на дъщеря ѝ за последните 5 години е бил той.

- Няма го вече. – каза, като разгръщаше някакво списание.

- Как го няма? Къде е? Какво му се е случило? – истинска паника обзе Милица.

- Изхвърлих го от живота си.

- Но защо, какво се случи? Нали щеше да идва тук, да те посети?

- Да, дойде. И после аз го отпратих.

- Отпратила си го? Искаш да кажеш, че си го изпратила на летището? – все още недоумяваше.

- Не, искам да кажа, че се видяхме и всичко свърши, той не беше такъв, за какъвто го мислех.

- А какъв беше?

- Човек, който държи повече на някакъв си бизнес, отколкото на мен. Дошъл нашият да си купува хотел, а не да посети мен!

– тук тя натърти на „мен“.

- И заради това ли се раздели с него?

- Да, затова, мамо! Хайде да не говорим повече за него, той е минало. Поръчай вече.

- Добре, добре, не се дразни.

След като се нахраниха, майката и дъщерята започнаха обиколка из магазините. Първото място, в което влязоха, беше книжарница Ciela до Харпу. Двете обожаваха да я посещават, Рокси за да разглежда, а майка ѝ да купува. Още на входа забелязаха цял щанд с книги на издателство „K&K“. Рокси се изпълни с гордост, че приятелката ѝ работи точно там и веднага повлече майка си към щанда.

- Маменце, виж, книги на „K&K“.

- Ооо, Радост, ти се интересуваш от книги на „K&K“? – попита по-скоро да я издразни, отколкото да получи някакъв смилен отговор.

- Разбира се, откакто Калина работи там.

- Калина работи в „K&K“? Браво, от кога?

- От скоро. Много е щастлива. Отговаря за връзките с обществеността. Трябва да ни поканиш на вечеря някой път. Тя ще ти разкаже всичко.

- Задължително, защо не още утре вечер.

- Чудесно, но трябва да я попитам. Нали сега е и бременна и програмата ѝ е малко по-различна от моята.

- Бременна? Това се казва новина. От нейния приятел ли? Как му беше името, Мартин?

- Не, Михаил.

- А, да Михаил. Значи не е от него?

- От него е, разбира се. Да не мислиш, че Калина по цяла вечер спи с непознати? – въпросът беше риторичен, но Милица не му обърна внимание.

- И ти как се чувстваш от факта, че приятелката ти е бременна? Минават ли ти подобни мисли и на теб?

- За какво говориш, майко? – леко раздражение и недоумение обзе Рокси.

- За бебета, сватби?

- Не, не разбира се.

- Добре, радвам се да го чуя. Мисля, че си млада и бъдещето е пред теб. Не е редно толкова рано да се обвързваш.

- Споко, маме. Нямам ни най-малко намерение да се женя или да раждам. Поне не в близките няколко години.

Милица толкова се зарадва от отговора на дъщеря ѝ, че я дръпна и целуна по челото. Обиколката им продължи на долните етажи, където в почти всеки магазин беше купено по нещо. Слизайки по ескалатора, двете засякоха свой стар познайник. Майката на Рокси така се развълнува, че при вида на Андрей на отсрещния ескалатор, пожела да се върне обратно. Рокси се намръщи и си помисли, че няма спокойно място в София.

Андрей стигна догоре и веднага се върна, за да поздрави Рокси и Милица. Прегърна майката и си размениха по две целувки:

- Анди, миличък, как си? От кога си в България? Толкова се радвам да те видя.

- Добре съм. Тук съм от няколко дни, но мисля да се задържа за по-дълго. Дори възнамерявам да остана тук.

При тези думи Рокси направи гримаса и нетактично се обади:

- Тук? Че за какво ти е да оставаш тук? В чужбина е толкова по-добре за теб...

- Не и без вас – намигна и той многозначително и отново се върна на разговора с майка ѝ.

- Как сте вие? Стоян добре ли е? искам да ви видя, много съм се затъжил за вас. Предполагам , че съвсем скоро майка ми ще организира нещо по случай завръщането ми и ще имаме възможност да се видим по-добре.

- Да, и без друго щях да ѝ звъня за една експозиция в музея. Тя много искаше да я види, когато пристигне. Толкова ще се радвам. Прати поздрави вкъщи и очаквам с нетърпение да се видим.

- И аз, надявам се да се съберем както преди – всички заедно.

- Ще се съберем, разбира се. Няма начин някой от семействата ни да пропусне среща в твоя чест.

При тези думи Рокси си каза наум „Има начин и още как“, но не искаше да разочарова майка си с невъзпитано поведение, затова само добави:

- Ще се видим скоро. Чао.

- Радостче, видя ли Анди колко се е разхубавил?

- Не видях, майко!

- Как не видя, та той е станал като телевизионна звезда. С тази черна коса и изразителни очи... и дрехите му бяха доста стилни. Но защо ли се учудвам. Все пак той е син на Лили и Ясен, а те не биха позволили синът им да не изглежда добре. Наследствено е.

- Да, да. Хайде да седнем в Costa Cafe.

- Ще седнем, но ти защо се държиш така резервирано към Анди. Вие сте отраснали заедно, цялото ви детство премина заедно...

- Да, но сега не сме деца. – Рокси вече видимо се нервираше, че майка ѝ само превъзнася този дразнител.

- Не сте деца, но има неща, които не се променят.

Приятелството, например.

- Майко, за какво приятелство говориш? Андрей никога не ми е бил приятел, нито сестра му.

- Но как? Какво говориш? Разбира се, че бяхте приятели. Помниш ли веднъж, може би бяхте на около 3-4 години, когато ти официално заяви „Ще се ожена за Андрей в тази рокля“, а беше обвита в чаршаф? Бяхте много сладки.

- Не, не помня подобни глупости. Стига си говорила за него.

- Но защо? Та той ми е като син.

Рокси стана от масата и отиде до бара, за да поръча. Беше удобен момент да се отърве от досадните приказки на майка си.

- Какво ще пиеш?

- Едно лате без захар.

- Ок, едно лате без захар и едно Фрости ягода – тя поръча и докато чакаше поръчката не се върна на масата, за да предотврати пореден безсмислен разговор за Андрей и детството им.

- Заповядай, маме.

- Благодаря ти, Радостче. Сега си мислех, дано срещата с Атанасови бъде тази седмица. Много съм се затъжила за всички тях. С тези пътувания на баща ти изцяло загубихме връзка с близките ни приятели.

- Да, мамо, дано – изрече Рокси без капка емоция.

- Знаеш ли, бях си харесала един парфюм, ще ида да проверя дали не са го докарали вече.

- Недей сега, после заедно ще отидем.

Рокси се чудеше как да избяга, за да не говорят за Андрей и семейството му, но очевидно нямаше да е лесно. Трябваше да измисли по-интересна тема от тази, за да се сложи край на нежеланата.

- Майко, нали знаеш, че татко уреди да пиша за Cosmopolitan?

- Да, но не мисля, че е добра идея, все пак това е доста посредствено списание. По-добре се заминавай с нещо по-смислено.

- Аз пък мисля, че е чудесно, даже онзи ден реших да се пробвам да пиша, но измислих само заглавието – „Мъжете на голо“, какво ще кажеш?

- Мъжете какво? – майка й сякаш за пръв път виждаше дъщеря си. Не можеше да възприеме, че тя толкова е пораснала, че да пише за мъжете и то на голо.

- Да, майко, как ти звучи?

- Ужасно!

- Добре, явно няма да говоря с теб на тази тема. Но когато напиша нещо, ще ти дам да го прочетеш, искаш ли?

- Дали искам да чета нещо, написано от дъщеря ми на тема „Мъжете на голо“? О, да, безспорно това е четивото, с което

бих желала да заспя.

- Ок, разбрах.

- Благодаря ти.

Настъпи малко мълчание, в което двете отпихаха внимателно от питиетата си. Едната мислеше за парфюма, а другата за малката си пораснала дъщеря. После станаха и отидоха до магазина за парфюми. Рокси излезе оттам щастлива, а майка ѝ все още беше умислена. Когато вечерта се прибра и сподели с мъжа си емоциите от деня, той само се усмихна, целуна я нежно и каза: „Не се тревожи, скъпа! Дъщеря ни е разумно момиче, макар, че понякога не изглежда точно така”. Това я успокои и тя си взе гореща вана с ароматни масла.

* * *

През последните няколко дни Маги се отдаде на срещи и секс приключения с Боян. Тя забрави за факта, че няма работа, тъй като Боян поемаше всичките ѝ сметки през деня и нощта. Забрави и за Павел, който постоянно ѝ пращаше съобщения, на които тя отговаряше вяло или изобщо забравяше. Той обаче не се отказваше, което дори направи впечатление на Боян:

- Козленце, да не би да си имаш гадже и аз да не знам?

- Не, как ти хрумна подобна простотия?

- Е не е много трудно, предвид 100-те sms-а, които получаваш на ден. Каж ми, аз не съм ревнив – той ѝ хвърли един от онези похотливи погледи, от които обикновено желанието ѝ за секс се засилваше.

- Не, от приятел са. Споделя ми разни неща. – това беше възможно най-глупавото оправдание, което тя успя да измисли.

- Споделя ти значи, а? добре, ела и аз да ти споделя нещо ... Той я грабна и хвърли на леглото в дома си, където тя за поредна сутрин се будеше. След като направиха отредената доза сутрешен секс, станаха и започнаха да умуват какво

да правят днес. Боян беше на почивка в България, така че можеше да си позволи да лентяйства по цял ден, но Маги живееше тук и това имаше значение.

- Искаш ли да отидем до Боровец на разходка? – внезапно му хрумна.

- До Боровец? Не, не ми се ходи. Мисля да се прибера малко в нас.

- Но защо, виж към купон е тук – пак й подхвърли похотлив поглед.

- Купон е, но трябва да си ходя.

- Добре, де, ще те закарам, когато се наям.

- Не, няма нужда, тръгвам си веднага.

- Ама какво ти стана, ти да не откачи или гаджето те чака във вас?

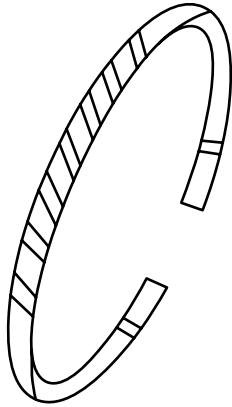
- Стига с твоите простотии, просто искам да си тръгна, хайде чао, доскоро.

Тя се облече набързо, грабна чантата си, обу се и изчезна.

Боян успя само да викне след нея: „Ще ти се обадя“, но тя не го чу. Взе си такси и се прибра.

Павел не спираше да й праща съобщения и тя реши, че му дължи поне една среща. Обади му се и се разбраха да се видят някъде в студентски. Срегнаха се на зеления Street Bar, поговориха незначителни неща, след което отидоха у Маги и правиха секс. Тя го изпрати на вратата и си легна.

Беше към 10 вечерта и на нея все още не й се спеше. Обади се на Боян и го попита къде е. Той разбира се беше навън с приятели. Каза й, че след 10 и половина ще бъде в South Park и ако иска да се присъедини. Тя му каза, че може да мине, но така и не мина. Заспа с мисълта „Какво правя?“.

Осма глава

През октомври захладя, но не дотам, че момичетата из нощните софийски улици да не носят къси поли и панталонки. Не правеше изключение и Рокси. В 9.30 вечерта, облечена в съвсем оскъдни дрехи – къси бежови панталонки, шарен потник с гол гръб и пухено наметало, крачеше с високите си ботуши към Планет. Имаше уговорка със Стаси да посетят някакво събитие там, а после да отскочат до Червило или Ялта. Тя нямаше никакви очаквания за предстоящия купон, макар Стаси да се беше постарал един месец преди това да я убеди колко важно и знаменито ще бъде то. Малко след 9 и половина стигна до бара, а отпред я чакаше приятелят ѝ. Беше пуснат червен килим и тя малко се смути. Стаси ѝ помаха и усмивка грейна на лицето ѝ. Нямаше да ѝ се налага да чака сред тази навалица. Още на входа забеляза купища хора, сред които известни журналисти, телевизионни звезди, певици и актьори. Чат пат се мяркаха и плеймейтки, бивши миски и всякакви други, които по един или друг повод се показват по телевизията. Стаси прегърна Рокси и я поведе

към масата им.

- Мъниче, свидетели сме на голямо събитие.
- Така ли? И какво точно е то?
- Съвсем скоро ще разбереш.
- Дано да си заслужава, щом всички тези знаменитости са тук.
- Заслужава си. Ще видиш.

Докато Рокси все още се чудеше какво точно е това събитие и какво е привлякло всички тези звезди да го посетят, елегантен сервитьор им поднесе чаши с шампанско Moët & Chandon „Комплимент от организаторите“, разбира се. Рокси отпи и сладко се усмихна. “Не е зле” - помисли си тя и заоглежда хората. Някъде се мярна нейна позната и тя ѝ махна отдалеч, без да влага никаква емоция. Със Стаси обсъдиха някои наболели теми като тенденциите за сезон есен-зима, предстоящите коледно-новогодишни празници, клюки за общи познати и други толкова интересни теми. Към 10.30 Планет вече се пукаше по шевовете, когато отнякъде се появи глас, който приветства всички с добре дошли. Рокси се обърна заговорнически към Стаси:

- Е, май дойде време да разберем защо сме тук.
- Тихо, мъниче.

Тя се начумери, че сладката им приказка беше прекъсната и се втренчи към импровизираната мини сцена в средата на бара. Там стоеше Ники Кънчев и с умелото си чувство за хумор и такт забавляваше гостите:

- Настъпи дългоочакван миг за българската аудитория на стойностни четива. От днес всички ние ще се радваме на българското издание на “Rolling Stones”. След малко всеки от вас ще получи последното американско издание, а само след седмица по реповете ще може да си го закупите, но вече на български. Америка, Аржентина, Австралия, Бразилия, Чили, Китай, Колумбия, Франция, Германия, Индия, Индонезия,

Италия, Япония, Мексико, Русия, Испания и Турция и България гордо се присъединява към семейството на световното списание.

Последваха бурни аплодисменти, а водещият продължи:

- Събитието е особено специално за всички любители на музиката и голите тела, така че ще се постареем тази вечер да бъдем изцяло заобиколени от тях. Предстоят ни няколко часа в компанията на талантиливи изпълнители и красиви модели. Насладете им се.

При тези думи Стаси се развълува като малко дете. Той обожаваше музиката, а още повече обичаше списанието "Rolling Stones". Всеки път, когато посещаваше Америка или някоя от страните, в които излизаше изданието, той го купуваше и четеше с дни. За него този ден беше като сбъдната мечта. Но за събеседничката му това си беше просто поредното издание на българския медиен пазар.

- За това ли беше цялата емоция и олелия? За някакво си списание?

- Радослава! – Стаси се ядоса видимо – Как смееш да говориш така за едно от най-известните и любими мои списания. Това е събитие. Днес се пише историята на България! Не разбираш ли?

- Историята? Стига, Стаси, какво толкова, още едно скучно списание?

- Скучно? Още едно? Радослава, ти просто не знаеш какво говориш – Стаси се задъхваше от невежеството на Рокси и не намираще думи, с които да я убеди в стойността както на изданието, така и на събитието.

- Добре, добре. Не се ядосвай. Щом е толкова важно за теб, ще се съглася.

- Да. Важно е! – отсече той и отново се върна към своя свят, където хората се радваха, че ще могат да четат на български любимото си списание.

Водещият продължи:

- Преди да започнем с веселата част ще покания при мен човека, направил възможно днес това събитие. Човекът,

който ни осигури удоволствието да имаме “Rolling Stones” на нашия пазар. Човекът, който намери начин и средства да направи България част от световния медиен пазар. Аплодисменти за Андрей Атанасов – човекът, държаш правата на „Rolling Stones” за България.

В този момент Рокси отпиваше от шампанското си и едва не се задави. Първо реши, че това е съвпадение на имената, но когато видя омразния Андрей до Ники Кънчев, щеше да припадне от изненада.

- Стаси, какво значи това? Ти знаеше ли, че и Андрей ще е тук?

- Дали знам, че Андрей ще е тук? Мъниче, та той е основната причина ние да сме тук! – по лицето на Стаси грееше чиста гордост.

- Ние да сме тук? Какво искаш да кажеш? Ти си знаел, така ли?

- Знаех, разбира се. Мъниче, Андрей вкарва “Rolling Stones” в България. Това е повод за радост, а не за недоволство.

- Стаси, ти тотално полудя с това списание! – Рокси усещаше, че е част от някакъв заговор, но все още не беше наясно с каква цел се прави и кой точно участва. – Знаеш, че не мога да го понасям!

- Знам, затова не ти казах, че точно той е причината за този купон. Ако ти бях казал, нямаше да искаш да дойдеш, а това е събитието не само на годината, а и на следващите няколко.

- Не мога да повярвам.

- Стига си драматизирала, не можехме да пропуснем най-голямото парти, заради твои предразсъдъци.

- Мои предразсъдъци? Та аз мразя този човек.

- Мразиш? И защо?

- Защото... - Рокси търсеше думи, но не намираше. Знаеше, че не може да понася Андрей, но не знаеше защо и чак сега разбра, че няма как да отговори, освен:

- Защото е груб и не се държи добре с мен.

- И затова мразиш човека! Рокси, опомни се, не съм те учил на такива емоции.

- Това не се учи, то се чувства. Очевидно не ме разбираш.
- Не те разбирам, защото и ти не се разбираш. Нека чуем какво ще каже момчето.

- Изобщо не искам да чувам какво ще казва момчето.
Рокси се въртна нервно и се упъти към тоалетната, но за да стигне дотам, тя трябваше да мине покрай сцената. Беше бясна, че е тук и не можеше да си намери място. Мигът, в който си прокарваше път с лакти, Андрей я забеляза и съвсем непринудено каза на микрофона в ръката си:

- Радвам се, че толкова много хора са днес тук и се радват на новината, че “Rolling Stones ” е вече в България. Например моята стара приятелка Рокси – при тези думи той я посочи с ръка и й помахаша. Тя пък се направи, че не говори за нея и продължи, но прожекторът я проследи и тя се почувства като гола сред толкова хора. – Рокси, добре дошла, вече се чувствам по-добре, като знам, че си до мен в този важен ден. Тя само изсумтя и още по-бързо се отправи към тоалетната. Беше бясна. За какво му беше нужно да я прави за посмешище на всички тези хора. Тя започна да крои планове как да му го върне, после обаче реши, че е съвсем безсмислено да се занимава с този досадник и влезе в тоалетната. На връщане мина възможно най-тихо и внимателно, за да предотврати всякакви контакти, както с хората, така и с най-противния ѝ. Точно когато стигна до масата ѝ, видя, че Стаси говори с някого. С Андрей!
Рокси пак се ядоса. Стаси я предаваше на място, където тя бе съвсем сама и нямаше подкрепа отникъде, т.е. някоя приятелка, с която да обсъдят колко ужасен е Андрей. Тя приближи и бързо грабна чашата си. Отпи и се обърна на другата страна, уж не ги беше видяла. Андрей обаче веднага почувства присъствието ѝ:

- Красавице, здравей. Толкова се радвам, че си уважила събитието ми. Вече виждам, че работата ми има смисъл, щом личности като теб я уважават – тук той беше толкова

ироничен, че Рокси не издържа и го зашлеви. Взе си чантата ѝ побягна.

- Ама, какво ти стана, красавице? Аз само се шегувах?
Стаси се провикна след нея, но тя изобщо не му обърна внимание.

- Отивам да я догоня. Нещо е изнервена, но и аз не знам причината.

Андрей се погали по бузата след шамара и се усмихна на себе си. Да, тази Рокси беше звяр. Истинска тигрица. Беше забавно с нея и явно си падаше по садо-мазо. Това още повече се хареса на Андрей. Мислите му бяха прекъснати от една журналистка от ММ, която искаше интервю.

Стаси догони Рокси точно преди да се качи в таксито. Той успя и се вмъкна вътре, преди да е тръгнало.

- Мъниче, какво ти става? Какво беше това?

- Нищо, писна ми от него, писна ми от тъпите му шегички, от присъствието му.

- Но, защо? Какво ти е направил?

- Нищо. Просто не мога да го дишам. – тя хлипаше, докато говореше и Стаси се притесни.

- Мъниче, защо плачеш? Какво стана? Сподели с мен, знаеш, че можеш да ми имаш доверие.

- Не знам, просто нервите ми не издържаха. Искам да се прибера.

- Добре, добре, искаш ли да дойда с теб?

- Не, връщай се на купона, нали толкова си го чакал – тя пак се сети за Андрей и за Planet и зариде с глас.

- Ама наистина не разбирам, какво ти става? Добре ли си?

- Да, просто женски драми, всичко е наред.

- Но какви драми, говори с мен, сподели. – Стаси я умоляваше.

- Не ми се говори, а и няма какво да кажа. Искам да се прибера.

- Разбирам.

Стаси каза така, но истината беше, че нищо не разбираше.

Нямаше представа какво точно се случи преди малко и защото така се разстрои. В същото време обаче държеше да е част от партито на „Rolling Stones” и нямаше търпение да се върне там, за да види ревю на Victoria’s Secret, изпълнения на Белослава, Сантра и Кристо и дори имаше шанс Лили Иванова да изпълни нещо.

* * *

От известно време Маги активно движеше с Боян. Отделяше часове за секс и на Павел, излизаше с Рокси и Калина, но не се чувстваше много добре. Мрачни мисли я обземаха, без да има причина. Търсеше си работа, но или не й харесваха предложенията, или изобщо не й звъняха. Една вечер беше с Боян навън и той започна да говори за Италия:

- Скоро трябва да се връщам. Оставих доста неща недовършени преди да си дойда.

- И какво по-точно?

- Имам недовършени проекти, а и предложения за нови.

- Значи добре ти върви работата там.

- Да, не мога да се оплача. Сега правя разни неща за частни клиенти, но скоро се надявам да привлека и корпоративни. Там са големите пари.

- Е, звучи чудесно.

- Да, а ти? Намери ли си работа? Какво мислиш да правиш?

- Не знам, търся още, но това, което ми предлагат, не е това, което искам.

- И какво искаш ти?

- И това не знам, може би малко повече свобода за решения. Все пак маркетингът дава възможности, но в България фирмите и шефовете не са много „отворени” към новите неща, към творческите решения за продажби и реализиране на новите продукти.

- Не съм много наясно с нещата в България. Знаеш, че откакто завърших съм в Италия, но си мисля, че там няма да е така.

- Какво искаш да кажеш?

- Че в Италия може би ще намериш това, което търсиш. Е няма да ти е лесно и няма веднага да получиш мечтаната работа, но си мисля, че имам разни познати, които могат да ти помогнат там.

- Чакай малко, ти предложение ли ми правиш?

- Не, не, просто казвам, че ако искаш нови хоризонти, може да опиташ с Италия. Аз съм там, ще ти помогна, а ти си нахакана, ще се справиш там.

- Не знам какво да кажа. Не съм мислила по този въпрос, но може би си прав. Имам нужда от промяна.

- Ами да, помисли.

- Непременно.

- Искаш ли десерт?

- Не, мерси. Ще отида до тоалетната.

- Ок.

Маги се запъти към тоалетната на "Olive's", където вечеряше с Боян. Тя беше толкова развълнувана, че не усещаше пода под краката си, сякаш летеше. Боян ѝ беше направил предложение, което вероятно беше многозначно. Ако тя се премести в Италия, ще заживее с него, а това означава, че той иска по-сериозна връзка с нея. Ето това вече беше новина. През последните няколко месеца Маги не се чувстваше много добре и търсеше път, по който да поеме. Желаше едни неща, но правеше съвсем различни. Сега ѝ се отваряше възможност. Тя се замисли, че реално нищо не я спираше да остане в България. Семейство и приятели, да, но Италия беше съвсем близо. Ако тя успее да се уреди добре там, нямаше да има проблем да я посещават. А и евентуално щеше да си има гадже. Досега не беше гледала на Боян като на потенциален мъж, но ето, че нещата се менят за минути. Днес тя прави секс с него, а утре заминава за Италия. Чудесно. Тя се върна на масата, а оттам двамата потеглиха към дома на Боян.

* * *

С напредването на бременността Калина ставаше все по-раздражителна и чувствителна. Компанията на Михаил я изнервяше дотам, че тя все по-често започна да остава в офиса след работа, а когато се прибереше бързаше да си легне или казваше, че има работа за довършване. Мишо не се тревожеше за връзката им, тъй като беше изчел доста за бременните жени и знаеше, че реакциите на любимата му не се различават по нищо от тези на другите в това състояние. Правеше всичко възможно да не я дразни, да ѝ приготвя вкусни неща за ядене и да ѝ разтрива краката. Тя пък правеше всичко възможно да е далеч от него и постоянно го изпращаше до магазина или до другата стая, за да ѝ донесе нещо. Една вечер беше толкова нервна, че в 9 вечерта се обади на Рокси и Калина, за да се видят навън. Михаил се притесни за късния час, в който тя реши да излиза, но тя го скастри с думите:

- Имам нужда да изляза. Веднага!

Момичетата се срещнаха в Park Cafe на Софийския университет. Беше краят на октомври и времето значително захладня. Първа пристигна Калина, навлечена с дебел пуловер и палто. Хормоните ѝ я побъркваха – ту ѝ беше топло, ту горещо. Тя съблече палтото си, после пуловера си и остана по тениска. Поръча си горещ шоколад и отправи поглед към входа. Оттам се зададе Маги. Двете се целунаха и тя седна.

- Как е бъдещата майка?

- Полудяла! – отговори Калина без капка ирония.

- Не си! Само хормоните ти са полудели. Това е различно. Ти си си добре.

- Не съм. Никак. Мисля, че нещо става с мен.

- Разбира се, че става. Нали си бременна.

- Да, знам, но все пак.

- Спокойно. Имаш още месеци, ще свикнеш.

- Как да свикна? Кой свиква с нервни кризи и повръщане всеки ден?

- Стига де, не мисли сега за това, кажи ми как са нещата на работа?
- Там поне всичко е наред. Сега работя по една книга. Невероятна е. Авторът ѝ е малко ексцентричен, но пък се довери за всичко на мен.
- Явно те е харесал.
- Глупости, как ще ме хареса? – Калина се изчерви.
- Имам предвид, че сте си допаднали в работата, затова ти се е доверил. Ти какво си помисли?
- Нищо, не знам и аз какво си помислих. – Калина започна да върти очи из заведението.
- Кал, криеш ли нещо?
- Не, какво да крия, всичко ми е на показ. – и тя посочи коремчето си, което все още не беше се оформило дори.
- Да не си се притеснила, че си напълняла? Изглеждаш страхотно. И с тези гърди. Жестока си.
- Да бе, чак жестока. Стига за мен, кажи за теб.
- Имам новина, но искам да дойде и Рокси, за да я съобщя.
- Оо, значи нещо голямо ще е. Добре, а тя къде е, как е?
- Не знам къде е, но нещо става и с нея. Онзи ден била на парти със Стаси и видяла Андрей. Ударила му шамар без никаква причина.
- Как така? Защо?
- Не знам, видях Стаси случайно и той ми каза. Не знам какво ѝ става.
- Трябва да има нещо там. Тя не би си изпуснала нервите без причина.
- Стаси каза, че нямало никъв повод, даже Андрей се държал съвсем любезно по негови думи, но тя му зашлевила шамар и побягнала.
- Реагира като ученичка. Какво ѝ става?
- Не знам, обаче после се прибрала. Не е искала да продължи вечерта навън, а било събота вечер, представяш ли си?
- Тя каза ли ти нещо?
- Не, а на теб?
- И на мен не, ето я и нея, сега ще си каже всичко.

- Привет, любимички. Какво заговорничите тук?
- За теб. – усмихна се Маги шеговито.
- За мен? Че какво за мен? Аз съм толкова скучна откъм клюки.
- Не си – намеси си се Калина – никога не си била. Ти си нашата ходеща атракция.
- Стига, Калинита. Ще се изчервя.
- Знаем, че не можеш и да искаш – подметна Маги.
- Та, какво обсъждахте сериозно - пак полюбопитства Рокси.
- Теб – каза Калина – и защо си ударила Андрей без причина?
- Моля? От къде знаете за това? И не беше без причина – Рокси започна да се оправдава.
- А защо тогава?
- Кой ви каза? Да не сте го видели в някой вестник?
- Във вестник? Опомни се, Рокс, жените постоянно удрят мъжете и не ги отразяват в медиите – Калина възвърна настроението си.
- Исках да кажа, че там имаше много медии и камери и апарати, затова.
- Е, какво се случи – нетърпеливо я прекъсна Маги. – Още преди време усетих напрежение между вас, помниш ли, в Planet, когато бяхме с Боян?
- Да, всичко се случва в тъпия Planet. Ето, взех решение, вече няма да ходя там.
- Отклоняваш се от темата – намеси се Калина като инспектор на разпит.
- Няма тема, няма нищо. Ударих го, защото ме изнерви. После си тръгнах.
- Стаси каза, че е нямало причина и че си побягнала. Дори си плакала?
- Стаси много му знае устата! – Рокси се нацупи. – той ме дразнеше.
- Стаси или Андрей? – Маги не разбра.
- Андрей! Ядоса ме и аз го ударих. Точка по върпоса.
- Но какво толкова ти каза, че да стигнеш дотам. Толкова е нетипично за теб. Виж, Маги да скочи на бой срещу мъж е по-

вероятно, но ти? – Калина още не доумяваше.

- Виджте, любимички, много ви обичам, но моля ви да спрем дотук. Дразни ме и си го заслужи. Просто не мога да го понасям.

- Но защо? Нали сте били постоянно заедно като деца?

Отраснали сте заедно? Случило ли се е нещо?

- Случи се. Той стана тъпак, грубиян и мръсник.

- И кога стана това? – Калина не спираше да разследва случая.

- Май винаги е било така, но аз съм била заблудена и не съм го разбирала.

- А има ли шанс да го харесваш и да се ядосваш, че той излиза с други жени? – Калина триумфира с този въпрос, но Рокси тотално пощуря:

- Ти да не си на болкоуспокоителни?

Всеки път, когато Рокси усетеше заплахата, ставаше нападателна и често обиждаше хората. Тя не харесваше тази си черта и се стараше да не я изкарва наяве. Обикновено бързо се извиняваше и сменяше темата, но сега Калина наистина я жегна.

- О, май напипа нещо, Кал – обади се Маги.

- Май така излиза, щом Рокс вкара тежката артилерия.

- Любимички, защо искате да ме ядосате?

- Никой не иска да те ядоса, а да разберем как си, какво ти се случва. – Калина влезе в ролята на доброто ченге.

- Да, Рокс, и онази вечер, когато видя Андрей изражението ти се промени, и стана така язвителна. Защо?

- Защото не мога да го понасям. Отвратителен е.

- Но, мила, той не ти е направил нищо – Маги се опита да я поуспокои, но само влоши нещата.

- Сега негова страна ли вземаш, няма да се учудя, ако утре отидете на кафе заедно! – Рокси пак изпусна нервните си.

- Какво ти става? Какви кафета? Ти полудя! – сега и Маги се ядоса.

- Стига момичета – Калина се намеси – какво ви става и на

двете? Маги, виждаш, че Рокси е чувствителна на тази тема, а ти Рокс, не виждаш ли, че с Маги само се опитваме да разберем как си.

- Да, знам, права си – Рокси омекна – просто дори само да говоря за него и полудявам. Нямам представа защо е така и от кога точно е така.

- Аха, явно тепърва ще разбереш, а после и ние. Маги има новина, май е време да я чуем.

- Заминавам за Италия! – изстреля тя.

- За Италия? – двете приятелки ахнаха.

- На почивка ли? За нова година ли? – предположи Рокси.

- По работа ли?

- Да, може да се каже, че е по работа. Боян ми предложи да замина, той ще ми помогне да се установя там, да си намеря работа. Мисля, че ще ми се отрази добре, а вие какво мислите?

- Чудесно звучи – изчурулика Рокси с истинска радост.

- Обмисли ли го добре? Колко пари ще са ти нужни, преди да се установиш там, какво точно ще работиш, с Боян имате ли уговорка като какви заминавате – гаджета, добри познати, партньори. А магистратурата ти тук? Ще я зарежеш ли, или?

- Не съм обмисляла всичко в детайли. Просто реших, че ще е добре да направя нещо с живота си. Предложенията за работа тук не ми харесват или те не одобряват мен. Не се чувствам щастлива тук. Имам нужда от нещо различно.

- Вероятно всеки човек има такава фаза в живота си, но това е решение, което трябва да обмислиш от гледна точка на парите и бъдещето ти.

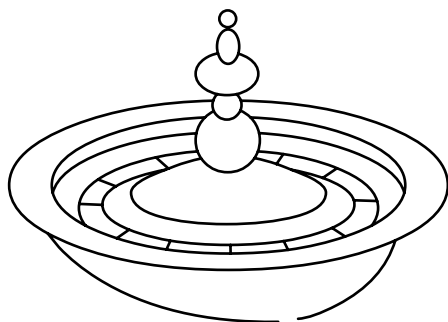
- Стига, Кал, говориш като майка.

- Е, нормално, нали скоро ще става такава – защити я Маги, макар и да не й бе много приятно, че Калина така се нахвърли срещу нея.

- Просто искам Маги да не прави грешки.

- Как ще разберем дали е грешка, без да е опитала, а? – Рокси зададе този въпрос толкова наивно, сякаш беше 10 годишна.

- Като предвиди и най-малките подробности и предотврати грешката в зародиш, ето така.
- Ау, че си философ – присмя й се Рокси.
- Калина е права. Трябва добре да помисля, но каквото и да реша, тук не съм щастлива. Имам малко спестявания още от бригадата в щатите, магистратурата ще я прехвърля дистанционно и се надявам, че по интернет ще успее да си взема изпитите. Все пак имам още само един семестър.
- Ето, че е помислила, видя ли, Кал, че нашето момиче не е глупаво.
- Не става въпрос дали е глупава, или не, а за това да не съжалява, да не сгреша.
- Аз мисля, че е чудесна идея и я подкрепям – при тези думи Рокси прегърна Маги и зае отбранителна позиция спрямо Калина.
- И аз ще я подкрепя, когато и тя е сигурна.
- Сигурна съм, искам да замина.
- Е да пием за това – Рокси вдигна чашата си с гореща напитка, която беше поръчала преди минути и трите се чукнаха с горещ шоколад и кола. - Добре, добре, нека бъде на твоето.

Девета глава

През последните няколко седмици Калина беше изцяло погълната от работа. Представянето на „Хазарт в ума” беше насрочено за петък, 20 ноември, и на нея й оставаха само два дни, за да подреди и изчисти всички детайли. Вече беше уредила събитието да се проведе в едно от най-елитните казина в София, беше се погрижила за кетъринга и музикалното оформление. Списъкът с поканените беше изпълнен с хора от различни сфери – творци, учени, политици, телевизионни звезди и разбира се медиите. Калина беше работила непрекъснато и само след дни трудът ѝ щеше да се материализира.

Напоследък срещите ѝ с автора на книгата бяха зачестили и често от обсъждане на формалности преминаваха в разгорещени разговори на исторически, политически и дори религиозни теми. На Калина ѝ харесваше този контакт с Кирил, както тя започна да го нарича, защото темите бяха изпълнени със смисъл. Тя се радваше на всеки момент, прекаран с него, виждаше го като свой учител. Той беше

толкова начетен, че Калина се замайваше от всяка следваща тема и с нетърпение чакаше да приключат работните дела, за да започнат сладките приказки.

Днес отново имаха среща и Калина беше леко превъзбудена. Бяха се разбрали за следобеда, но нямаха уговорен конкретен час. Тя договаряше присъствието на някои звезди и беше напрегната. Гадеше й се, беше гладна, Михаил й беше звъннал за поредната глупост и тя беше на ръба да се разплаче от нерви. Вместо това обаче стана от въртящия се стол и се отправи към кафетерията за малко настроение чрез десерт. Точно пред асансьора тя спря и се усмихна. Отсреща беше Кирил. Поздравиха се и той веднага забеляза:

- Как си днес? Изглеждаш ми напрегната. Предлагам ти този път да излезем извън офиса да обсъдим последните неща. Имам това право като клиент, нали?

- Кое право? Да обсъждаш нещата ли? Да, разбира се.

- Не, не хитрувай! Имам право да те заведа на късен обяд или следобедна закуска.

- Ами погледнато така, май да.

- Изглежда днес си пренатоварена? Заради моята книга ли е? Не бих го допуснал!- Кирил се усмихна закачливо и я потупа по рамото – Да тръгваме!

- Момент да си взема чантата и записките.

- Няма нужда.

- Но как? Не помня всичко наизуст.

- Не се тревожи. Сега ще те изпитам – и той буквално я набута в асансьора.

Двамата излязоха от сградата на „K&K” и поеха към място, което Кирил определи. След минути бяха пред тих италиански ресторант, в който почти нямаше хора. Настаниха се, а той поръча бутилка вино. Калина запротестира и категорично отказа да пие, но тъй като Кирил настояваше, се наложи тя да даде обяснение:

- Не е женски каприз! Поради здравословни причини не мога

да пия вино.

- Е коя е тази болест, която отрича удоволствието в 3 следобед?

- Не е болест. По-скоро е бременност!

Кирил видимо се интересува от последната ѝ дума.

- Бременна? А аз нямах представа, че имаш приятел.

- Толкова ли е необичайно?

- Не, не, в никакъв случай. Не исках да кажа това. А и ти си интелигентна млада жена. Красива си!

Калина сведе скромен свенлив поглед и се почувства като на изпит, на който е дала отговор, който не се е очаквала да знае. А тя дори не беше отронила и дума.

- И какво излиза, че моята ПР-ка е бременна. Чудесно. Много добре – изрече с ентузиазъм, но по лицето му личеше гримаса на леко неприятна изненада.

- И кой е бащата, ако е удобно да попитам?

Михаил, приятелят ми.

- Приятел? Това означава ли, че не сте женени?

- Да, все още не сме.

- А възнамерявате ли?

- Да, разбира се. В най-скоро време. Но сега по-добре да поговорим за твоите гости.

- За какви мои гости?

- За представянето на книгата? Не ми казвай, че не ми носиш списък с гостите, за които искаш специални места?

- А, тези гости ли? Да, нося ги, но те са само няколко.

Повечето ми приятели са в Щатите, а роднините ми са малко.

- До колко човека сведе списъка?

- До десетина.

- Добре, какво би искал за тях.

- Не мисля, че трябва специално отношение за тях. Ще се радвам, ако съм близо до тях и това е.

- Това лесно може да се уреди.

- Не се съмнявам в теб и организационните ти умения.

Продължиха така чак до 5 часа, когато Калина реши, че е закъсняла ужасно да довърши разни неща и веднага трябва да се върне в офиса. Кирил плати сметката и тръгнаха. Тя настоя да пише обяда на фирмата, но той пък я обори с аргумента, че обядът е бил първата им среща извън офиса и той като кавалер е редно да плати, но следващия път тя е наред.

Калина се качи в стаята си с усещане, че е извършила нещо нередно. Чувстваше се гузна, без дори да осъзнава причината. Зае се да изпрати няколко писма, а после се прибра странно изморена, но и освежена.

* * *

Маги плануваше заминаването си и една от точките в списъка ѝ беше пътуване до Бургас, за да остави част от багажа си там, след като освободи квартирата и среща с родителите. Вече се беше разбрала с баща ѝ да дойде в края на седмицата, за да ѝ помогне, а после заедно да се приберат. Майка ѝ не беше очарована от решението ѝ, но след всеки разговор, разбираше, че Магдалена не е щастлива, че все нещо ѝ липсва, и като загрижен родител, реши, че именно пътуването до Италия ще промени това. За нея обаче имаше много въпроси без отговори. За колко време заминава, сама ли ще е там, кой ще ѝ помогне да се установи?

Маги се прибра в Бургас и майка ѝ я посрещна с много любов и загриженост:

- Добре дошла, Магинце!
- Здравсти, майко. Как си?
- Аз съм добре, но по-важното е ти как си?
- И аз съм супер.

Усещаше се напрежение. Майка ѝ не искаше да ѝ задава въпроси за Италия още от вратата, но си личеше, че само

това ѝ беше в ума. Маги също се притесняваше как точно да представи ситуацията, защото не искаше да тревожи техните, а в същото време не искаше и да им дава празни надежди, че заминава с гадже, което всъщност не беше вярно.

- Майко, всичко ще ти разкажа. Искам само да се изкъпя.

- Добре, тъкмо вечерята ще е готова и всички заедно ще обсъдим твоето пътуване.

През това време баща ѝ зае мястото си пред телевизора във фотьойла и забрави за жените в къщата.

Маги се изкъпа и се настани удобно на познатия стол още от детство. Майка ѝ сервира вечерята и повика баща ѝ. Тримата седнаха и започнаха приказките.

- Кажете сега, Магинце, разкажи за всичко.

- Майко, няма много за обясняване. Мисля да пътувам след рождения ми ден, там имам познат от университета, който е дизайнер и разчитам на него да ме ориентира в пространството, но не и да ми помага. Няма за какво да се тревожиш, знаеш, че ще се оправя.

- А пари?

- Помислила съм и за парите. Имам малко спестявания, а там ще започна работа.

- Искам и аз да ти помогна, но точно сега не е удобно. Знаеш, че имаме и кредит за ремонта. Даваме и на баба ти.

- Не се тревожи, майко, не се налага.

Майка ѝ се насълзи, а баща ѝ се намеси, за да успокои обстановката:

- Не плачи сега. Аз имам нещо предвид. Ще помогнем на Маги с каквото можем.

- Татко, няма нужда, наистина.

- Добре, сега това не е важно. Щом искаш да заминеш, ще го направиш, а и ако имаш нужда от нещо, винаги може да се обадиш и да се върнеш.

- Да, как иначе. Кажете всичко наред ли е с вас, какво се случва тук?

- Всичко си е по старому, леля ти ни беше на гости миналата

седмица, братовчед ти мисли да се жени след месец-два, ще ни кани на сватба.

- Супер, за кого ще се жени?

- Намерил някакво момиче от Поморие.

- Морска, а?

- Да, студентка в Бургаския свободен университет.

Бащата се нахрани и отиде в хола, а майка й започна пак:

- Маги, притеснявам се за теб. Как ще се справиш там сама?

- Няма да съм съвсем сама. Имам познат, казах ти!

- Познат не е приятел.

- Е зависи как го гледаш.

- Колко време мислиш да си там?

- Не съм решила, може да остана за 6 месеца, а после ще гледам да се върна. Но всичко зависи от това дали ще си намеря работа и как ще се устроя там.

- Ех, Маги, защо ти трябва да заминаваш?

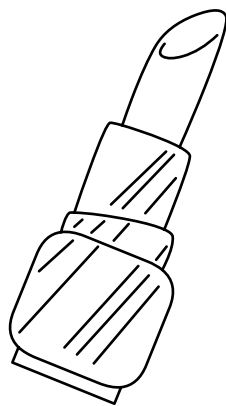
- Как защо, майко? Имам нужда от промяна, от развитие?

Искам да намеря себе си.

- Чак там ли ще се търсиш?

- Стига, решила съм го вече.

- Добре, добре, нека бъде твоето.

Десета глава

Следващите два дни предстояха важни събития за Рокси. Трябваше да отиде на премиерата на „Хазарт в ума“. Все пак това беше първата работа на приятелката ѝ, а и Стаси беше подочул за тази книга и много искаше да присъства на представянето ѝ. Маги имаше рожден ден в събота – събитие важно почти колкото новогодишната нощ. Рокси трябваше да се погрижи за своите тоалети и настроение, а и за подарък и изненада за Маги, тъй като Калина беше твърде заета сега. Празникът на Маги тази година беше по-важен от предишните, защото само дни след него тя планирваше да замине за неопределено време за Рим с неопределен приятел и без никаква идея какво точно ще прави там. Рокси се обади на майка ѝ и те си уредиха среща за по-късно следобед – да се разходят, пазаруват и поговорят. През това време тя започна да търси из Интернет идея за изненада и подходящо място за партито. Беше наясно, че Маги няма да иска да разхищава пари точно в този момент и реши това да е нейният подарък за нея – скромно парти в някой бар в

студентски град. Не беше сигурна кой точно ще покани и как ще го организира, но много искаше да я зарадва. След като избра Зеления Street Bar в Студентски град за задоволително място, направи резервация, като обясни за кого точно става дума, а остреца явно добре познаваха Маги, защото искрено се зарадваха и обещаха да подготвят всичко в нейна чест. Следващата стъпка беше да отвори профила на приятелката си във Facebook и да избере от там поне десетина подходящи хора, които да покани. Сметна, че Павел може да ѝ помогне с имена на някои колеги и веднага му изпрати съобщение:

Здрасти,

Аз съм Рокси, на Маги приятелката.

Организирам парти - изненада за рождения ѝ ден.

Моля те да ми посочиш някои ваши колеги, с които Маги е по-близка, за да ги поканя.

Благодаря ти предварително :)

След като и това беше готово, тя се обади на Калина, за да рапортува, че всичко е под контрол и ще се видят в петък на уреченото място. Калина не се развълнува особено и затвори. Рокси обаче знаеше, че е напрегната и бързо ѝ прости, макар, че ако беше друг път щеше да ѝ говори поне пет минути, че трябва да се вълнува повече за тези неща.

Към пет следобед тя се срещна с майка си и двете поеха по Витошка на разходка. След като Рокси си купи две рокли, един панталон, чифт обувки, сенки, лак и продукти за коса, вече беше достатъчно изтощена, за да пожелае да си починат в едно от любимите ѝ места (кафето на ъгъла на графа срещу Славейков).

- Маменце, много се изморих. Искаш ли да пийнем нещо?

- Добре, щом принцесата не може да пазарува вече – иронизира я, но без никакъв укор.

- Да, не може вече.

Двете влязоха, заеха места на бара до прозореца, стовариха чантите на съседните столове и си поръчаха по един фреш и торта за енергия.

- Щях да забравя. Другата седмица ще правя вечеря у нас. Ще можеш ли да дойдеш?

- Разбира се. Има ли случай или просто така?

- Не точно, искам да поканя Атанасови и Петкови. Знаеш, че Андрей се върна от Щатите, а и не сме се събирали скоро.

Рокси се начумери. Започваше да си мисли, че целият свят прави заговор срещу нея и където и да отиде все Андрей е там. Тъкмо се беше съгласила и сега нямаше как да откаже, но реши да пробва:

- Чудесно, майко. Но не знам дали ще мога да остана дълго, тъй като Маги ще заминава за Рим и ми се иска да прекарам повече време с нея тези дни.

- Не мисля, че два-три часа са толкова жизненоважни за нея, докато за нас са. Рядко те виждам, баща ти също, а и знаеш, че тези всички са се затъжили за теб и те обичат като дъщеря.

- Добре, ще измисля нещо.

Двете продължиха да си говорят, а по-късно се обадиха и на баща ѝ, за да се присъедини, ако има възможност. Дойде по-късно и семейната идилия беше завършена.

* * *

В петък сутринта кипяха трескави приготовления за събитието. Калина беше изнервена, но нищо по лицето ѝ не го издаваше. Сутринта Михаил ѝ беше пожелал:

- Успех, мило. Знам, че всичко ще мине супер. И след това ще си починеш. Много се натовари напоследък.

- Да, разбира се – отговори разсеяно и излезе.

Изобщо не ѝ беше до Мишо, а за почивка и дума не можеше да става. Нито сега, нито после. Тъкмо я бяха наели и тя все още не знаеше защо бяха избрали точно нея, без опит, без препоръки. Трябваше да се доказва всеки ден, с всеки разговор и свършена работа. Беше много благодарна на господин Монеv, че я беше наел. С поведението си обаче демонстрираше самочувствие и увереност. Понякога не знаеше какво да прави, как да реагира, какво да каже. Чувстваше се безсилна, но не се отказваше. Звънеше, питаше, стараше се да постигне желаната цел на всяка цена. Днес щеше да даде възможност на господин Монеv да я оцени, а и да разбере има ли смисъл да се труди толкова.

Събитието беше определено за осем часа – малко странен час за премиера на книга, но тя го беше обсъдила с Кирил и шефа ѝ и всички заедно решиха, че искат да направят нетипично представяне, по-скоро вечерен коктейл парти, отколкото сухо и вяло представяне в шест часа в Националния дворец на културата. Изборът на казино варираше между големите казина с жива игра и по-малки, но уютни. Накрая Калина предложи едно, което грабна вниманието и на двамата. Palms Merkur Casino беше нова марка на пазара, но предлагаше всичко необходимо – изискана и уютна атмосфера, професионално обучен персонал, музика на живо и достатъчно възможности за забавление. Липсваше жива игра, но пък имаше рулетка, която спокойно можеше да се ползва от любителите на играта.

В пет часа Калина вече беше в Palms Merkur на Ботевградско шосе и усетиха суматоха, която никак не ѝ хареса. Работници разтоварваха кашони с книги. От кетъринга се лутаха напред назад, крупиятата също. В един момент Калина се притесни, че цялото събитие ще се окаже провал и излезе навън да подиша чист въздух. После се върна и продължи подготовката.

* * *

Рокси започна приготвления за вечерта още в 6 часа, защото възнамеряваше към 8.30 да е вече там. Направи процедура в банята от около час и после започна дълго умиване за подходящо облекло. Не ходеше често по такива събития и не знаеше какво точно да облече. От друга страна често с родителите ѝ се налагаше да присъства на официални вечери, коктейли и събития. Нямаше да е по-различно и реши да следва логиката – стилно, да не се набива на очи, но винаги секси. Облече дълъг черен панталон, розова риза и красиво сребърно бижу на врата. После добави къс розов елек върху ризата, който подчерта не толкова големия ѝ бюст. Накрая сложи часовник и гривна. Оправи косата си – леко начупена с блестящи шноли в нея и се зае с украсяване на така или иначе красивото ѝ лице. Гримирана и добре подготвена с изтъркани фрази за срещите с непознати надувки, Рокси излезе, готова за една приятна вечер. Плануваше да остане там за кратко и после да отскочи до Sin City или Биад – двете според нея най-нормални чалга дискотеки в София. Обади се на Стаси, че е готова и той мигновено се появи с такси пред тях. Двамата си размениха целувки и започнаха да клюкарят:

- Ще има ли много звезден прах тази вечер?
- О не само звезден прах, цял ураган ще се завихри, бъди спокоен – понякога Рокси вкарваше саркастични нотки в разговора, просто защото много не се вълнуваше от тези неща или защото не очакваше кой знае какво да се случи.
- Сигурен съм, че ще е запомнящо се събитие. А и прочетох разни неща за този Кирил Кирилов. Той бил голяма работа в Америка.
- И като е голяма работа защо издава книгата си тук, а не там?
- Рокси отново пусна злобните пипала.

- Тази вечер ще разберем.

После продължиха да обсъждат кое е най-доброто място в България да се отпразнува Нова година, но така и не стигнаха до единно мнение, защото Стаси настояваше за селските райони с красива природа, докато Рокси беше непоклатима за парти места с много хора и силна музика.

Към 8.30 по план Рокси и Стаси вече бяха на посочения адрес - Ботевградско шосе 2. Рокси беше приятно изненадана от гледката – силно светеща цветна реклама, заемаща цяла сграда, червен килим, красиви момичета и момчета, които да ги посрещнат.

- Тук може и да не е толкова зле.

- Няма да е никак зле, ще видиш. – Стаси се зарадва на ентузиазма на Рокси и учтиво я поведе по червения килим. На входа Рокси беше посрещната от Калина. Тя видя приятелката си притеснена и побърза да я успокои:

- Калините, тук е страхотно. Всичко изглежда супер. Бравос!

- Радвам се, че ти харесва. Ела да ви покажа местата.

Калина ги настани пред два игрални автомата и им заръча да поиграят, докато започне шоуто. Усмехнати момичета в съвсем оскъдни облекла ги обслужиха с питиета и така Рокси предусети вкуса на веселото настроение.

Калина продължаваше да посреща гости на входа, когато шефът ѝ Монеv я извика настрани:

- Калина, искам да те запозная с един много важен човек. Това е Андрей Атанасов, с който скоро ще започнем съвместна работа.

- Здравейте, приятно ми е да се запознаем. – Калина видя пред себе си млад мъж в костюм, който страшно много ѝ приличаше на някого. Беше сигурна, че го е виждала преди, но изобщо не можеше да се сети откъде.

- Калина е нашата връзка с хората – така господин Монеv често се шегуваше за PR-те. – Мисля, че добре ще си паснете с нея. Освен, че е млада и красива, тя е много работлива, има страхотни идеи. Дори идеята да сме тук тази вечер е нейна.

- Мястото е доста приятно. Не съм бил тук преди, но мисля, че няма да е за последен път.

- Вярвам, че Калина има още хубави предложения и няма да се налага да ходим все по едни и същи места.

- Да, разбира се.

Калина не искаше да взема думата, защото все още не знаеше кой точно стои пред нея. Важен човек, ще работим заедно? Какво означаваше всичко това? Сега обаче тя нямаше никакво време да разсъждава, така че се извини и отново зае позицията си.

Към 9 часа представянето откри водещата, която приветства всички с добре дошли. Тя даде думата първо на Кирил – автора и после на редактора. След няколкото кратки слова, започна шоу програмата, както самият Кирил се изрази. Имаше песни, актьорски изпълнения, речи от близки и познати на автора, забавни разговори и много полезни познания. Рокси и Стаси много се забавляваха до момента, в който господин Монеv взе микрофона:

- Изключително ми е приятно, че съм с вас по повод издаването на тази безценна книга. Това не е просто житейска история, това е настолна книга за млади предприемачи, учебник за бъдещи бизнесмени, наръчник за правене на пари. И не това е най-важното, а стилът и искреният тон на писане. Кирил Кирилов е мой приятел от дълги години, но откакто прочетох книгата му, за мен вече той е учител и мъдрец. Кириле, благодаря ти, че избра точно нашето издателство за твоята книга. За нас е гордост да поставим “Хазарт в ума” в нашия каталог.

Последваха ръкопляскания, които бързо стихнаха, потушени от Монеv:

- В тази празнична вечер, искам да споделя още една моя лична радост. Издателство „K&K” и аз в частност има нов партньор. Човек, с когото ще работим рамо до рамо, за да продължим вече създадената традиция да издаваме само качествена, четивна и интересна литература. Андрей, заповядай при мен.

Андрей се присъедини към новия си партньор и взе думата:

- Здравейте, радвам се да съм сред вас тази вечер. С някои от вас вече се познаваме, а с други тепърва ще се опознаваме. Благодаря на господин Монеv за топлото посрещане. – той се обърна към него с приятелска усмивка и продължи - Както разбрахте, вече ще работим заедно, тъй като аз имам честта да представлявам дружество, което само преди дни стана собственик на голям дял от издателството.

Цялото казино гръмна от ръкопляскания, последвани от шушукане. Очевидно това беше изненада не само за Калина, която гледаше смаяно, но и за всички гости в залата. Най-изумена обаче беше Рокси. Тя не можеше да повярва. Не й пукаше, че Андрей е някакъв си шеф или че ще управлява не само списание, но и издателство. Беше й тъпо, че навсякъде където е тя, той е там. И не само това. Той е в центъра на събитията, сякаш, за да й покаже „Върнах се, ще ме виждаш на всяка крачка”. Тя знаеше, че не може да си тръгне пак, а още по-малко да плаче, затова си поръча голяма водка със сок. Предстоеше й вечер, в която да покаже, че е силна и може да управлява първосигналните си реакции.

Андрей приключи речта си и се върна сред гостите, където беше зает от въпроси и визитки. Журналистите му правеха предложения за интервюта, но той тактично отнесе въпросите им до Калина – PR-а на издателството. Тя трябваше да уреди срещи, да реши с кого, къде и кога. Все още не знаеше какво точно се случваше, затова веднага се зае с разговорите. В това време Андрей се насочи право към Рокси. Тя усети, че се приближава и се обърна към машината, симулираща ентузиазъм по играта. Той се наведе зад нея и я целуна по

бузата:

- Здравей, красавице. Най-много се радвам да видя теб тук. Тя избърса бузата си с най-голямото отвращение, което лицето ѝ можеше да изрази и без да се обръща каза:

- И защо точно мен?

- Защото знам, че ще проведе поне един забавен разговор, когато ти си наоколо.

- Точно тази вечер няма да те огрее.

- Нещо киселееш? Да няма проблеми в рая на Рокси? –

Андрей превключи на автопилот, т.е. заядлив без причина.

- В моя рай има проблем, само когато му досаждат нежелани персонажи.

- Кой са тези персонажи, мога да те освободя от тях?

- Трудно ще е да се освободиш от себе си – ти си самовлюбен перко!

- Ето я моята любима Радослава. Как ми липсваше.

- Я не се занасяй! – Рокси мразеше да я наричат с истинското ѝ име. – Защо не се разходиш сред новите си фенове?

- Обичам старите ми фенове.

- Тук няма такива.

- Ще видим – той пак я целуна по бузата и се отдалечи.

Калина почти беше скрита от заобикалящите я хора, но успя да си проправи път до Рокси. Тя от своя страна ѝ се нахвърли неочаквано:

- Знаеше ли за този цирк?

- Какъв цирк? Какво става?

- Как какво става? Сто пъти ти казах, че не искам да виждам Андрей, че ме дразни и ти да ми скроиш такъв номер! От Стаси го очаквах, но не и от теб!

- Рокси, какво ти става? Какъв Андрей?

- Нали ти разказах за Андрей? Planet? Разплаках се и си тръгнах заради него?

- Какво общо имам аз?

- Това е Андрей, за когото ти говорех! Твоят нов шеф или там

какъвто ще ти бъде.

- Бъзикаш ли се с мен? – сега Калина беше още по-изненадана. – Това е Андрей, с когото сте израснали заедно и когото ти не можеш да понасяш? Не мога да повярвам. Стори ми се познат, но не бях сигурна къде съм го виждала.

- И какво ще правиш сега?

- Какво да правя?

- Ами ще останеш ли на работа там?

- Да, защо не? Рокси, това е работата, за която съм мечтала винаги. Не мога да се махна, само защото ти не понасяш новия ми шеф, а и той не изглежда толкова ужасен.

- Моля? Още не ти е шеф, а го защитаваш. Представям си какво ще стане в бъдеще!

- Нищо няма да стане! Ти си ти, той си е той. И толкова.

- Добре, ще поговорим после, виж, шефът ти има нужда от теб – идеше и да се разплаче, че Андрей не само отнемаше вечерите ѝ, а сега и приятелката ѝ. Трябваше да се справи някак с него, но как?

* * *

Рокси посрещна събота със сладко-горчив вкус в устата. След Palms Merkur Casino беше отишла до Sin City, където отново се натъкна на Андрей. Толкова се изнерви, че изпи още няколко водки, потанцува и се прибра. Днес я очакваше по-приятен ден, така че нямаше време да мисли за Андрей, за безсмислените им разговори и за новата му длъжност като шеф на Калина.

Маги се събуди към обяд, обезпокоявана от постоянно звънене на телефона и сигнали за получени съобщения. Тя имаше малко по-различен вкус в устата, който можеше да се определи само като ... мъжки. Прочете набързо съобщенията си и влезе в банята. После се обади на Рокси, която с най-сладкия гласец занарежда пожелания за рождения ѝ ден, както и:

- Магита, тази вечер си наша. Имаме идея да те изведем, да се видим и отпразнуваме. Ще мина да те взема от вас към 10, удобно ли ти е?

- Да, добре, няма проблем. – Маги беше все още сънena и не беше наясно с какво точно се съгласява.

Рокси беше уредила всичко – гостите щяха да са в бара към 21.30, персоналът беше подготвен да направи изненада с торта и специални свещи, Калина щеше да вземе цветя. Всичко се нареждаше чудесно.

Двете приятелки хванаха такси и потеглиха към Студентски град, където живееше Маги и където щеше да се случи веселата вечер. Всички подобаващо облечени за парти прекрачиха прага на Зеления Street Bar. Там за истинска почуда на Маги я чакаха множество познати лица, които запяха в един глас „Happy birthday to you”. Тя се развълнува и запрегръща всички наред. Накрая се появи Павел с огромен букет цветя и малък перфектно опакован подарък. Маги взе нещата без да се замисля и веднага се обърна към Рокси:

- Ще те убия! Нали щяхме да сме си само ние? Да си говорим? Аз не съм подготвена за такова парти!

- Стига си мрънкала! Всичко е подарък от нас. Наслади се на празника си. Помолих Павел за помощ.

- Павел? После ще поговорим за това.

- Добре, какво ще пиеш?

- Джин с тоник.

Всички вдигнаха чаши за „наздраве”. Пожелаваха на рожденничката здраве, късмет, пари, мъже, коли и какво ли още не. Маги обаче се рееше в пространството и повечето от пожеланията изобщо не ги чу. Калина забеляза и я дръпна настрана:

- Какво има, Маги? Всичко наред ли е?

- Да, всичко е супер. Обаче Рокси не трябваше да казва на

Павел.

В този момент Рокси сякаш си чу името и инстинктивно отиде при тях:

- Какво става тук?

- Нищо.

- Как нищо?

- Не трябваше да каниш Павел.

- Защо? Той е толкова мил и държи на теб. Той направи голяма част от изненадата.

- Да, хубаво. Обаче Боян ми се обади преди да изляза. Честити ми и каза, че има изненада за мен и иска да ме види по-късно.

- Какво толкова? Да дойде и той.

- Той ще дойде, но на Павел ще му е тъпо, разбираш ли?

- Разбирам. Ще предупредиш Боян да се държи прилично и готово. Ще му обясниш, че си сред колеги и бла- бла- бла и така.

- Не знам какво ще обяснявам.

- Добре, де, кажи му да си вземе някого, за да не му е скучно и няма да се занимава само с теб.

- Да, това е добра идея. Ще му звънна да кажа къде сме.

Тя извади телефона от джоба на дънковата си пола и набра номера му. Той вдигна на 4 сигнал:

- Ооо, рожденничката, как я караш?

- Супер съм. На Зеления Street Bar сме, ако искаш ела, дори може да си вземеш приятел с теб, да не ти е скучно. Оказа се, че Рокси и Калина са ми направили изненада и сега целият бар е пълен с мои познати.

- Супер, звучи парти. Сега съм с един приятел. Идваме до няколко минути, а ти запази вечерта си за мен.

- Ок.

Маги се притесни от последните думи на Боян. В същото време ѝ стана толкова хубаво, че забрави за Павел и за неговото неудобство.

15-20 минути след като се беше чула с Боян, на входа на бара се появиха толкова много червени балони, че всички погледи бяха отправени натам. Боян едва успя да ги вкара, а Маги беше на шестото небе. Помисли си, че може да се получи нещо по-сериозно между тях и веднага хукна да го посрещне. Рокси и Калина се спогледаха и също се зарадваха за своята приятелка. Усмивката на Рокси обаче веднага се помрачи от гледката, която последва след балоните. На входа зад Боян стоеше Андрей. Красив, облечен с дънки, тениска и кожено яке. Беше си оставил косата небрежна, без какъвто и да е фиксатор (изглежда не е очаквал да се озове на парти). Когато видя Рокси той се усмихна така, че на Рокси ѝ се стори, че освети бара с кристално белите си зъби. Помаха ѝ за поздрав, но тя не реагира. Не спираше да го гледа и да се чуди – как може той да е навсякъде. Толкова ли няма къде да отиде? Преследва ли я?

Боян и Андрей се настаниха на бара до момичетата и започнаха разговор. Калина се почувства малко неловко. Поздрави го:

- Здравейте, как сте?
- Здравсти, добре, благодаря. Може ли да помоля за нещо?
- Да, кажете – Калина почувства, че е на работа.
- Може ли да си говорим на „ти”. Ще прекарваме доста време заедно и не искам да се чувстваме като в окови.
- Добре, както кажете – тя трудно преминаваше от „вие” на „ти” и това веднага си пролича.
- Нали току-що се разбрахме.
- Да, извинявам се.
- Добре, Калина, какво пиеш?
- Сок портокал.
- Само сок? На парти? Изглежда не обичаш много да пиеш?
- Да, нещо такова. – почувства се некомфортно в компанията му на бара и побърза да се отдалечи.

Андрей беше съвсем близо до Рокси, но имаше човек между тях. Той искаше да я доближи, но без да я дразни. Или поне

не в началото. Попита момчето между тях:

- Здравсти, как си?

- Добре.

- От гостите на Маги ли си?

- Да

- Чудесно, и аз. Виж, тя нещо маха към теб, изглежда те вика.

- Къде е? Не я виждам.

Андрей продължи да си измисля, докато най-накрая момчето се махна. Сега имаше празен щъркел между двамата и той спокойно можеше да я заговори:

- Колко е малка София и колко малко красавици има в нея.

- Здравсти. – отвърна небрежно Рокси.

- Седни до мен.

- Защо?

- За да си поговорим. Напоследък само се засичаме, но нямаме възможност да си поговорим.

- Не нямаме, не искаме.

- Аз искам.

- А аз не.

- Стига, Рокс. Какво ти става? Защо се държиш така с мен? Не се познаваме от вчера.

- Точно заради това.

- Какво искаш да кажеш?

- Нищо не искам да ти казвам.

- Ок, няма да те насилвам. Искях само да знаеш, че другата седмица ще се събираме във вас и аз ще се радвам да те видя там. Все пак си домакиня, нали?

- Не съм, майка ми го организира. И аз съм гост като теб. Ще те помоля отсега да не си говорим и там излишно.

- Молиш ме, добре, а ти какво ще направиш за мен?

- Защо трябва да правя нещо за теб?

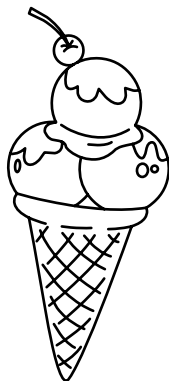
- За да изпълня молбата ти.

- Ти си отвратителен.

- Аз пък мисля, че ти си очарователна.

Рокси си взе чашата и се обърна с гръб към бара, уж да говори с някого. Истината беше, че Андрей не беше толкова лош и тя не знаеше защото толкова не може да го понася.

Няколко часа, прекарани на бара, бяха достатъчни за гостите, за да пожелаят да отидат другаде. Повечето се отправиха към Плаза, само защото беше наблизно, но Рокси не искаше да ходи там и единствената ѝ опция беше да отиде с Андрей в Биад или да се прибере. Беше изпила солидно количество алкохол и не ѝ се прибираше, затова избра да отиде с него, само защото знаеше, че там ще види много свои познати. Калина се прибра още към 12, а Маги се чудеше как да разкара Павел, за да не го наранява, че ще се прибере с Боян. В крайна сметка, той усети и сам се оттегли, а Маги, Боян, Андрей и Рокси се отправиха към Биад.

Единадесета глава

Рокси така се напи в Биад, че на следващия ден не можа да стане до 2 следобед. Болеше я главата, не помнеше почти нищо след Street Bar-а и беше адски изтощена. Когато се опита да се изправи в леглото, усети още по-силна болка в главата и в този момент си каза, че няма да пие повече поне една година. Изправи се и пожела да тръгне към банята, но ходилата не ѝ дадоха да направи и крачка. „Май доста съм потанцувала” си помисли и пак се върна в леглото. Грабна телефона от шкафчето до себе си и видя, че има 3 пропуснати повиквания. Отвори списъка и за нейна най-голяма изненада и трите бяха от Андрей.

- Този пък какво иска?

Реши, че няма да го удостои с честта да му звъни и си легна. Любопитството обаче не я оставяше на мира. Още повече в момент, когато почти нищо не помнеше. Дори не знаеше как се е прибрала и в колко часа. Отново се изправи. Набра номера на Маги.

- Здравсти, Маги! Как си?

- Добре съм, но като те чувам, ти май не си.
- Не, не, и аз съм добре. Снощи беше много весело, само Андрей развали целия празник.
- Защо да го е развалил. Аз мислех, че вече си ок с него, все пак си тръгнахте заедно.
- Моля?! – Рокси направо подскочи в леглото и сякаш махмурлукът изчезна за секунда. – Как така сме си тръгнали заедно? Защо?
- Рокси, нищо ли не помниш? Не се и учудвам.
- Какво искаш да кажеш, разказвай! – Рокси нямаше търпение да чуе смислен отговор на въпроса защо си е тръгнала с Андрей.
- Ти беше много пияна и Андрей предложи да те изпрати до вас. Каза, че живеете един до друг и си му на път.
- На път ли съм му била? – физиономията ѝ се изкриви от ужас. – Ти видя ли ни как се качваме заедно в едно такси?
- Да, аз и Боян си хванахме друго. Какво има, нищо ли не помниш? Случило ли се е нещо?
- Мислех, че ми се губят моменти, но очевидно ми липсват цели откъси...
- Стига де, какво толкова? Напи се, повесели се. Андрей беше много мил, като предложи да те изпрати. Рокс, да ти кажа, мисля, че той си пада по теб.
- Ти си луда! Андрей да си пада по мен? Изобщо не знаеш какво говориш.
- Добре, може и да греша, но той беше много внимателен, цяла вечер не се отдели от теб, а и как да го направи при танците, които му извъртя. – Маги се изхихика.
- Какви танци, Маги, за бога, какво говориш? – отново ужас обзе цялото тяло на Рокси.
- Рокс, наистина ли не помниш? Кажете ми, че се шегувах.
- Не, защо да се шегувам. Мислиш ли, че ако помнех, щях да те питам. Не помня нищо след бара. Ще откача. Кажете ми всичко.
- Няма много за казване. Бяхме в Биад, ти пи, после пак пи, после с Андрей изчезнахте за малко и се върнахте. А ти беше

още по-пияна. Беше голям купон. Събра погледите на всички като се качи на масата, за да покажеш на Андрей, че в Щатите няма такова парти като тук.

- Моля? Ще умра, честно ти казвам, ей тук ще си загина, ако съм направила това. Кажи, че се бързикаш, че само ме пробваш, моля те...

- Рокс, за какво ми е да се бързикам? Казвам ти, беше супер шоу!

- Какво шоу е аз да танцувам на маса за клоун? Друго има ли?

- Май не. А, да. Беше купон и като се хвърли върху Андрей в края на танца. Мисля, че беше нещо като артистичен завършек.

- Какво? Не, това не е възможно. Той ме е упоил! Казвам ти, това не съм аз, не е възможно да съм направила всичко това. Друго има ли?

- Не знам. По-скоро не. Все пак ти беше доста атрактивна и привлече доста погледи. Дори охраната дойде да те свали от масата, когато ти се хвърли върху Андрей. – тя пак се изсмя.

- Охраната?! Не, не, не мога повече. Охраната е дошла да ме сваля от масата. Ще умра от срам. Не знам как ще се появя пак там. Даже мисля да не ходя вече там.

- Е, какво толкова е станало. Напила си се и си се отпуснала. Случва се.

- Случва се, но не и на мен.

- Явно си имала нужда да се поотпуснеш.

- Да се отпусна? Че аз направо съм се разпуснала. Срам ме е да се погледна в огледалото.

- Предполагам, че Андрей ще се радва да те види.

- За какво му е да ме гледа? Да ми се подиграва колко съм зле. Значи затова е звънял този...

- Звънял ти е? Супер, няма ли да му се обадиш?

- Не, за какво да му се обаждам? Не искам да го чувам, той е виновен. Ти нали каза, че ме е завел някъде. Възползвал се е от това, че съм пияна и ме е надрусал, за да му правя шоу! Мръсник!

- Ти тотално полудя! Бяхте на бара да пиете шотове и то само

защото ти пожела. Казах ти, беше внимателен и се грижеше да не се стовариш върху оркестъра.

- И такава опасност ли е имало?

- Ха-ха, да. За малко да паднеш върху тях, но Андрей те хвана. Рокс, не си права за него.

- Познавам го от години. Знам най-добре на какво е способен.

- Може пък и да се е променил.

- Никога!

- Ти си знаеш.

- Добре, мерси много за полезната информация. Ще затварям.

- За нищо и му се обади, чу ли.

- Ще видим.

Рокси затвори телефона по-озадачена отвсякога. Какво и как се е случило? Тя нямаше идея и това я тормозеше. За пореден път си обеща, че няма да пие и че не трябва нито да вижда, нито да чува Андрей. Гореше от срам за всичко, което ѝ разказа Маги и се чувстваше безсилна пред версията ѝ, че Андрей е виновен за всичко.

Тя прекара още време в леглото, разсъждавайки как не трябва да пие и да се среща с лица като Андрей, когато телефонът ѝ иззвъня. Никак не се изненада, че беше Андрей. Тя обаче още не беше готова със стратегия, затова реши да не му вдига. Той настоя дълго, но тя не поддаде. След минута получи съобщение – *krasavice, obadi mi se, vajno e!*

Рокси хвърли телефона на леглото сякаш да се отърве от всичко в него. След малко го взе, пое въздух и се обади на Андрей.

- Здравсти, търсил си ме.

- Красавице, добро утро! Усещам, че сега ставаш, искаш ли да те заведа на закуска? – той беше неочаквано мил, но тя беше убедена, че е само поза, преди да започне с тъпите му шегички.

- Каква закуска? 3 часът е.

- Да, но ти сега ставаш.

- Не ставам сега! – тя беше твърда – Кажу, кое е толкова важно?
- Мислех, че след снощи ще се държиш по-мило с мен.
- И защо да го правя?
- Нищо ли не помниш?
- Помня, разбира се. – гласът ѝ беше уверен, но усети, че губи почва. Май Маги беше пропуснала да спомене нещо.
- Помислих си, че случилото се означава нещо за теб.
- Какво да значи? Какви ги говориш?
- Нищо, исках само да те чуя как си, дали се прибра добре.
- Да, добре съм. – тя събра сили и изрече през зъби – Благодаря, че снощи ме изпрати до нас.
- Всъщност не те изпратих точно до вас.
Рокси пребледня. Губеха ѝ се моменти, не знаеше какво е станало, а очевидно нещо се беше случило.

- Добре, няма значение – умираше от любопитство да разбере, но не искаше да попада в мрежата му.
- Да, няма значение. Чао.

Той затвори толкова неочаквано, че на Рокси ѝ стана гадно, че не е затворила тя първо. Все пак запази малко достойнство, като не го разпита.

* * *

В понеделник сутрин Калина се появи на работа с малко несигурност. Събитието беше минало добре, имаше още един шеф, за когото да се грижи и представа си нямаше какво точно я очаква. Първото, което видя в офиса си беше огромен букет с картичка. Тя се усмихна и за миг реши, че по този начин я известяват, че вече няма място във фирмата. После си помисли, че никой шеф не би дал пари за цветя, ако ще освобождава някого и плахо пристъпи напред. Взе картичката, която по-скоро имаше любовно послание, отколкото делово и зачете:

За любимата ми PR-ка, която успя да сбъдне едно мое желание.

Вечно признателен,
КС

Първо се усмихна, после се притесни и накрая седна, защото не знаеше как точно да реагира. Беше й приятно, че получава признателност за работата си, но я притесни начинът и формата на тази признателност. Уплаши се, че е дала грешни сигнали на автора. Все пак тя беше бременна и скоро щеше да се омъжва. Друг е въпросът, че тези неща не я вълнуваха така силно, както автора, книгата и събитието за представянето ѝ. Какво пък толкова. Цветя от доволен клиент. Може би в бъдеще щеше да получава още повече, а и вероятно това е практика, но поради липса на опит, тя не е запозната. Ограничи се да не мисли за тези цветя, макар че беше трудно, предвид красивия им вид и чудния аромат, който се разнасяше от тях.

Отвори служебната си поща и видя съобщение, което гласеше:

Понеделник, 23 ноември, 11.30, Конферентна зала
Среща на новия управител с персонала на „K&K”.
Присъствието на всички е задължително.

Калина си погледна часовника и видя, че има около два часа, за да се подготви. Какво да готви обаче? Беше работила само по един проект и знаеше всички детайли. Ако имаше въпроси по него добре, но иначе? Прегледа пак каталога на издателството, отвори три писма с предложения за нови книги и си написа разни неща на един лист. Провери из интернет пространството отзивите за „Хазарт в ума” и остана доволна. Множество медии бяха писали за книгата, а някои дори бяха публикували снимки от събитието. Тя набързо

резюмира отзивите и в 11.15 беше готова да се срещне с новия управител. Притесняваше се, че се бяха засекали на рождения ден на Маги и не беше сигурна как точно се е представила там. Беше време да разбере какво точно ще иска новият шеф.

В 11.30 конферентната зала на издателството беше пълна, а Андрей разговаряше с господин Монеv. Когато двамата решиха, че е време, господин Монеv започна:

- Както вече знаете, от днес издателството има нов управител. По-скоро още един. Представям ви Андрей Атанасов, който ще разкаже как ще върви работата оттук насетне.

- Здравейте, аз съм Андрей. Бих се радвал, ако всички се обръщате така към мен. Вероятно ви е любопитно кой съм и какво точно ще правя тук. Близо 10 години бях в Щатите. Завършил съм Media Business и от известно време се занимавам с медии в Америка. Интерес за мен представляват най-вече печатните медии, но имам опит и с електронни. В издателство „K&K” ще отговарям за новата продукция или за новите книги, които ще се издават. Не мисля да въвеждам никакви промени в редакционната колегия, дизайна или където и да било другаде. Приемам нови идеи и с радост бих изслушал всеки от вас. Предупреждавам ви, че като американски възпитаник, на моменти може да губя връзка с българската действителност и мащаби, но ще се постарая бързо да се адаптирам. Засега познавам само един от екипа. Ще се радвам да се запозная поотделно с всеки един от вас. Ако имате въпроси към мен, с радост ще отговоря. В залата започнаха да шушукат, а една ръка се показва веднага:

- Господин Атанасов, имам въпрос.

- Ще отговоря, само ако обръщението към мен е Андрей.

- Добре. Въпросът ми е свързан с преводната литература.

Казахте, че сте американски възпитаник, това означава ли, че ще издаваме предимно американска литература.

- Не, в никакъв случай. Казах го по повод това, че американското в мен рано или късно ще се обади. А за американската литература – знаете процедурата. Редакцияната колегия одобрява и издаваме. Разбира се, ще предложи заглавия, които на запад се четат и продават, но ако нямам одобрението на редакторите, нищо няма да се издаде.

- Благодаря.

- Някой друг има ли въпроси към Андрей или към мен? – пое думата господин Монеv. - Мисля, че в процеса на работа, ще се изясни всичко. Важното в случая е, че няма да има промени, така че, всички обратно на работа.

Залата се изпразни за минути и Калина пое към своята стая. Само след минути се появи Андрей.

- Здравсти, хубаво е да видя познато лице. Как си?

- Добре, благодаря. Искате ли кафе, или друго за пиене?

- Нали се разбрахме?

- За какво?

- За „вие” формата. Не знам защо в България е толкова трудно да се говори на „ти”.

- А, да.

- Ще изпия една вода с теб. Да си поговорим за предстоящите проекти. Знаеш какво предстои, нали?

- Какво? – Калина се прояви като напълно неподготвена.

- Хитови заглавия с големи продажби, нали това е целта?

- Да, разбира се. Как иначе? – тя се усмихна виновно, че не се е сетила за това сама.

- Радвам се, че ще работя точно с теб. Все пак си приятелка на Рокси, а тя умее да подбира хората около себе си.

Калина видимо се смути. Почувства, че е на работа, само заради Рокси и ѝ стана безкрайно неприятно. И не беше далеч от истината. Преди време, когато Андрей участваше в преговорите по закупуване на дял от издателството, и беше поискал да има PR, който да работи заедно с него, от „K&K” му показаха няколко кандидати. Когато видя Калина сред тях,

веднага реши, че трябва да работи с нея. Той знаеше, че тя е една от най-близките приятелки на Рокси и веднага даде мнението си за нея. Млада, свежа, с подходящо образование и хъс за работа. Доводите му нямаха никакво значение, тъй като той представяше интересите на хората, които щяха да си купят част от издателството. Господин Монеv проведе интервюто и я нае, без да даде и най-малък сигнал за ходатайството, с което се беше сдобила, без да подозира. После, когато започна работа по „Хазарт в ума” и стана ясно, че Андрей ще ѝ е пряк шеф, тя беше точно толкова изненадана, колкото и всички останали.

- И аз се радвам. – тя смотолевн тези думи на път да донесе водата, която Андрей поиска.

- Разкажи ми сега, Калина, ти от къде познаваш Рокси? На Калина ѝ се стори крайно неуместен този въпрос, но предвид това кой ѝ го задаваше, не можеше да не отговори.

- С Рокси се познаваме от близо 5 години. Приятелки сме. Излизаме заедно. Познавам семейството ѝ. С майка ѝ понякога прием чай.

- О, с Мили. Страхотно. А от къде се познавате?

- Запознахме се на една сбирка на Розенкройц.

- Розенкройц? Какво е това?

- Честно казано и аз не съм сигурна. Аз бях първи курс и посещавах всякакви събития. Рокси учеше Култура и изкуство и в университета имало обява за среща на Розенкройц. Тя беше взела Маги, а аз отидох сама. Беше в някакво читалище на центъра. Влизам и гледам две момичета на първия ред само си шушукат.

- Да, типично в стила ѝ.

- Лекцията започна и лекторът заразказва за Христос, за спасението и всякакви такива. А момичетата отпред не спират да шушукат и да се смеят. В момента, в който реших да им направя забележка, тъй като не чувах нищо, лекторът помоли всички нас да напуснем, тъй като нарушаваме хармонията в

залата. Момичетата започнаха да се смеят още по-силно, а на мен ми стана неудобно и излязохме. На изхода Рокси се извини, че е „нарушила и моята хармония” и всички групово се смяхме. След това трите отидохме в „Лагуна” да обсъдим лекцията и по-добре, че не сме останали, защото щели да искат от нас да си прережем вените и да си предадем имуществото. Смяхме се дълго и така всъщност станахме приятелки.

- Много забавна история.

- Весело беше.

- Добре, а тя има ли си приятел сега?

Калина млъкна, без да знае какво да каже. Това мина всякакви граници. Може да ѝ е шеф, но не може така да черпи информация.

- Мисля, че за това трябва да питаш лично нея.

- Пазиш си приятелката, харесва ми. Хубаво, Калина, добре си поговорихме, пак ще намина.

- Това ли беше?

- Да, исках само да кажа здрасти. По работа ще говорим, когато се запозная по-подробно с всичко.

- Както кажеш.

Беше малко разочарована, че не говориха за работа, но все пак не беше неприятно. Като му видя гърба, побърза да се обади на Рокси.

- Рокс, няма да повярваш.

- Какво?

- Нали знаеш, че Андрей – твоят познат – е новият ми шеф.

- Е, и? Мен какво ме засяга това? – Рокси стана раздразнителна и съответно нападателна.

- Пряко те засяга! Дойде при мен да си говорим за теб!

- Какво за мен?

- От къде се познаваме, имаш ли си приятел...

- Моля?? Имам ли си приятел? Какво го интересува него това? Ти какво каза?

- Нищо, казах да пита теб.

- Bravo на моето момиче. Къртица такава. Иска чрез теб да събере информация, която да ползва срещу мен после. Мръсник!

- Не, не мисля. По-скоро се вълнува от теб. Дори каза, че се радва, че ще работи с мен, защото съм ти приятелка. Каза още, че умееш добре да подбиращ хората около себе си.

- Да, в това поне е прав. Ето защо той не е сред тях.

- Не бъди лоша. Човекът се интересува от теб.

- Да, но аз не се интересувам от човека.

- Хубаво, ти си знаеш. Исках само да ти кажа, да знаеш.

- Добре, мерси, любимичка. Ще се чуем пак, нали?

- Да, ако новият шеф не ме затрупа с работа.

- Само да посмее – Рокси се засмя, така сякаш усети влиянието, което има над него.

Какво иска този човек от мен? Защо е навсякъде? По баровете добре, но вече окупира и приятелките ми, семейството ми. Като каза семейство се сети, че утре имаше вечеря у родителите ѝ, на която пак щеше да се види с Андрей. Не искаше да ходи, но нямаше как да откаже. Затова щеше да отиде за малко и да си тръгне бързо. А и нали Маги заминаваше за Италия, трябваше и с това да се занимава.

* * *

Маги приготви всичко необходимо за заминаването ѝ. Боян щеше да замине два дни преди нея, за да я посрещне там и настани. Беше напрегната, но не и притеснена. Харесваше ѝ, че нещо се случва с нея, че държи живота си в ръце. От рождения ѝ ден насам Павел беше звъннал само веднъж, а тя не му отговори. Чудеше се дали да се обади преди да замине, или беше напълно излишно. Все пак реши да му се обади и да се видят. Срегнаха се пак в Студентски град. Павел се появи с една роза, което на Маги ѝ се стори доста смешно и в същото време мило. Замисли се как би изглеждала, ако сериозно ходеше с Павел и за миг ѝ хареса. После обаче върна сегашния си живот на преден план и установи, че така е по-добре. Говориха си малко за общи неща, после Павел я изпрати до дома ѝ, където тя го покани да влезе. Последва

секс, след който Маги помоли Павел да си върви, защото утре я чака дълъг ден. Обикновено Павел се подчиняваше на желанията ѝ, но този път беше различно.

- Да си вървя, така ли? – разгневено извика.

- Да, изморена съм.

- И от какво си изморена? От това да използваш хората, да правиш секс с всеки срещнат или да не ти пука за никого освен за теб? От това ли си изморена, г-це Използвачка? Маги не очакваше такава реакция и се стъписа на място. Искаше да изкрещи, но сякаш нещо ѝ заседна в гърлото. А Павел продължаваше да нарежда:

- Мразя те, чуваш ли, мразя те! Аз ти се отдадох, а ти се подигравах с мен! Искях да сме заедно, а ти реши да ходиш да правиш секс в Италия. Не ти стигат всичките българи, а сега искаш да изредиш и чуждото, нали? – той крещеше като обезумял, а Маги стоеше неподвижна и го гледаше.

- Знаеш ли какво си ти? Ти си едно нищо. Мразя те! – крещеше, без да спира дори да си поеме дъх.

Маги нямаше и представа, че толкова негативна енергия се е натрупала в него и я беше страх да каже и дума. В един момент обаче не издържа и се включи в неговата игра:

- Кой ще ми говори дали съм нещо, или нищо? Ти ли? Отрепка! Изчезвай! Махай се веднага! Нищожество! Мекотело! От къде събра смелост? До вчера не можеше да си кажеш малкото име, без да заекваш, а сега ще ми врешиш като луда госпожица! – Маги така се развика, че и Павел се стресна, но това не му попречи да продължи:

- Курва!

- Курва ще крещиш на майка си, непрокопсаник такъв! Изчезни, не искам да те виждам! Вместо да си щастлив, че съм ти дала шанс да спиш с мен, ти ще ме обиждаш. Девственик! Коя жена ще ти пусне, малчоооо! – тя стана толкова язвителна, че сълзи потекоха от очите ѝ. Злобата

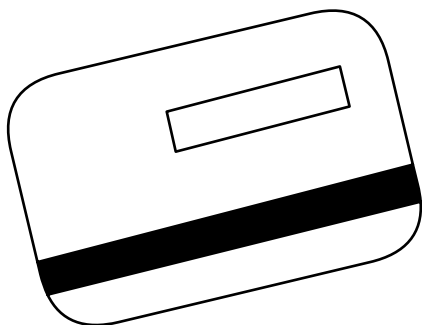
беше избила по цялото ѝ тяло и сега тя сграбчи Павел и започна да го мъкне към вратата.

- Не ме докосвай! Използвачка долна! Ще си тръгна сам, исках само да знаеш какво мисля за теб.

- Благодаря, много полезна информация от едно безгръбначно! Махай се! По-бързо!

- Нещастница си и нещастна ще си останеш!

Маги тресна вратата след него и се свлече по нея. Заплака с глас. Наистина ли беше курва? Използвачка? Използваше ли Павел, за да успокоява съзнанието си, че не е сама? Спеше ли с Боян, за да има утеха, да замине с него? Тя продължи да плаче, докато не се успокои и стана от пода. Не беше курва. Стигна до този извод и беше доволна. Само думите на Павел „нешастница ще си останеш” продължаваха да отекват в главата ѝ като камбана. Няма да си остана нещастна. Ще си намеря щастието!

Дванадесета глава

Рокси никак не обичаше вторниците, а този още по-малко. За тази вечер беше уговорена вечерята в дома на родителите ѝ и тя нямаше никакво желание да присъства, само и само да не види Андрей. Освен това беше наясно, че ще се водят едни безспирни разговори за бизнес, за бъдещо развитие на децата, т.е. тя, Андрей, сестра му и децата на другата поканена двойка. Всичко това ѝ беше писнало и взе решение да не се взема на сериозно и да критикува всички, които го правят. И все пак тя не можеше да избяга от истината – никога не ѝ се беше налагало да работи, а май вече беше дошло време. След като завърши бакалавърската си степен по Изкуство и култура в Нов български университет, тя веднага записа магистратура в Софийския университет – Публична комуникация. Бяха минали само два месеца от началото на новата учебна година, а тя не беше много заинтересована от лекциите там. Отиде няколко пъти, запозна се най-вече с момичета, защото представителите на мъжкия пол или липсваха, или не бяха достойни за нейното

познанство и като цяло това ѝ беше публичната комуникация. Чудеше се дали не е добре да започне някаква работа, за да не скучае. В същото време тя изобщо не скучаеше, постоянно се намираще на работа, имаше си занимания от най-разнороден вид. Знаеше, че тази вечер ще я разпитват с какво ще се занимава и искаше да е подготвена с достатъчно задоволителен отговор, за който няма да ѝ се налага да обяснява. Винаги имаше вариант да каже, че пише за Cosmopolitan, но това не беше точно така. Изпрати една статия, която изобщо не публикуваха. Сама разбра, че това не е нейното призвание и ще се наложи да търси работния си късмет другаде. Но къде?

Рокси не беше от тези, които искат да се справят сами в живота. Имаше всички дадености, за да не се налага да се бори за нищо. Родителите ѝ бяха богати (по-скоро баща ѝ), изглеждаше великолепно по бански и добре се учеше в университета. Нямаше нужда да доказва на никого, че може и сама, затова не се и стараше. Днес обаче тя се страхуваше от мисълта да види Андрей, родителите му и всички други гости там. Някаква необяснима паника я обзе и започна да я тласка към Интернет и сайтовете за работа. Прегледа jobs.bg, tigerjob.bg, staj.bg, rabota.bg и още няколко, за да се увери, че няма нищо подходящо за нея. Трябваше да измисли поне какво ѝ се прави, за да може да има отправна точка, но и това не беше лесно. Накрая ѝ писна да се тревожи за глупости и си взе вана. Беше изтощена, а не искаше това да проличи по красивото ѝ лице.

Вечерта бързо дойде и към 7 Рокси вече беше при майка си. Попита я дали да ѝ помогне, получи отрицателен отговор и седна спокойно на дивана. Гостите се появиха към 8 и 15, а баща ѝ чак към 9 без нещо. Всички заеха отредените им места на масата и Милица – майката на Рокси, ги предразположи към най-сладки приказки с чаша вино и вкусни предястия. Рокси хитро беше заела позицията, далеч от Андрей и все пак през цялото време усещаше погледа му върху нея. Беше ѝ некомфортно, тъй като той имаше влияние

над нея. Ту ставаше, ту се връщаше, уж да донесе нещо, уж е забравила друго. Когато и баща ѝ се появи и по-късно беше сервирана вечерята, се започнаха разговорите, от които тя най-много се боеше:

- Анди, как си ти? Отскоро си в България, баща ти ми каза, че се занимаваш с медии, какво точно правиш?

- Да – отговори доволен. – Сега се занимавам с две неща – държа правата на едно американско списание и съм управител на българско издателство.

- Колко любопитно – намеси се Милица. – и кое е това издателство?

- „K&K”, чували ли сте го?

- Радостче, не работеше ли там твоята приятелка Калина? – замисли се Милица.

- Да, майко. Точно там работи. – Рокси се издразни, че Андрей за пореден път изземва всичко нейно.

- Колко хубаво! Сега ще работи заедно с Анди! – майка ѝ се възхити искрено, докато Рокси пускаше злобни погледи. Андрей усети това и се възползва да я изнерви още повече: Всъщност аз съм шеф на приятелката ѝ. – погледна към Рокси и я дари с победоносна усмивка.

Рокси не издържа и пусна гнева си в действие:

- А аз си мислех, че работите заедно! Явно йерархията е много важна там откъдето идваш!

Баща ѝ се учуди на този коментар и реши да смени темата:

- Мили, вечерята е много вкусна!

Андрей обаче не спря дотук:

- Йерархията е важна навсякъде.

Родителите на Андрей се почувстваха неловко от лекото напрежение и също взеха участие:

- Много се гордеем с Андрей, но най-вече сме щастливи, че реши да се върне в България

- По-добре щеше да му е в Америка – пак се обади Рокси, което предизвика силното недоволство у майка ѝ:

- Ради, не говори така. Всички се радваме, че Анди се върна и

ще остане тук. Разкажи ни още за списанието, какво е то?

- Казва се Rolling Stone и тематиката му е широко-обхватна – музика, забавления, красиви жени.

- Бих се радвала да го видя това списание, от кога ще е на пазара или вече го има?

- Има го. Ще ви донеса по едно да разгледате, щом ще представлява интерес за вас.

- Много хубаво!

Майката на Андрей също реши да полюбопитства. Неин обект обаче беше Рокси:

- Стига за Анди, кажи ти, миличка, как си, с какво се занимаваш, завърши ли вече?

- В момента уча и търся най-подходящата професия.

- И към какво си се насочила засега?

- Тъй като сега карам магистратура Публична комуникация, предполагам, че бъдещите ми интереси ще са в тази област.

- Хубаво, добре.

Андрей се включи съвсем неочаквано:

- Сега се сещам, че в списанието търсим човек точно като теб.

Рокси направи муцунка:

- Не, благодаря!

Майка ѝ обаче силно се заинтригува и сякаш пренебрегна отговора на дъщеря си:

- Така ли? За какво точно става дума?

- Има раздел Мода и за там търсим човек с вкус и стил да подбира дрехи и аксесоари, които да публикуваме всеки месец.

- Радостче, то това е точно за теб. Сякаш за теб е създадено това място.

- Маменце, не се вълнувай така. Казах, че засега няма нужда.

- Как да няма? Да правиш това, което ти доставя удоволствие и да ти плащат, не се ли нарича това „мечтана работа“?

Майката на Андрей се развълнува дори повече:

- Това е страхотно предложение. А най-хубавото е, че ще работите заедно, не мислиш ли, миличка?

Точно това обаче Рокси не мислеше. Напротив, това беше единствената причина да не се съгласи. Все пак такава предложение не се получава всеки ден. А и тя наистина беше луд фен на дрехите, на аксесоарите и повечето време прекарваше в това да ги съчетава. В това време Андрей искрено се забавляваше, знаейки, че всяко момиче като нея би искало такава работа. Честно казано, той току-що си измисли длъжността, но какво пък? Получи се добре.

- Не знам, трябва да помисля – измъкна се тя.

- Какво има да мислиш? – обади се баща ѝ - само трябва да договориш с шефа добра заплата.

При думата „шеф” на Рокси ѝ призля. Дори и най-прекрасната работа (а тази беше точно такава) да ѝ беше поднесена на тепсия, пак нямаше да се съгласи Андрей да ѝ е шеф.

- Разбира се, Атанасови добре ще се споразумеят с Роневи, все пак сме си близки!

Андрей нарочно използва точно тези думи, за да види реакцията на Рокси. И тя не закъсня:

- Вече реших! Няма да стане!

- Но как? – възпротиви се майка ѝ.

- Защо? – нареди се до нея и другата майка.

Другото семейство се почувства почти излишно при тези семейни договорки за сродяване. Всички отдавна знаеха, че майката на Андрей много харесва Рокси и още от малка я чака да стане готова за женене. Добро семейство, приятелски отношения, израснала е пред очите ѝ. Дори напоследък започна активно да следи сексуалния ѝ живот чрез Милица, за който обаче не получи много информация. От друга страна Стоян – бащата на Рокси – беше партньор на другия баща и имаха дългогодишно приятелство, което не се разруши и след разделянето им в бизнеса. С една дума: двете семейства искаха да станат още по-близки, направо роднини, но без да насилват нещата.

След като се навечеряха излишното семейство си тръгнаха с

извинение за ангажимент и в хола на Роневи останаха само двете семейства. Разговорът продължи оттам, откъдето беше спрял, но без участието на децата. Рокси си беше тръгнала с оправдание, че утре Маги заминава и трябва да се видят тази вечер, а Андрей и сестра му благодариха за вечерята и излязоха, без да дават обяснение защо си тръгват.

- Много ще се радвам Рокси да работи с Андрей, хубаво ще е, не мислиш ли? – поде майката на Андрей.

- Да, и на мен ще ми е по-спокойно. Андрей много израсна, развива се, ще помогне и на нея да се ориентира.

- Трябва да й поговориш. Не знам защо се дърпа така...

- И аз не знам, сигурно си има нещо в главата.

- Нищо, нищо, ти поговори с нея.

- Каквото зависи от мен, ще го направя.

* * *

Маги посрещна в дома си Калина и Рокси. Имаха уговорка да се видят тази вечер, защото тя не искаше да я изпратят на летището. Не искаше сълзи и сърцераздирателни речи. Все пак заминаваше почти на почивка.

Трите се събраха към 10 вечерта и заприказваха, както обикновено:

- Всичко готово ли е за утре? – започна Калина, винаги вълнуваща се от детайлите.

- Да, няма проблем. Вземам малко багаж, че не знам там как ще е, какво ще е.

- Да, а и ще си купиш нови неща оттам – даде предложение Рокси.

- Не знам и аз какво ще си купя, дано си намеря бързо работа. Не искам да досаждам на Боян.

- Любимичка, това не е досаждане, напротив, истинско удоволствие.

- Да, ако питаш Павел не съм истинско удоволствие – тъжно се засмя Маги.

- Няма да го питам! – отсече Рокси.
- Защо намеси Павел сега?
- Защото вчера беше в нас, всичко си беше както трябва, а накрая ми се развика, обиждаше ме и аз го изгоних.
- Как така?
- Защо?
- Разкажи повече, де, какво стана!

Маги разказа на две на три историята и пак се разплака.

Нещо ѝ тежеше и не знаеше дали Павел е причината, или е друга. Приятелките започнаха да я успокояват, като наричаха Павел с какви ли не имена, а Маги ридаше още по-силно. Накрая, за да разведри обстановката, Калина взе думата:

- Май Кирил ме сваля...
- Кирил? Кой е той? – Рокси не се сети веднага.
- Авторът на „Хазарта“? – загоря първо Маги.
- Да, след премиерата ми изпрати цветя с картичка. Беше написал ръкописно „За любимата ми PR-ка, която успя да сбъдне едно мое желание. Вечно признателен, КС“.
- Любима, ама той е поне на 50! – възмути се Рокси.
- Знам!
- А ти? – Маги зададе уж неясен въпрос.
- Какво аз?
- Харесваш ли го? Доста време прекарахте заедно покрай книгата?
- Оле, Калина, да не харесваш този старчок? – тя се засмя, като не очакваше „да“ за отговор.
- Не знам, не ми е безразличен. Той е много интелигентен, интересен човек, внимателен. Знае толкова много, завършил е Московския университет. Живял е в Щатите... а книгата... тя е гениална.
- Ако ще и Френския да е завършил, какво от това? – Рокси изобщо не разбираше връзката.
- Значи го харесваш? – Маги беше по-конкретна този път.
- Да!

- Как „да“? – Рокси не можа да скрие и част от изненадата си.
– Любима, та той може да ти бъде баща! Ти си бременна! Ще се жениш за Мишо!

- Знам, знам.

Маги усети обстановката и вероятно не трябваше да бъде толкова директна:

- Спа ли с него?

- Какво?

- Моля?

Двете бяха в шок. Рокси се отврати само от мисълта това старо тяло да лежи над красивата ѝ приятелка, а Калина от моралните си задръжки.

- Как не те е срам дори да си го помислиш! – първа реагира Калина.

- Калина никога няма да го направи – Рокси защити честта ѝ сякаш я бранеше от най-грозното деяние. Не защото щеше да е изневеряра, не защото дори и че е бременна, а само поради един единствен фактор – възрастта на автора.

- Момичета, не ме разбирайте погрешно. Напоследък ми се случиха много неща. Чакам бебе. Обаче с него ми е изключително приятно. Дори след края на премиерата се натъжих, че няма да го видя повече.

- Е, той май няма намерение да спре да те вижда! – Рокси сякаш се заяждаше с него.

- А с Мишо какво става?

- Всичко си е наред. Той много се грижи за мен. Казвам ви, той трябваше да износи това дете, а не аз. Знае всичко за отглеждането на детето, вълнува се повече от мен, но не повече от майка му де.

- Любима, ти си яко във филм! – даде крайно становище по въпроса.

- Няма никакъв филм. Просто споделих емоция. Това е.

- Жалко, че ще съм далеч, когато този филм се развие. – изсмя се Маги шеговито, а на Калина изобщо не ѝ беше до

смешки.

- Ти изобщо искаш ли да си с Мишо? Или искаш да си с дъртия?

- Не го наричай така! – Калина зае защитна позиция. – Разбира се, че искам да съм с Мишо, просто ... и аз не знам.

- Дано скоро разбереш, защото нямаш много време.

- Защо да няма време? – Маги се почувства длъжна да окуражи Калина. – Ако не е щастлива с Мишо, не трябва да е с него!

- Но тя ще има дете от него! Това нищо ли не означава?

- Означава, разбира се. Но не толкова, че да живее с човек, с когото не желае!

- Не ви разбирам! – Рокси скръсти ръце като сърдито дете.

- Работата е там, че и аз не знам какво се случва с мен и какво точно искам.

- А авторът женен ли е?

- Разведен.

- Колко удобно! Човекът се е наживял и сега иска да вземе и твоята младост! – Рокси беше непримирима.

- А деца има ли?

- Не. – Калина отговори автоматично като на разпит.

- Тъкмо ще гледа твоето!

- Рокс, престани! – Калина излезе от релси – Нищо не е станало, може никога и да не стане, а ти вече цял сценарий съчини. Трудно ми е, не разбираш ли!

- Не разбирам! Имаш чудесен мъж до себе си, ще имате чудесно дете, а изведнъж не знаеш какво искаш, искаш ли, не искаш ли! Как да те разбера!

- Рокс, много си крайна! – Маги играеше ролята на умиротворителя, макар и да вземаше страната на Калина.

- Защо да съм крайна? Затова че мисля за Калина, за нейното бъдеще!

- Ти си мисли за твоето бъдеще, не за моето! За разлика от теб аз не живея в постоянно отицание! – Калина вкара тежката артилерия.

- Отрицание? Аз? Ти май ме бъркаш с някого!

- Не, точно за теб говоря! От години си влюбена в Андрей, а не смееш да си го признаеш дори пред себе си!

- Какво общо има тук Андрей? Защо изобщо го намеси?

- Има, много общо има даже! Не си ли се замислила, че последните няколко години търсиш копие на Андрей у всички мъже, с които си била? И когато разбереш, че те не са той, ги зарязваш, заради налудничави причини!

- Ти не си добре, честно! – Рокси не можеше да повярва на ушите си.

- Ти не си добре, затова престани да съдиш другите, виж себе си!

- Няма какво да гледам. Явно бременността ти се отразява не само на хормоните, но и на разсъдъка!

Беше време Маги да се намеси:

- Ей, ей, какво ви стана и на двете! Това да не ви е пазара Кирков! Я, се успокойте малко! – тя заговори като учителка на малки деца, те от своя страна се почувстваха точно така и наведоха глави.

- Рокси, много си крайна! Груба си дори! И ти Кал, защо ѝ говориш така?

Двете продължаваха да мълчат. Още не можеха да разберат какво се беше случило преди секунди.

- Кал, прости на Рокси! Рокси и ти на Калина! Не мога да замина и да ви оставя така двете! А и Рокс, Калина може би има известно право за Андрей...

- Моля? Сега и ти ли? Да не сте се наговорили?

- Млъкни малко и слушай! На рождения ми ден ти казах, че много се напи и реших, че вече ще се държа добре с Андрей и предвид това, че сте се целунали.

- Какво? – тази вечер на Рокси ѝ дойде в повече. – Как можа да си измислиш подобна простотия?

- Нищо не съм си измислила! Боян ми каза. Андрей му е споделил, даже се надявал, че това няма да ви е единствената, но като те видял колко си пиана, не е искал да се възползва. Рокс, Андрей държи на теб. И ти на него! Защо

не си го признаеш вече?

Рокси стоеше безмълвна. Плачеше ѝ се от нерви и емоции. Сега имаше обяснение на обажданията му, на думите му. А тя се държа като пълна идиотка. Не искаше да признае на глас, че може би наистина го харесва.

- Кал, Рокси не искаше да те обиди. Мисли ти само доброто. Знаеш, че е така?

- Знам.

- Хайде, елате при мен – Маги ги прикотка в обятията си и трите се гушнаха като за последно.

Тринадесета глава

На следващата сутрин Маги замина за Милано, а в София всичко си беше по старому. Калина отиде на работа с мисълта за Кирил. Рокси се събуди, обзета от паника, че може би „малко” харесва Андрей. Тя самата не знаеше на какво се дължи тази промяна. Той беше надменен, държеше се винаги предизвикателно с нея и се чудеше как да я изнерви. От своя страна, тя постоянно го обиждаше и не се обвиняваше за това. После обаче започна да нарежда събитията от изминалите дни и ѝ просветна. Той се стараеше да е около нея, да я дразни, без да я обижда и винаги да се опитва да пуска смешки. И какво от това си помисли тя. Това не означава, че трябва да му се хвърля на врата, нали? Рокси влезе в банята с надеждата там да се разсее с няколко разкрасителни процедури.

Днес Калина изглеждаше доста различна - с поруменели бузи и замечтан поглед. Сякаш очакваше нещо да се случи, някой да я посети. На няколко пъти се размина с Андрей в коридора, но не му обърна внимание. По-късно през деня той

се появи в офиса ѝ:

- Здравсти, може ли да вляза?

- Да, да – отново разсеяно отговори. Тя не искаше да се среща с него, а още повече да говорят на теми, различни от свързаните с работата. Чувстваше се като предателка на Рокси.

- Как си? Всичко наред ли е?

- Да, защо? Проблем ли има?

- Не, ни най-малък. Искях да обсъдим едно предложение за книга, което получихме наскоро.

- Коя книга?

- „Религия и култура”.

- Да, прочетох ръкописа тези дни. Мисля, че ще се получи добре.

- Да, и аз така мисля, макар да нямам никаква представа какво представлява. Редакторите я одобриха и мислим да започнем работя по нея.

- Чудесно. – Калина отговаряше с една-две думи, за да не би случайно да му даде повод да заговори за друго.

- Искях да обсъдим и друго.

- Да?

- Как е Рокси? – точно от този въпрос се страхуваше най-силно.

- Добре е. Вчера се видяхме.

- Предложих ѝ работа в списанието, но тя отказа. Имаш ли представа защо?

- Не, дори не е споменала.

- Ясно. Благодаря ти. Утре може да се съберем с редакторите да обсъдим работата по новата книга.

- Разбира се. Няма проблем.

- Хубаво, оставям те да работиш.

Калина не отговори нищо. Беше изтощена от този непринуден разговор. Искеше да се обади веднага на Рокси и да ѝ сподели и в същото време се страхуваше, че тя ще го изтълкува погрешно. Зае се отново с работата си и остави телефонното обаждане за по-късно. Само след миг

телефонът ѝ иззвъня. Беше непознат номер и тя реши, че е по работа. Вдигна с думите:

- Да, моля.

- Добър ден. Калина търся. – плътен мъжки глас отвърна.

- Аз съм.

- Искам да те поканя на следобеден чай.

- Моля? – Калина се възмути искрено, тъй като нямаше ни най-малка представа кой я търси и още повече, я кани на чай.

- Надявам се, не те безпокоя с неочакваното си предложение.

Калина започна да потръпва от вълнение. Първо се възмути, после се развълнува, а накрая разбра, че няма кой друг да я покани на чай, освен човекът, който тя най-много искаше да я покани.

- На работа съм.

- Зная работното ти време, а познавам и шефовете ти. Мисля, че няма да има проблем да излезнеш с един клиент навън.

- А с клиент ли ще изляза? – Калина включи на автопилот.

- Това зависи само от теб.

- Хубаво. Предпочитам клиент, вместо непознат.

- Вече съм непознат? – Калина усети усмивката му. – Знаех си, че трябва да се обадя по-рано. Очевидно очарователните млади жени лесно забравят старите си познайници.

- Само когато тези познайници ги забравят.

- Невъзможно е да те забравя.

Калина поруменя. Не знаеше как да отвърне на неочакваната искреност. Беше ѝ приятно да флиртува с Кирил. Знаеше, че не трябва, че не може, и все пак не спираше. Накрая отсече.

- Няма да мога да пия чай с теб.

- По-голямо разочарование не мога да преживея.

- Сигурна съм, че ще се справиш някак – в гласа ѝ отново се прокрадна закачлива нотка.

- И как да го направя? – беше очевидно, че Кирил не искаше да затваря.

- Покани някой друг да пие чай с теб.

- Не желая да споделя този миг с никого другото освен теб.

- Жалко. Трябва да затварям. – Беше крайна. Отряза го за

секунди, защото знаеше, че ако не го направи веднага, ще се наложи да излезе с него, да ѝ бъде приятно и да поиска друга среща.

До края на работния ден не спря да мисли за него. Мишо не ѝ се обаждаше в офиса, защото знаеше, че тя се дразни. Имаше спокойствие и свобода да мисли за Кирил, преди да се прибере вкъщи и приятелят ѝ да се засуети около нея. Напоследък все по-малко мислеше за бебето. Мишо непрестанно обсъждаше с нея всичко прочетено от форуми и книги, даваше предложения за преустройство на дома им, искаше и тя да се вълнува като него. Тя обаче отвърщаше вяло, без ентузиазъм и така нараняваше силно Мишо. Той пък я обичаше безрезервно и само след минута ѝ прощаваше всичко. Обясняваше си поведението с повишеното ниво на хормоните, стреса в работата, раздялата с Маги и ред други причини, които всъщност нямаха нищо общо с нейните емоции. Тя постоянно мислеше за Кирил и не толкова за него, колкото за удоволствието, което ѝ доставят разговорите и времето, прекарано в компанията му. Възхищаваше му се. Интелектът му я подчиняваше. Напоследък дори той започна да ѝ се струва по-симпатичен. Не в смисъл на секси, а просто красив, с ореол на интелектуалец. Тя заспиваше с мисълта за него и се събуждаше пак с него. Мечтаеше за него като ученичка, а в същото време не си позволяваше да има контакт с него. Ограничаваше се. Не желаше да нарани нито Мишо, нито Кирил, нито себе си. Чакаше бебе все пак.

* * *

Маги пристигна на летището, където никой не я чакаше. Беше се разбрала с Боян тя да стигне до дома му и след като той свърши работа, да се видят. Портиерът на сградата, в която живееше, щеше да ѝ отключи. В началото беше малко изплашена от всичко ново, което ѝ предстоеше, после обаче започна да се оглежда по-уверено и докато стигне до адреса, посочен от Боян, Маги се чувстваше полу-италианка. Влезе в дома му, разгледа всички детайли, разопакова част от багажа

си и реши да излезе да се поразходи. Влезе в няколко магазина, мина през големи сгради, докато накрая стигна до някакъв парк. Грееше слънце и все пак беше студено. Тя седна на най-близката пейка и се сгуши в палтото си. Заплака. Чудеше се защо е тук, какво ще прави и дали това не беше най-голямата грешка в живота ѝ. След около десетина минути дълбоки размисли, тя се поуспокои, избърса сълзите си и реши, че без значение какво се случи тук, тя ще извлече най-доброто за себе си. Стана и уверено пое назад по пътя. В този момент телефонът и звънна. Докато търсеше телефона си в чантата, изведнъж усети нещо тежко върху себе си. Някакъв чужденец току-що се беше бутнал в нея, заедно с куфара си на колелца, който дърпаше след себе си. Маги се развика:

- Ти луд ли си? Не гледаш ли къде вървиш? Простак! Идиот! Ненормалник! – по лицето ѝ се беше изписала истинска ярост и омраза към този непознат, който очевидно беше се блъснал в нея абсолютно неволно. Той започна да се извинява на английски, което беше доста странно, предвид това, че бяха в Италия.

- Извинявайте, много се извинявам. Вината е изцяло моя. Наранихте ли се?

Маги не обърна никакво внимание на извиненията му, защото телефонът ѝ все още звънеше и тя се опитваше да го намери и да вдигне, докато не спираше да върви. Накрая успя да се обади и да поговори 1 минута с майка ѝ. В същото време чужденецът вървеше след нея. Тя го взе за абсолютен досадник и реши да се отърве от него, като влезе в първото кафе. И без друго беше рано и нямаше да е зле да изпие чаша горещо кафе. Той обаче не се отказа и я последва. Видя я, че си поръча кафе и кроасан и побърза да я изпревари с плащането.

- Позволете да ви почерпя. Чувствам се много зле, че едва не паднах върху вас.

Маги се стъписа. Не очакваше той да я последва в кафето, а още по-малко да ѝ предложи кафе.

- Ок. – отговори тя. Все пак беше сама, скучно ѝ беше, а кафенето ѝ даде сигурност, че ако е извратеняк няма да я убие. Поне не тук.

- Здравсти, аз съм Пол.

- Здравсти, Маги.

- Още веднъж много се извинявам.

- Няма нищо. Почти ми мина.

- Днес пристигам в този град. Ще остана няколко дни по работа и после се връщам в САЩ.

- И аз така.

- Връщаш се в САЩ? Какво съвпадение, не мислиш ли?

- Не, днес пристигам и съм за малко.

- Извини ме. Не разбрах правилно.

Маги седна на една малка масичка и той я последва. Тя започна да сваля палтото си, а той побърза да ѝ помогне. На нея ѝ се стори странна цялата ситуация. Помисли си: „Явно в чужбина е така” и се усмихна на себе си. Все пак, ако тази среща не свършеше зле за нея, щеше да има какво да разкаже на приятелките си, които със сигурност бяха жадни за италиански истории.

Пол непрестанно гледаше Маги и се усмихваше. Сякаш не можеше да свали поглед от нея. И все пак трябваше да се поддържа някакъв разговор:

- От къде си, Маги?

- България – отговори лаконично.

- Чудесно. – развълнува се той.

- Чудесно? – учуди се Маги. – Да не би да си чувал за България?

- Разбира се. Всяка година през лятото в моите заведения работят българи.

- Шегуваш се. – Маги се засмя.

- Ни най-малко. Много съм доволен от тях. Познавам доста. Ти от София ли си.

- Не, само живея там. Ти бил ли си в България.

- Не, но много искам. Чувам само хубави неща за вашата страна.

- Не мога да повярвам.

- Ти какво работиш? Какво правиш тук?

- Все още нищо. Днес пристигнах, а ти?

- Имам няколко срещи тук. Заведенията ми се продават на франчайз и мисля да сключа няколко сделки за Италия.

- Не звучи зле.

- Ще видим. Къде си отседнала?

- У един приятел, а ти?

- В Микеланджело, знаеш ли го?

- Не, за пръв път съм в града.

- Мога да те разведа, ако желаеш. Идвам за втори път.

- Е, можеш да се гордееш, че си гид вече.

Пол не спираше да се усмихва. Сега се засмя. Маги също. Не беше толкова зле да пиеш кафе с непознат.

- До кога ще останеш в Италия?

- Не зная. Може би няколко месеца. – Маги наистина не знаеше колко дълго ще продължи престоят ѝ. Все пак тя беше тук само от 2-3 часа.

- Аз ще съм тук няколко дни. Може да се видим пак, ако искаш.

- Не знам дали ще стане. Казах ти, че съм отседнала при приятел.

- Гадже ли ти е?

Маги реши, че този Пол е доста директен, но ѝ хареса. Още повече, че беше голям джентълмен, висок и атлетичен, с приятни лешникови очи и ослепителна усмивка, която никога не сваля от лицето си. Пол беше повече от симпатичен. А очевидно имаше и добър бизнес, освен ако не си беше измислил всичко.

Маги се поколеба как да отговори. Боян не ѝ беше гадже в истинския смисъл на думата. Спеше и се веселеше с него. Толкова.

- Не точно.

- Интересно. Ако беше отседнала при мен, щеше да си ми гадже 100 %.

Маги се усмихна и прие това за комплимент. След това разговорът им продължи непринудено. Тя разказа за престоя си в Щатите, той за семейството и миналото си. Така минаха близо два часа. Разговорът им бе прекъснат от Боян, който се обади, за да се увери, че Маги е пристигнала и всичко е наред. Пол не спираше да се усмихва на Маги и тя се чувстваше комфортно в компанията му. Все още не можеше да си представи, че е възможно да ѝ се случва всичко това. Време беше да се разделят, а и на двамата не им се искаше. Пол пое инициативата:

- Ще ми дадеш ли номера си, за да ти се обадя преди да замина. Може да се видим пак.

- Не знам дали е добра идея – поколеба се Маги.

- Защо не?

- Казах ти, у приятел съм, първи ден ми е, нямам представа какво ще правя и къде ще бъда.

- Няма значение. Ще ти се обадя, а ако не можеш, няма да се видим.

Какво пък толкова. Маги нямаше никакви познати тук. Той си заминаваше след няколко дни. Вероятно изобщо нямаше да му остане време за нея. Реши. Даде му го.

- Много се радвам, че се запознахме. Прекарах чудесно време с теб и ще направя всичко възможно да се повтори.

- И на мен ми беше приятно.

Двамата се разделиха и поеха в различни посоки. Маги беше развълнувана. Нямаше търпение да се прибере и да разкаже всичко на Рокси и Калина.

* * *

Вечерта Боян се прибра и двамата излязоха да вечерят

навън. Всичко си беше нормално, сякаш не са в Милано, а в София в някое заведение. Маги се учуди колко много познати имаше Боян тук. Той беше изградил своя живот, имаше приятели, а тя беше като кръпка. Приятелка от България – само това разбираше от всички италиански обяснения, които той даваше за нея на познатите си. Прибраха се, но не правиха секс. Боян я настани в самостоятелна стая и тя наистина се почувства като обикновен гост. А беше ли очаквала друго? И тя не знаеше. Точно преди да си легне, получи съобщение. Беше от Рокси, която ѝ пожелаваше приятни сънища на новото място. Само след миг тя получи още едно. Реши, че пак е от нея и не сметна за необходимо да го чете веднага. Влезе в банята и прекара там близо час. После, преди да си легне, погледна телефона си. Отвори входящата си поща и прочете: Ти си моето италианско приключение. Искам да те видя пак. Пол

Маги се зарадва, но не разбра какво точно означава „италианско приключение”. Нещо като приятелка за секс или вълнуващо преживяване? Набързо постави усмивка в SMS и го пусна. След минута получи нов:

Лека нощ, доскоро виждане.

На другата сутрин тя все още не знаеше какво да прави. Идеята да си намери работа, без да знае италиански днес ѝ се стори доста глупава. Започна да си прави кафе, когато телефонът ѝ звънна. Беше непознат номер, с непознат код. Без да си променя гласа ни най-малко или да се опитва да отговори на английски тя каза:

- Ало.

- Здравсти. – отвърна Пол на български. – Това е единствената дума, която знам на твоя език.

Маги се зарадва на този поздрав.

- Мога да те науча на още няколко.
- Ще се радвам. Какво ще кажеш днес да се видим. Срещите ми приключват към три. До четири ще успея да стигна до кафенето от вчера.

- Не знам.

- Хайде, ще бъде забавно. Ще те заведа на едно специално място.

- Започвам да се притеснявам вече.

- Няма защо.

Маги се колебаеше. Тази среща не беше никак разумна. Чужда страна, непознат мъж, иска да я води на някакво място. Самата тя не знаеше до къде ще стигне това. Обаче й се искаше да разбере. Приключенският й дух не й даде мира и тя се съгласи.

- Добре, в 16 ще бъда там.

- Ще чакам с нетърпение да те видя.

Маги запамети номера на Пол и заряза кафето. Веднага грабна лаптопа си и влезе в Skype. Видя, че Рокси е онлайн и истински се зарадва. Набра я и зачака да й отвърне. Рокси беше в другата стая. При познатия звук от обаждане по Skype тя скочи като ужилена. Побягна към лаптопа си и веднага отговори:

- Маги, любимичка, как си?

- Супер съм. Пол ми се обади. Исква да се видим днес в четири, щял да ме води някъде.

- Къде? – полюбопитства приятелката.

- Не знам. Проблемът е, че малко се притеснявам. Не го познавам.

- Да, притеснително си е. Но е сладък, нали?

- Да, ама и наемните убийци по филмите са сладки.

Рокси се засмя с глас.

- Така е, но за какво му е да те убива. Да не си таен агент? – иронизира я.

- Не съм, но знаеш ли ги? Пълно е с откачалки?

- Мислиш ли, че този е откачалка?

- Не, поне не дава такъв вид.
- Е, тогава?
- Ще отида, реших го вече. Ако не ти пиша до утре сутрин, това е номерът му.
- Маги издиктува номерът на Пол и Рокси веднага си го записа.
- Тъкмо сега мога да му се обадя и да чуя гласа му – пошегува се тя.
- Ти да не си луда? Само да си посмяла. Ще реши, че аз съм откачалка.
- А не си ли? – Рокси пак се засмя.
- Не съм по-голяма от теб? Какво става с Андрей?
- Нищо – Рокси се начумери – защо питаш?
- Просто така.
- Просто така, нищо не се случва и моля те, не ме питай вече.
- Добре, не се дразни.
- Кажеш за Боян, какво прави?
- Не знам. Сега Пол е важен – Маги се засмя.
- Хубаво. Звъни ми телефонът. Ще затворя. До после. Дръж ме в течение.

Рокси се обърна към телефона си и видя на екрана да се изписва Андрей. Потръпна:

- Да. – беше отговорът ѝ, който прозвуча доста неестествено.
- Киселяче, здравей!

При това обръщение, тя му затвори телефона. Той отново позвъни.

- Много си тънкообидна и невъзпитана, между другото, да затвориш така на стария си приятел.

Рокси реши да го играе тежко:

- Спести си словоизлиянията за някоя, на която ѝ пука.

Казвай какво имаш да казваш! Нямам цял ден за теб!

- А за кого си го отделила ценния си ден?
- Не е твоя работа.
- Искам да стане.
- Сбъркал си мястото, на което да отправиш желанията си.
- Моето желание е само едно.

- Казах ти – не ме интересува.
- Добре, исках само да те чуя.
- Ето, чу ме.
- Чао.

Той затвори толкова неочаквано, колкото се беше й обадил. Рокси полудя от нерви. Искаше пак да му се обади и да му се разкрещи. Само, че не знаеше какво точно да крещи, затова се обади на Калина. На нея щеше да се развика.

- Здравсти. Звъня само да ти кажа, че шефът ти е пълен малоумник.
- Какво? – сякаш някой я изкара от дълбок сън.
- Това е! Андрей е супер зле. Само това исках да знаеш.
- Аз какво общо имам?
- Не знам, работиш с него, виждаш го всеки ден..
- Рокси, добре ли си?
- Не съм, но ще бъда.
- Хубаво. Сега имам работа. После ще ти се обадя.
- Той да не е с теб сега?
- Кой?
- Андрей!!
- Не. Затварям.

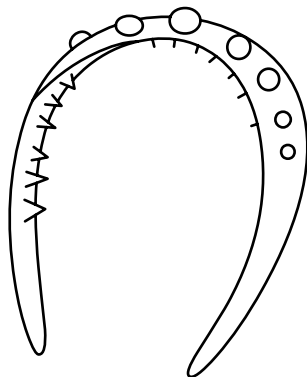
Рокси откачи за втори път. Сякаш всички се бяха съюзили срещу нея. Затваряха ѝ. Тя просто превърташе. Обади се на майка ѝ:

- Маме, исках ли да се видим днес?
- Сега не мога да говоря, хайде да се чуем след малко, исках ли?
- Да, няма проблем.

Рокси затвори и вече не можеше да си намери място. Майната им на всички. Ще излезе и ще иде на спа. Ето, реши го. Облече се, пое огромен сак с необходимите ѝ принадлежности и потегли към любимото си място за спа процедури.

Качи се в колата. Пусна си радио Вероника и увеличи максимално. Звучеше „Имаме ли връзка” на Алисия. Изнерви

се. Пусна друга радиостанция, на която звучеше „Нищо не знаеш” на Крум и Емануела. Рокси усещаше, че е на ръба на нервна криза. Всичко я дразнеше, всичко сякаш беше конспирация срещу нея. Тя не издържа и взе решение. Ще се обади на Андрей. Набра номера му и изчака 2 сигнала. Той не отговори и тя затвори. Вече не издържаше. Стоеше в колата и не знаеше какво да направи. Нервите ѝ бяха обтегнати. Тя запали и потегли. После пак спря. Телефонът вече звънеше, но тя не искаше да говори с никой. Запали отново и се отправи към спа центъра. Направиха ѝ масаж, процедура за бляскава коса, някакво подобие на акупунктура за освобождаване от стреса и какво ли още не. Накрая си тръгна свежа и доволна. Когато посегна към телефона си, видя, че има 5 пропуснати обаждания. Реши, че няма да отговори на нито едно. Прибра се и си пусна „Али Макбийл”. Беше задоволена откъм емоции.

Четиринадесета глава

Маги облече набързо дънки и лилав пуловер. Сложи си часовника и видя, че ѝ остават около 20 минути, за да стигне до срещата. Вълнуваше се като ученичка. Вероятно страхът, че може да ѝ се случи нещо неочаквано я дърпаше натам повече, отколкото любовно-романтичен трепет. От малка Маги си беше авантюристка. Още в детската градина търсеше силни усещания и винаги намираше повод да избяга, за да търси нещо в близката горичка. Или ухапваше някое другарче, за да види точно колко синьо ще му стане. Днес се беше подготвила за нещо различно. За нещо неочаквано и вълнуващо. Грабна си чантата и пое към кафенето. Силно се изненада, когато още от входа видя Пол да я чака. Беше поръчал по един горещ шоколад и ѝ направи знак да се приближи:

- Мисля, че съм улучил вкуса ти. Опитай! – той подаде чашата, от която се разнесе сладък аромат на кокос, ванилия и още нещо.

- Благодаря – беше единственото, което успя да изрече Маги, преди да отпие глътка. – Супер е.

Двамата седнаха, а Пол не спираше да я гледа усмихнато, сякаш виждаше ангел, на който не може да се нарадва.

- Как си? Липсвах ли ти вече?

Маги леко се стъписа от този въпрос, но реши да влезе в роля:

- Разбира се, съмняваш ли се?

- Честно казано да.

- Е няма защо.

- Имам изненада за теб. Нали каза, че си тук за пръв път, затова си позволих да ти взема този малък подарък – и той извади от джоба на палтото си малка красиво опакована кутийка. Маги пак се стъписа. Той усети смущението ѝ:

- Не се тревожи, не е годежен пръстен, макар, че ми мина през ума.

- А какво е – полюбопитства тя.

- Отвори го.

Маги посегна към кутийката и внимателно, без никакъв ентузиазъм, я отвори. Вътре видя магнит за хладилника, изобразяващ някаква катедрала. Вероятно беше известна, предвид това, че Пол по-късно сподели как било изключително важно тя да притежава такъв магнит. Маги не обърна внимание на историческите му обяснения, тъй като беше заета да обмисля какво точно иска той от нея и най-вече защо:

- Благодаря, нямаше нужда. Аз не съм ти подготвила нищо.

- Не се тревожи, тепърва ще имаш възможност да ми подариш нещо.

Маги пак се озадачи. Какво точно искаше да каже Пол с това.

Както и да е. Тя се наслади на ароматната топла напитка, преди той да я помъкне навън, за да ѝ покаже изненадата.

- Още една? – беше първичната ѝ реакция, на която той просто каза:

- Поискай и ще имаш хиляди...

Усмихнати двамата излязоха навън и той викна такси. Каза

нещо на шофьора, той кимна и тримата потеглиха.

- Къде отиваме?

- Изчакай само няколко минути и ще разбереш.

- Нали няма да ме отвлечеш? – уж се пошегува Маги.

- Не и без твоето желание – галантно отвърна Пол и започна да дава информация за всяка по-голяма сграда, покрай която минеха.

След около десетина минути таксито спря, Пол плати и двамата се озоваха на някакъв площад с висока кула. Той я хвана за ръката и я упъти към нея. На входа Пол обясни нещо на униформения и двамата се качиха в асансьора. Маги се чувстваше като принцеса от приказките, която е била отвлечена от красив принц и сега на двамата им предстоеше вълнуващо преживяване. Пол ѝ се струваше все по-симпатичен, а тя на него – почти божествена.

- Какво става? – Маги успя да попита само това, преди да се качат до върха и пред нея да се разкрие невероятно запленаващата гледка.

- Харесва ли ти?

Маги нямаше думи да опише видяното. Целият град беше в краката ѝ. Отвсякъде виждаше светлини, които превръщаха видяното в трептяща картичка, като онези с много брокат. Тя беше на върха. Оглеждаше от всички страни и не отронваше и дума. Пол я гледаше влюбено и се наслаждаваше повече на нея, отколкото на Милано. Маги беше омагьосана и въпреки това успя да изрече:

- Колко жени си водил тук?

- Само теб. – непоколебимо отвърна Пол. – Предположих, че ще ти хареса.

- Да ми хареса? Аз се влюбих. Приказно е.

- Порадвай се на гледката, защото ни чака още едно място, което искам да ти покажа.

- Всичко за днес ли си планирал? Не знам дали съм готова за толкова хубави моменти в рамките на само един ден... – тя завъртя погледа си на другата страна, а той ѝ прошепна в ухото:

- Принцесо, Маги, искам да ти покажа света за час и после да си само моя.

Маги се поласка и в същото време се отдръпна. Притесни се, че все пак Пол може да се окаже психопат и пожела да си тръгват. Сърцето ѝ припкаше като малко конче, а разумът ѝ беше на път да спре да я съветва. Още една такава изненада и можеше да няма нужда вече изобщо да мисли.

- Хайде, да вървим към следващата ни спирка.

- Къде?

- Ще видиш.

Те отново се качиха на асансьора, който ги остави на входа, от където двамата поеха наляво. Само след миг Пол ѝ посочи друг вход, през който тя да влезе. Този път беше на малка сладкарница:

- Тук ли?

- Да, заповядай.

- Какво ще правим тук?

- Ще се насладим на най-вкусния италиански десерт. При това ръчно приготвен.

- От някоя баба сигурно – пошегува се Маги.

- Не, от специалист сладкар – не улови хумора ѝ Пол.

- Хубаво. Мисля, че ми харесват срещите с теб. Жалко, че си тръгваш скоро.

- Защо да е жалко? Винаги можеш да дойдеш с мен.

- Да, бе, да – беше единственото, което Маги изрече. Не знаеше дали се шегува, или не. Лицето му беше сериозно с леката усмивка, която никога не слизаше оттам.

- Защо не? Ти каза, че вече си била в САЩ. Харесало ти е. Защо да не дойдеш с мен, и без друго тук няма какво да правиш.

- Скоро ще имам работа – защити се инстинктивно.

- Добре, и все пак мисля, че при мен ще ти е по-добре.

- И защо реши така? – Маги отново вкара шеговит тон, за да отклони настойчивостта му.

- Защото, Маги, ще направя всичко, което ми хрумне, за да си

добре.

- Добър аргумент.

- Имам и още много такива – засмя се той и поръча отново на италиански. – Заминавам си след два дни. Какво ще кажеш да ти изпратя покана, за да дойдеш при мен. Или още по-хубаво – да се оженим и заедно да заминем?

- Моля? – Маги почти извика. – Ти сериозно ли говориш?

- Да, как ти се струва идеята?

- Налудничаво! Необмислена!

- Защо? За себе си аз реших – искам ти да си моята жена, да се грижа за теб, да бъда с теб завинаги.

Маги се изпоти. Вече беше сигурна, че е излязла с психопат. Дори и красив, Пол определено излезе пълна откачалка.

- Тръгвам си! - заяви тя и стана.

- Маги, почакай! Не исках да те плаша. Не си отивай. Просто съм такъв човек. Още в мига, в който те видях, знаех, че те искам не само за няколко дни, а завинаги. Моля те, не си тръгвай така.

- Беше ми приятно, Пол. Радвам се, че се запознахме.

Тръгвам!

Маги си взе палтото и чантата и излезе навън като хала.

Дори не успя да опита италианския сладкиш. Главата ѝ беше приятно опиянена от всичко случило се досега. Хареса ѝ цялото това разкриване на непознатия и все пак реши, че не е добра идея да си навлича грижи още на втория ден от престоя си. Обади се на Боян, за да го пита как да се прибере и изпълни всички негови инструкции.

* * *

Наближаваше именният ден на Андрей, за който той искаше да направи голямо парти. Вече беше ангажирал цялото заведение „Маскара“. Оставаше му само да покани толкова гости, че да го напълни цялото. Искаше голям купон, много хора, силна музика, пиене без ограничения. Важно беше да присъстват приятелите му. Планираше голямо веселие. От

всичко най-много обаче желаше Рокси да присъства. Тя някак винаги успяваше да му оправи настроението, дори и правейки нейните специфични физиономии на недоволство. Чудеше се как да я покани, че да дойде. Единственият му коз беше Калина. Беше твърдо решен да действа чрез нея и да получи така желания си гост. Още в началото на седмицата ѝ беше споменал за личен ангажимент, който той иска лично тя да се заеме, без да дава подробности. Време беше да направи нещата да се случат.

По време на обедната почивка Андрей покани Калина да слязат заедно към кафетерията, където да обядват заедно. Тя се опита да се измъкне с предлог:

- Все още не съм гладна.

Но когато видя колко настоятелен е той, сметна за по-важно да не го дразни, отколкото да остане „не гладна“ в стаята си. Още в асансьора той подхвана:

- Бях ти споменал за едно събитие, за което искам ти лично да се погрижиш. Зная, че не е служебно, но ще бъде калкулирано в заплата ти.

- Не се тревожи за това. За какво става дума?

- В понеделник имам имен ден. Искам да направя грандиозно събиране. Вече резервирах „Маскара“, но искам от теб да се погрижиш за гостите. Представях си да има и някаква импровизирана програма, която да ги весели и се надявам да получа предложения от теб. А да. и още нещо – искам Рокси да присъства.

При тези думи Калина се стъписа. Сигурна беше, че има уловка и вече я разбра. Рокси. В основата на всичко беше тя. Дори сега ѝ хрумна, че може би точно заради нея я назначиха. Иначе как момиче като нея, без опит, току-що завършила ще получи такава висока длъжност? Ами да, всичко е било идея на Андрей, за да се добере до Рокси.

- Какво искаш да кажеш, че искаш и Рокси да присъства? Ти покани ли я?

- Не, нали ти обясних. Искам ти да поемеш гостите. Разбира

се, важно е да си там, да ги посрещнеш. Просто искам и Рокси да е там.

- Не разбирам. Искаш да я накарам да дойде?

- Да, точно така. Очевидно разбираш – намигна й закачливо.

- Но защо? Защо просто не й се обадиш и не я поканиш?

Познавате се от толкова дълго?

- Калина, предполагам много добре знаеш защо.

Лицето му прие такова изражение, че Калина замръзна.

Той беше неин шеф. Рокси беше приятелката й. Тя беше в неизгодна позиция от където и да се погледне. Трябваше да реши какво да прави и то веднага.

Двамата си взеха храна и седнаха да обсъдят подробностите около желанията на Андрей. При всяка негова дума, започваща с „р“, Калина затаяваше дъх. По време на разговора и обяда им, тя реши – ще се обади на Рокси и ще я помоли. Все пак са приятелки. Ще го поиска като услуга.

Репетираше репликите си:

- Здравсти, Рокс. Организирам едно събитие, на което трябва да присъствам. Няма да познавам никого и исках да те помоля да дойдеш с мен.

Рокси щеше да каже:

- Разбира се, няма проблем. Няма да те оставя сама, а! След това Калина щеше да й каже кога и къде е и щяха да сменят темата като заговорят за Маги например.

Калина изрепетира отново всичко и се обади:

- Здравсти, Рокс, как си?

- Чудесно, а ти? Всичко наред ли е?

- Да, да, имам една молба към теб. Организирам едно събитие, на което трябва да присъствам. Няма да познавам никого и исках да те помоля да дойдеш с мен.

- Супер, какво е това събитие? За нова книга?

- Не точно.

- А какво – благотворително?

- Един имен ден.

- Хубаво, няма проблем. Прати ми моля те подробности на mail-а или в SMS, за да не забравя.

- Чудесно, разбрахме се. Трябва да затворям сега.

- Целувки.

Калина се зарадва, че всичко мина така безболезнено.

Всичко беше готово. Е, да, Рокси щеше да откачи, когато разбере къде точно е попаднала, но винаги можеше да си тръгне. Все пак Андрей не спомена колко точно иска тя да стои там. Калина се успокояваше, че действа правилно, въпреки, че знаеше, че не е така. Рокси щеше да я нарече „предателка” и то не без основание. Дано ѝ прости.

Рокси затвори телефона и седна пред компютъра. Разгледа любимите си сайтове и отвори Facebook. Често тайничко проверяваше профила на Андрей, за да види коя е поредната му бройка. Тези дни обаче нямаше никаква активност.

Странно беше, че и момичетата не му оставяха по милион съобщения като „обади ми се”, „все още чакам”, „имам изненада за теб” и още все такива красноречиви. Тя затвори тази страница и отвори друга. Там без да иска натисна нещо и в този момент пред очите ѝ се появи Православен календар. Точно когато се изнерви и пожела да го затвори, погледът ѝ се спря на предстоящи празници – Андреев ден 30 ноември понеделник. Тя затвори страницата, но нещо не ѝ даваше мира. Имен ден, понеделник – тези думи ѝ бяха познати. В следващия миг загрея – партито на Калина! Веднага набра номера ѝ:

- Именния ден на Андрей ли организираш?!

- Какво?

- Партито в понеделник? На Андрей ли е? – повтори бясна Рокси.

- Ъ-ъ-ъ, да, но – не можа да довърши.

- Защо не ми каза? Да не би вече да ти плаща да не си ми приятелка? Няма да се учудя! Очаквам всичко от него! Болният му мозък може да роди какво ли не, та това ли? Защо ли се учудвам и аз? – Рокси не спираше да нарежда. Чувстваше се глупачката, в която Андрей я превърна за пореден път.

- Чакай, чакай. Млъкни за малко! – викна Калина от другата страна, нещо съвсем ново за нея. – Изчакай да ти обясня.
- Не искам да ми обясняваш. Само едно не мога да разбера – той ли те накара да ме заведеш там? За какво съм му? Защо постоянно иска да ме унижава? За какво му е да съм там, където е и той? Защо?

- Казах ти! Харесва те. Само ти още не го знаеш. Защо се дърпаш? Какво му има?

- Не искам да го защитавам! Знам, че работите заедно, сигурно го виждаш с ярък ореол над главата, но не искам да си на негова страна! – Рокси продължаваше да вика, почти ридаше от нерви.

За Калина беше почти непонятно защо така се изнервя и защо толкова се дърпа. Инатът и гордостта й нямаха край, но Андрей полагаше усилия за нея. Само тя не го виждаше и Калина все още не можеше да разбере защо.

- Виж, Рокс, моля те да дойдеш, заради мен и заради себе си, а не заради него. Ще ти призная, че ме помоли да те заведе.

- Помоли те? Не вярвам да е използвал думата „моля“.

- Добре, де, не ме помоли. Пожела да си там.

- И защо? Малко ли са му всичките „куклечки“? Има нужда от още една или какво?

- Не знам, защо не дойдеш в понеделник и не го попиташ? Защо веднъж завинаги не се разберете? Така и аз няма да съм между вас постоянно. Всеки ден идва да ме пита как си, имаш ли си приятел, какво правиш...

- Какво? Къртица такава! Какво го интересува? Защо не ме остави на мира? Чао.

Рокси затвори толкова рязко, че Калина не разбра какво стана. В първия момент си помисли, че връзката е прекъснала. Тя обаче познаваше Рокси и сприхавия ѝ характер. Знаеше, че ѝ е минало нещо през ума, което трябва да реализира веднага.

Рокси веднага набра номера на Андрей. Изчака няколко

свободни сигнала, но той не вдигна. Тя звънна отново. Той пак не отговори. Тя се вбеси до неузнаваемост и набързо взе друго решение. Грабна ключовете от колата и потегли към бул. България. Отне й доста време да стигне дотам и все още беше бясна. Слезе от колата и се насочи право към офиса на Андрей. Охраната на входа я спря, но тя си проправи път и като обезумяла се качи в асансьора. Не беше сигурна коя стая е точно неговата, но предложи, че ще е на последния етаж. Не сгреша. Откри я и без да чука нахлу вътре. Стаята беше отворена, но вътре нямаше никого. Тя се изнерви още по-силно. Имаше нужда да се развика на Андрей веднага. Продължи да му звъни, а той все не отговаряше. Тя се огледа вътре и видя машина за вода. Наля си една чаша и седна на стола на Андрей. Поуспокои се и реши да си ходи. Беше глупава идея да идва до тук. Да му дава възможност да си мисли колко е важен. Обзе я паника, че може да се върне всеки момент, а тя вече никак не желаше да го вижда, нито той нея тук. Тъкмо да отвори и да избяга, от другата страна се появи той.

- По-прекрасна изненада дори в интернет не предлагат! – искрено се зарадва.

- Минах да видя Калина и явно съм объркала стаята – опита се да скалъпи лъжа, но толкова неуспешно, че самата тя реши да се поправи:

- Исках да говоря с теб, но вече не искам, това е истината.

- Моля те, седни. Да те почерпя ли нещо?

- Нищо не искам. Отивам си.

- Няма да те пусна току така да си тръгнеш. Не всеки ден имам такива приятни гости.

Рокси не смееше да го погледне в очите, за да не кипне отново. Последните му думи обаче незнайно защо я вбесиха. Тя отново даде воля на емоциите си:

- Приятни гости, а? Ето ти приятни гости тогава – защо ме преследваш? – викна толкова силно, че самата тя се изплаши – Защо искаш да съм покрай теб, като само ме нервираш, само ме дразниш? Отговори? – тя викаше пред вратата, а той

само се усмихваше. Харесваше му да я гледа ядосана. Дори да беше желал не би постигнал такъв успех.

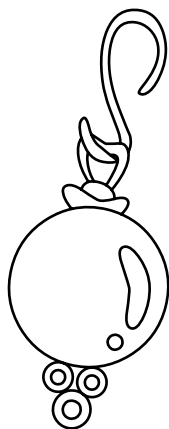
- Не се смей. Престани да ми се подиграваш! Кажу какво искаш от мен?

Той я избута напред, влезе вътре и затвори вратата. Не казваше нищо. Само се усмихваше и ѝ се радваше.

- Писна ми от теб и прищевките ти. Забавлявай си се и не ме занимавай, ясно?

Сега тя го погледна право в очите, където искаше да изпрати отровена с яростта ѝ стрела. Там обаче срещна мил и топъл поглед, галещ нервите ѝ. Тя омекна и пожела да отвори вратата, за да си тръгне. Той обаче бързо спря ръката ѝ със своята и застана целия пред вратата. На нея не ѝ оставаше друго, освен да мине през него. Той това и чакаше. Тя се забунтува като малко момиченце, а той я прегърна силно. Постояха така няколко секунди и я пусна. Тя се почувства сигурна в неговите ръце и въпреки това пожела да си тръгне. Този път той не я спря. Направи ѝ път да мине, а тя побягна навън.

Качи се в колата и потегли към околоръстното, оттам към Витоша. Когато намери достатъчно подходящо място, спря, слезе от колата и изкрещя със силно гърло. Вече напълно успокоена и почти щастлива влезе обратно и се прибра.

Петнадесета глава

30 ноември дойде толкова бързо, че Калина все още не знаеше какво ще облече за специалната вечер. Вълнуваше се как ще мине, но не заради гостите на Андрей, а заради един определен човек, който тя предполагаше, а и тайно се надяваше да срещне там. Напоследък животът ѝ вкъщи се беше превърнал в безкраен монотонен миг, който се повтаряше при всяко прекрачване на прага. Мишо я посрещаше с най-голямата любов и внимание, която един мъж може да изрази, а тя само се усмихваше леко и се отправяше към дивана или спалнята. Почти не говореха, с изключение на темата за бебето. С всеки изминал ден тази тема ѝ се виждаше все по-далечна и непонятна. Тя дори нямаше усещане, че има нещо в себе си, че трябва да дарява живот, а още по-малко, че трябва да се ожени за дългогодишния си приятел. Ето тази мисъл не ѝ даваше мира. Ужасяваше я идеята да прекара живота си с този чувствителен, нежен и грижещ се за нея мъж. Плашеше я милото отношение на майка му. Изпитваше страх от скучната

им старост заедно. Обратен път назад обаче липсваше. Тя носеше неговото дете, а той я обожаваше. Все някак ще прекара живота си с него. Сега ѝ предстояше важно събитие, от което шефът ѝ трябваше да остане доволен и от нея се очакваше всичко да е на ниво. Как щеше да се справи с Рокси обаче, тя нямаше дори и бегла представа. Обади ѝ се, за да уточнят последните подробности за вечерта и самата тя започна приготвления. Въпреки ниския ѝ ръст, все успяваше да се облече така, че да изглежда стилно и красиво. Днес си позволи малко волност и вместо типичните черно кафяви гами, облече ефирна бананова рокля с лек намек за гол гръб и добре оформено деколте. Добави нежно бижу и се зачуди какво точно да направи с лицето си, за да не изглежда изморена. В този момент Мишо влезе в стаята и с най-влюбен поглед заговори:

- Миличка, божествена си. Мисля, че днес си застрашена от отвличане.

- Благодаря.

- Кога ще се прибереш?

Калина се изнерви на този въпрос. Не ѝ се даваха обяснения, а още по-малко да каже точен час. От друга страна не желаше спор с Мишо и отвърна безлично:

- Няма да закъснявам.

- Ще те изчакам.

- Няма нужда – леко троснато отвърна тя.

- Ще се радвам да заспим заедно.

На този коментар Калина се почувства неловко. Напоследък дори не искаше да спят в едно легло, а още по-малко да се отдават на романтика преди сън. И този път тя отвърна безлично:

- И аз. Но наистина няма нужда да ме чакаш. – тя извърна леко глава и излезе от стаята. Задушаваше се в неговото присъствие и нямаше никаква идея защо. Искаше да избяга и да не се върне никога тук. Но животът я беше поставил в ситуация, която трябваше да изтърпи. Беше бременна и нямаше връщане назад.

В седем и половина вечерта Калина беше готова. Хвана такси и се обади на Рокси, докато пътуваше.

- Рокс, вече пътувам.

- Чудесно, към осем ще съм там.

След последното изпълнение с Андрей в офиса му, поведението на Рокси тотално се промени. Тя се успокои. Взе решение да бъде мила с него, за да разбере какво точно иска от нея. Искаше да е наясно със себе си и с неговите цели. Облече се по-обикновено отвсякога – дънки и бяла тениска. Дори не сложи високи токчета, а се задоволи с бели кецове. Искаше да издразни Андрей с небрежното си облекло и поведение. Знаеше, че всички мадами там ще са наконтени до неузнаваемост. Тя обаче нямаше нужда от това. Грабна една спортна чанта и излезе с приповдигнато настроение. Целта ѝ беше да изнерви всички и особено празнуващия. Беше весела.

Към осем и половина гостите започнаха да прииждат, а Калина се усмихваше с най-изискан маниер. Настаняваше приятелите на Андрей с финес, а цялата ѝ същност беше изпълнена с трепет. Очакваше нещо голямо, а нямаше никаква представа какво предстои да се случи. Искаше силна емоция и беше готова да ѝ се отдаде.

В това време Рокси беше седнала на бара и през пет минути някой идваше да я заговори и да пожелае да пийне нещо с нея. Беше желана и се радваше, че дойде. Андрей беше някъде из бара, усмихваше се, говореше с приятели и колеги и изглеждаше повече от красив. Небрежен и секси, свеж и непринуден. Рокси го погледна с крайчеца на окото и не можа да устои да извърне поглед в другата посока. Погледна го право в очите и се усмихна. Той ѝ отвърна с намигване и веднага заговори някакъв познат. Музиката ставаше все по-силна, напитките свършваха една след друга, а Рокси се забавляваше повече отвсякога. Заобиколена от стари познати и нови ухажори, тя беше точно там, където искаше да бъде. Калина летеше като летен вятър из Маскара, без да спира за миг. В ръката си държеше чаша от шампанско, пълна

с вода. Даваше наздраве и с надежда прокрадваше поглед към входа. Към десет най-очакваният гост се появи. Носеше букет цветя и тя силно се озадачи. Забърза ход към вратата и с най-чаровната си усмивка го покани да влезе:

- Добър вечер.

- Красива вечер – отвърна мило той.

- Заповядай към масата.

- Това е за теб – най-красивата и нежна домакиня на партито. Няма цветя, които да надминат твоята хубост... дано ти харесат.

Калина се изчерви до неузнаваемост. Наведе поглед смирено и пое цветята. Не знаеше дали да каже „благодаря”, дали „нямаше нужда”, или изобщо какво да каже. Поведо го след себе си и вече летеше. Събитието, което очакваше беше на път да се случи.

Рокси ставаше все по-нетърпелива, без конкретна причина. И когато Андрей се упъти към нея, причината съвсем се изясни. Тя се развълнува силно и типично по женски се направи, че истински се забавлява с някакъв мъж на средна възраст, който стоеше прав до нея на бара. Тя видимо флиртуваше с възрастния, без да има нужда от това. Андрей вече поръчваше пиене на бара, когато тя уж случайно го забеляза до нея:

- Оу, не те видях. Здравсти.

- Видя ме. И не само ме видя, а и цяла вечер ме наблюдаваш. Радвам се, че дойде.

При тези думи той се наведе бавно към дясната ѝ страна и умело инсценира, че уж иска да си вземе салфетка от бара. Рокси потръпна в очакване на целувка и като не я получи, с насмешка отбеляза:

- Досаждаш, нали знаеш?

- Знам, че ти харесва. Ще се видим после.

Андрей взе чашата си и се отпрати към другия край на заведението с широка усмивка. Очертаваше се добра вечер. Към 11 вечерта вече всички гости бяха настанени и опиянени от музиката и алкохола. Калина можеше да си почине, макар

и за малко. И тя избра да поседне до най-приятния гост на партито – Кирил. Той само това чакаше, за да започне да я обсипва с най-мили и ласкави слова. Тя се изчервяваше при всеки комплимент и въпреки това продължаваше да си ги проси с очакващ поглед. Към края на любезния почти неузнаваем флирт, Кирил я покани на театър:

- Театър ли? – учудено премигна Калина.

- Да, другата седмица е премиерата на „Любовта няма възраст” в Народния. Искаш ли да отидем заедно да я гледаме?

- Амии – запелтечи – не знам. Не знам дали е удачно.

- Защо да не е? Не обичаш ли театър?

- Не, не, не е това.

- Не, не обичаш? – засмя се Кирил и цял ред бели красиви зъби се показаха.

Калина се усмихна смутено и пак заговори:

- Разбира се, че обичам. Дори четох за тази постановка.

В нея ще участва изгряваща актриса, за която всички са единодушни, че ще завладее сърцата.

- Виж ти. Знаела си, а дори не ми я препоръча.

- Актрисата ли? – Калина пусна смешка, от която самата тя се изненада.

- Предпочитам книгоиздателки, но да – и обещаващи актриси също са по вкуса ми.

Двамата се засмяха в един глас. Калина отпи от чашата си с вода, а той продължи да я гледа с изпитателен поглед:

- Е, какво решаваш?

- Няма да мога – отсеке тя и хукна към Рокси на бара – Благодаря за поканата.

Рокси видя странното изражение на Калининото лице и веднага я подхвана:

- Калинке, как си? Да не би глупавият Андрей да те тормози?

Калина зае отбранителна позиция:

- Сто пъти съм ти казвала да не ме наричаш така! И много добре знаеш, че Андрей не е глупав. Все пак сме на неговото парти, спазвай малко приличие, много те моля.

- Успокой се де. Ех, че си дърво. Кой те скова така?
 - Радослава, какви ги говориш? Да не би алкохолът да ти дойде в повече?
 - Никога не е в повече, все не стига – Рокси вдигна чашата си и изпи съдържанието ѝ на екс.
 - Какво ти става? Моля те, не прави цирк днес!
 - Какъв цирк, Калинке? Забавлявам се, не се ли радваш за мен – тя започна да се глези на бара и да се опитва да прегърне Калина сякаш я вижда за пръв път след дълга раздяла.
 - Рокси, разнежила си се. Пияна си. Искаш ли да си ходим.
 - Да си ходим? Не, не, Калинке, тепърва започва купонът – и си поръча ново питие. – Ако не беше бременна, щеше и ти да купонясваш с мен.
 - Тихо, Рокси. Моля те. – Калина се заоглежда притеснена да не би някой да е чул думите на приятелката ѝ. Все още не искаше да се разгласява.
 - Тръгвам си. Идваш ли с мен?
 - Още не. Ще се чуем утре и мерси за поканата, миличка. Тук е голям купон.
- „Къде го видя този купон” си помисли Калина, отправяйки се към Андрей, за да му каже, че тръгва. Трябваше да каже едно чао и на Кирил, но някак се притесняваше от близкия им контакт.
- Когато стигна до Андрей, тя тактично се извини:
- Тръгвам си. Мисля, че всичко е наред и гостите са доволни.
 - Ооо, Калина, защо тръгваш така рано? Да, получи се много добре, благодаря ти за всичко. Как е Рокси? Видя ли я?
 - Да, добре е, но май алкохолът на бара напива по-бързо от другия – тя се насили да се усмихне и да каже, че Рокси е пияна, без да zlepоставя приятелката си.
 - Пияна жена – весел креват, нали така беше лафът?- Андрей прекрачи границата и Калина не му го спести:
 - Надявам се, че няма да се възползваш от нея, докато е пияна!
 - Шегувам се, Калина, спокойно. Приятелката ти е в сигурни

ръце.

- Добре, лека вечер.

- Хубава вечер и на теб.

В момента, когато Андрей разбра, че Рокси вече е подпийнала, реши да атакува:

- Здравей, красавице!

- Ооо, мистър Именник, как си? – Рокси определено беше в палаво настроение.

- Винаги добре, когато те виждам.

- Няма да е често, наслади се на мига – тя определено хвърли ръкавицата в неговото поле.

- Искам да се насладя на много мигове с теб...искаш ли да излезнем някой път само двамата?

- Защо не. Ще е забавно – ти ще ме обиждаш, аз ще се правя, че не съм разбрала правилно и накрая всички ще кажат „и те заживели щастливо”. Няма да изляза с теб, самонадеян шут такъв! – Изведнъж тя стана агресивна и смела. Самата тя не знаеше от къде се взе този гняв срещу мъжа, който се опитваше да я накара да се чувства добре. Все пак той я покани на среща. Направи й няколко комплимента. А тя? Успя да му се изсмее в лицето и да го нарече „шут”.

- Изкара тежката артилерия, а?

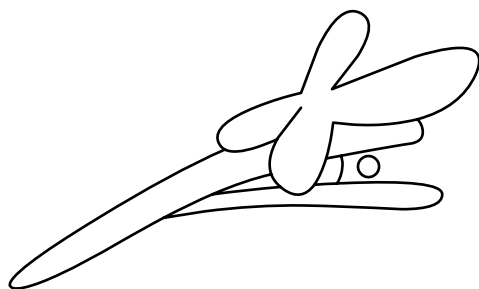
- Извинявай! – пак промени рязко настроението си. – Не знам какво ми става. В твоё присъствие откачам. Дразниш ме, разбираш ли?

- Защо, какво съм направил?

- Не знам, ужасен си! Тръгвам си! – тя грабна чантата си и тръгна към изхода. Той стоеше бездвижен и я наблюдаваше. После като пантера скочи и я настигна на стълбите:

- Чакай! Какво ти става? Не те разбирам!

- Остави ме! – и тя изтича до таксито.

Шестнадесета глава

Все още нищо не се случваше в Милано, така че Маги започна да се отегчава. След неколkokратните позвънявания и SMS-и на Пол, на които тя не отговори, скуката взе своя връх. Беше ясно, че да си намери нормална работа е невъзможно и тя започна да се чуди какво изобщо прави тук. Бяха изминали достатъчно на брой дни, че да разбере, че мястото ѝ не е там. Но какво да прави? Ако се върне, няма квартира, няма работа, няма нищо. Щеше да ѝ се наложи да отиде в Бургас, докато реши какво да прави, а това щеше да е по-ужасно и от безперспективна работа в Италия. Трябваше да се напъне да измисли нещо. Търсеше работа в интернет и в някои чуждестранни вестници, но все ѝ се струваше, че удря на камък. Трябваше да започне работа, защото и парите се стопяваха от ден на ден. Нещата с Боян нямаше да потръгнат дотам, че да стигнат до гаджета. Скоро нямаше да може да разчита и на него, защото не искаше да правят секс, а и той не умираше от желание. Нещата не бяха добре. Никак даже.

Маги взе решение днес да се обади на приятелките си и да сподели страховете си. Изпрати съобщения на Калина и Рокси, за да си уредят конферентен разговор в Skype и зачака отговора им. Докато чакаше, започна отново да търси из мрежата подходяща работа за една млада българка в Италия, която разчита на чара си и своя английски език. Отвори сайт с предложения за работа и една обява веднага грабна вниманието ѝ – Marketing Assistant for USInternet. Кликвайки върху линка, Маги разбра, че това е американска франчайзингова компания, която стъпва на италианския пазар. Изискванията бяха напълно постижими за нея, така че веднага реши да кандидатства. Започна да пише мотивационно писмо и в следващия миг ѝ просветна. Пол беше споменал, че се занимава с интернет, но тя не си спомняше да е казал името на фирмата му. Заряза уърдовския документ и отвори Facebooka си. Тя го беше добавила, така, че можеше да провери личната му информация. Отвори секция Info и ахна от изненада. Той беше посочил за свое работно място точно USInternet. „Психото явно не ме е излъгал” помисли си тя и за миг съжали, че той се беше оказал ку-ку. Беше сладък, имаше собствен бизнес и определено имаше за цел да радва Маги за малкото време, прекарано заедно.

Сега Маги беше пред дилема. Дали да превъзмogne факта, че смята Пол за откачалка и да му пише SMS с цел улесняване на процедурата по наемане, или да се бори сама. Отвори отново празната страница и започна да описва защо иска тази работа и защо точно тя е най-подходящият кандидат. Не беше лесно. Тя не говореше италиански, а с една българска диплома, английски език и кратък професионален опит тя не изглеждаше перфектния кандидат. Пак съжали, че Пол беше луд и само заради това тя изпуска страхотна възможност. Все пак собственикът, както той се беше самоопределил, щеше да е добра подкрепа за първата ѝ работа на чужда земя. Тя пак се зачуди дали да не му пише нещо. Но какво точно? „Здрасти, след като те отрязях като апендицит, сега имам

нужда от теб” – не върви. Трябваше да се справи без него. И щеше. Довърши мотивационното си писмо и веднага го изпрати. После продължи да гледа обяви, но не откри дори една друга толкова подходяща като тази. Очертаваше се поредният скучен италиански ден.

Рокси се събуди раздразнена, без никаква причина. Снощи се забавляваше до момента, в който Андрей не й развали вечерта. Пак. Пак този смотан Андрей. Защо не можеше да се срещат като нормални хора? Защо не можеше да си общуват като стари познати, които са прекарвали толкова време като деца? Както и да е. Рокси нямаше намерение да мисли за него днес, нито утре. Щеше да спре да му се нервира и щеше да намали срещите си с него до минимум. Рошава и изнервена, тя успя да се отлепи от мекия матрак и да стигне до компютъра си. Имаше навика, преди още да се е събудила напълно и измила, да отваря Facebook, за да не би случайно да изпусне нещо. Първото нещо, което веднага привлече погледа ѝ, беше някаква тъпа песен, постната от Андрей. При тази гледка, тя веднага затвори личния си профил и се отправи към банята. Нямаше спасение от него. Май е време да го изтрие от Facebook. После се замисли и реши, че това ще е супер детинско от нейна страна и само ще покаже колко силно влияние има той над нея. На връщане от банята си погледна телефона и се зарадва на съобщението от Маги. Веднага я набра в Skype.

- Ало, италианката!

- Здравсти, Рокс, как си?

- Ужасно, а ти?

- И аз, ти защо?

- Не знам, а ти?

- Защото тук нищо не се случва. Как беше партито снощи?

- Парти силно казано. Ок беше, само дето Андрей пак успя да ме изнерви супер, супер много. Майната му. Ти разказвай!

- Какво да ти разказвам, освен, че кандидаствах за работа в компанията на Пол...

- Какво? Как така? Супер!

- Супер ли? Съдбата ми е изцяло свързана с откачалки.

- Стига си говорила глупости. Кажете за Пол и фирмата?

Маги разказа на две-на три какво ѝ се беше случило и Рокси изпадна в захлас:

- Магита, това е то съдбата. Не можеш да избягаш. Трябва да бъдеш с Пол.

- Рокси, ти тотално откачи, честно. Забрави ли, че той пожела да прекарам живота си с него на първата ни среща?

- Не съм, точно затова ти казвам. Толкова е романтично.

Според мен наистина се случват такива неща и са възможни.

- Къде е Калина сега да те чуе как фантазираш за романтика - и Маги се засмя искрено.

Понякога и тя вярваше, че истинска любов от пръв поглед съществува, но това беше толкова рядко и почти невъзможно да се случи на нейн познат, а какво остава на нея самата. Нямахше шанс точно тя да е избрана за главна героиня в такава любовна истотрия.

За Рокси пък това беше най-естественото нещо. Една от любимите ѝ приятелки да бъде отвлечена от принца.

Тя гледаше толкова много сериали, че за нея всички невъзможни ситуации бяха като най-нормално събитие. Да харесаш някого и той веднага да те пожелае, да срещнеш

мечтания мъж в супермаркета, да намериш всичко, което желаеш в един човек... Да, за Рокси нямаше невъзможна

любов, нямаше невъзможности като цяло. Каквото искаше случваше се. Каквото пожелаеше за близките ѝ, спождаше ги. Сега тя с цялото си сърце желаеше Маги да е щастлива и да намери човек, на който да разчита.

- Миличка, защо тотално заряза Пол? Ами ако той беше мъжът с главно М?

- Стига, наистина ли вярваш в това? А, ако е яко психолог и реши да приложи някои от фетишите си на третата ни среща?

- Можеше да е забавно и да ти хареса – небрежно подхвърли

Рокси.

- Ти си пълно ку-ку! – взмути се Маги и смени темата – Какво се случва с теб?

- Нищо ново. Нашите искат да празнуваме Нова година на Банско с родителите на Андрей. Струва ми се адски досадно, но нямам избор. И без друго нямам по-добра оферта.

- Каква е тази работа с Андрей? Защо напоследък говорим само за него, а няма нищо наяве?

- Какво да има наяве. Той е ужасен!

- Защо да е ужасен?

- Не знам. Не ми се говори за него, не ме торМОЗИ!

- Да те торМОЗЯ ли? Значи мисълта за него те торМОЗИ? – Маги се изсмя – Имаме новина – Рокси май е влюбена.

- Маги, ако кажеш още една дума и ще ти затворя, ясно?

- Ясно, шегувам се, но наистина не разбирам защо така се впрягаш.

- Защото съм си впрегната по рождение! – отсече ядосано тя и пак смени темата.

Вечерта Калина наистина искаше да чуе Маги, да разбере какво се случва с нея, но нямаше сили да говори, а още по-малко да се вълнува с нейните емоции. Искаше ѝ се да си вземе горещ душ и да си легне. Беше измръзнала днес, макар и да имаше климатик, който да я топли постоянно. Напоследък ѝ беше или супер горещо, или измръзваше дотолкова, че да трепери и настръхва. Отдаваше тези настроения на тялото ѝ на бременността и не им обръщаше никакво внимание. Мишо все така я посрещаше с усмивка и любовен поглед, а на нея все така ѝ се струваха ужасно еднакви и неприятни. Определено нещо се случваше с нея и тя не желаше да признае, че вероятно г-н Кирилов има вина за това. Той я разбираше, беше на нейната вълна така да се каже. А как беше възможно това при огромната им възрастова разлика и житейския им опит, тя нямаше никаква представа. Калина беше бременна, живееше с мъжа, за когото трябваше да се омъжи. Точка. Нямаше място за други

емоции, а още по-малко за други мъже. И при все това, в главата ѝ постоянно изскачаше някоя дума, изречена от Кирил, неговото лице и въобще той.

Декември беше студен още от самото начало. Нямаше сняг, но студът направо пронизваше телата. Калина се върна от работа изтощена и изстудена, затова веднага се насочи към банята. Искаше ѝ се да се стопли и да прекара възможно най-дълго време далеч от Мишо. Влезе в банята, пусна душа и се наслади на горещата струя. Погледна корема си и го опипа с ръка. Не си личеше много, но промените бяха започнали да настъпват постепенно. Тя затвори очи и се отнесе далеч оттук. Мисълта ѝ я заведе на непознато топло място, с много слънце и никакви хора около нея. Тя се успокои и отвори очи. Изведнъж се огледа и осъзна, че топлото място е далеч, а само зад една врата я чака всичко познато и старо. Заплака. Отначало спокойно и безшумно сълзите ѝ се стичаха заедно с тези на душа. Само след миг зариде с глас. Водата я даваше, а тя не спираше да ридеа. Почувства се сама и беззащитна. Заплака с нова сила. Представи си отново горещото непознато място, за да се успокои, но този път то не свърши работа. Сълзите ѝ потекоха с по-голяма сила и в един миг ѝ се завъртя свят. Тя спря водата и остана безмълвна за кратко. После пое една хавлия и се уви в нея. Изми лицето си и сложи маска на спокойно и уравновесено момиче. Момиче, което беше на път да стане майка и в живота, на което нямаше място за драми и сълзи. Излезе от банята и веднага срещна усмивката на Мишо, който сякаш я дебнеше да излезе, за да прекарат по-дълго време заедно. Тя му се усмихна без много емоции и проговори:

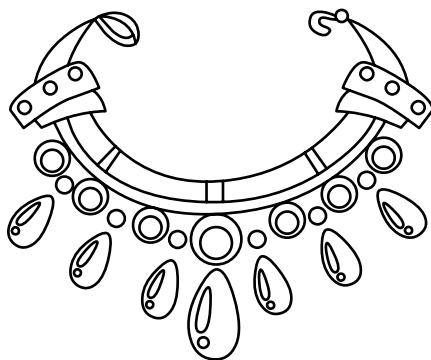
- Другата седмица ще ходя на театър с колеги.
- Чудесно, мога да дойда и аз! – за пръв път Михаил беше така ентузиазизиран от идеята за театър.
- Не мисля, че е добра идея. Един вид служебно събиране е. Никой няма да си води половинка – веднъж тръгнала, Калина не можа да спре да лъже.

- Аха, много тъпо. Трябва някой път да организирате семейно събиране, за да се запознаем – аз и другите половинки.

- Може, ще предложи – нехайно подхвърли Калина и влезе в спалнята, за да се облече.

Вечерта мина спокойно и без много нерви. Разбира се, тя на няколко пъти направи забележка на Мишо за температурата на топлото ѝ мляко или за одеялото и начина, по който я завива, но иначе си беше напълно спокойно.

Калина си мислеше нейни неща, а Мишо се чудеше как да ѝ привлече вниманието, как да я ангажира в общи дела. Не се получаваше, но и той не се отказваше.

Седемнадесета глава

„Любовта няма възраст“ – поредната завладяваща любовна история, която предстоеше да бъде изиграна на сцената на Народен театър „Иван Вазов“. Всички очакваха събитието със затаен дъх, тъй като тази постановка нямаше да бъде поредната, а по-специална. Денят, трети декември, четвъртък, беше избран за последна театрална нощ на най-популярния актьор в театъра. После ролята му точно в тази пиеса щеше да се поеме от най-младия в екипа. Събитието се очертаваше интересно, тъй като всички бяха любопитни как една роля на възрастен мъж ще се поеме от младеж. На Калина и Кирил им оставаха само няколко часа, за да разберат. Уговорката им беше да се чакат 15 минути преди началото на представлението и заедно да влязат в театъра. Въпреки, че Кирил настоя да вземе Калина от дома ѝ, тя категорично отказа. Оправда се, че няма да бъде вкъщи преди седем часа, а любезният джентълмен настоя да я вземе оттам, където ще бъде. Тя отново отказа и в крайна сметка стана, както тя пожела. Малко преди уговорения

час, Калина беше заела позиция пред театъра, но сякаш се притесняваше някой да не я види, затова стоеше отстрани на централния вход. Като нетърпелива ученичка преди първа среща, тя дълго бе умувала какво да облече, така че да не изглежда предизвикателно и в същото време да предизвиква възхищение. Бременността все още не ѝ личеше дотам, че да се съобразява какви дрехи да облича и тя заложи на съвсем изчистен стил – високи кожени ботуши с квадратен ток, пола до коляното от фина вълна, поло пуловер в сив цвят и новото палто от Манго, в което тя се влюби, преди дори да го докосне. Днес тя беше нахлузила зимна шапка, която никак не ѝ отиваше и все пак беше очарователна. Особено за Кирил. В мига, в който той я съзря сред тълпата чакащи пред театъра, цялото му същество се озари. Това момиче го караше да се усмихва. И тя му се усмихна.

- Добър вечер. Изглеждаш прекрасно.

- Добър вечер, благодаря. – Калина винаги се смущаваше на комплиментите му и страните ѝ леко порозовяваха, което я превръщаше в съвсем невинна ученичка.

- Да влизаме – с едната ръка той посочи входа, а с другата нежно я подкани по гърба. Калина успя да каже:

- Да, добра идея.

- Как си днес? Всичко наред ли е в „K&K“? Говорих с Андрей и той ми сподели, че ви предстоят големи проекти.

- Да, има няколко интересни заглавия, които предстои да издадем. Дано се получат хубави.

- Ще станат, нали ти ще участваш – и той се усмихна, докато ѝ помагаше да си свали палтото.

- Как си ти? – Калина реши да отмести фокуса от себе си. Чувстваше, че върши престъпление и не искаше да е главна героиня в него. Поне това.

- Много добре. А най-вече се радвам, че се съгласи да ме придружиш днес. После ще те заведа на едно много специално за мен място.

При тези думи Калина изтръпна и вече беше напълно убедена, че нещата не отиват на добре. Незнайно защо тя си

представи дома му и най-вече спалнята му. Беше странно. За пръв път такива мисли се прокраднаха в главата ѝ. В главата на бременното момиче със сериозния приятел.

- Не мисля, че е добра идея да закъснявам.

- Няма да закъснееш. Ще свършим бързо – пошегува се Кирил, а Калина се направи, че не го чува и избърза напред към залата.

Двамата се настаниха и бяха готови да се отдадат на общата си страст – театъра. Светлините угаснаха и музиката гръмна. Калина се развълнува и сърцето ѝ заби ускорено. Кирил я погледна при първия лъч на прожектора и се усмихна на себе си. Тя беше готова да поеме всяка емоция, дума и звук от сцената. Той пък се наслаждаваше на нейните реакции.

Представлението продължи час и половина с един антракт.

След края всички ръкопляскаха и малко по малко се изнизаха от залата. Навън беше студено и тъмно. От ляво и дясно блещукаха лампички от градската украса и отчасти осветяваха лицата на щастливите зрители. Калина беше развълнувана като дете след цирк. Тя говореше и се възхищаваше на актьорите и играта им:

- Можеш ли да си представиш как 60 годишният Бърнард се превръща в младеж след срещата му с Леона. Не знам защо, но малко ми напомня „Портретът на Дориан Грей” от Оскар Уайлд. Младежът иска завинаги да остане млад. А тук беше дори по-прекрасно... възрастният се роди за нов живот, подмлади се от любов, а не с помощта на зли сили.

- Сега разбирам, че наистина ти хареса.

- Не просто ми хареса, искам да я гледам пак! – почти подскочи Калина.

- Няма проблем. Още утре ще купя билети за другата седмица.

- Не, не. Няма нужда. Благодаря.

- Ще я гледаме пак, когато кажеш. А сега, ела с мен.

- Не, не мога. Ще вървя.

- Моля те, ще отнеме само минута.

- Минута? – Калина гледаше с недоумение и любопитство.

- Да, казах ти, че ще те заведа на любимото моето място. То е съвсем наблизо. Искам да ти покажа нещо красиво и тогава ще те закарам до вас.

- Аз съм с кола.

- Добре, де, няма да те закарам. Хайде, ела, ела – и той я подкани към кафето отсреща.

Калина моментално реши, че просто ще я заведе да пият по кафе, но веднага беше изненадана от заповедта на Кирил.

- Спри тук!

- Какво? Защо?

- Сега погледни нагоре!

Момичето се подчини безусловно и не съжали. Възрастният мъж и посочи точно къде и как да погледне, че да види небето сякаш пламнало от светлини посред нощ. Те стояха под една звезда (част от украсата за празниците) и се вираха през определен нейн процеп. Кирил я научи как и тя успя да види точно каквото и той. Приказна гледка с безброй светлини, играещи в очите им. Тя ахна от наслада:

- Невероятно е. Как ти хрумна?

- Преди време минавах случайно оттук и нещо ме накара да спра и да погледна. Толкова ми хареса, че почти всяка вечер идвам тук, спирам и се вирам през любимата ми звезда.

Единственото, което тя успя да изрече, беше:

- Благодаря ти.

- Аз ти благодаря. – и той я целуна нежно по измръзналата ѝ буза. Тя се смути и веднага предложи да се прибират.

* * *

Вкъщи Михаил я чакаше с нетърпение. Беше приготвил всичко, което тя би пожелала преди лягане и разглеждаше сайтове на компютъра си. При звука от отключване на вратата, той подскочи и веднага я посрещна на входа:

- Здравей, мила.

- Здравсти.

Те се целунаха или по-скоро той я целуна, а тя не се дръпна. После ѝ взе чантата и внимателно ѝ подаде домашните пантофи.

Как беше представлението? Хареса ли ти? Случи ли се нещо интересно.

„Да, случи се, беше вдъхновяваща пиеса, после видях небето на София по-красиво отвсякога и съм емоционално заредена” – си помисли Калина, а отговори:

- Да, много ми хареса. Уморена съм. Искам да си лягам.

- Разбира се. Ти трябва да си почиваш повече. Защо не кажеш да ти намалят работното време?

При тези думи тя пак си помисли „Ти да не си обезумял”, а от устата ѝ излезе:

- Не се тревожи, скъпи. Добре съм. Ще поспя и утре съм като нова.

- Щом казваш... – останаха недовършени думите на Мишо.

Тя си легна и в съзнанието ѝ се върнаха всички емоции от вечерта. Мишо остана буден след нея, заробен в мисли как да я изненада, така че да се зарадва и да я накара да се отпусне и да си почине.

* * *

Напоследък Рокси беше изнервена и всички я наричаха „кисела”. На тези думи тя се дразнеше още повече и ставаше по-зла. Обиждаше, нагрубяваше познати и обслужващ персонал, без да се замисли и без да има конкретна причина. Маги ѝ звънеше всеки ден по Skype, но сякаш нищо не казваше. Калина беше Троянски кон за нея сега, така че предпочиташе много да не се чува с нея. Имаше разни приятелки за различни случаи, но и с тях не ѝ се занимаваше. Дори приятелят ѝ гей сега ѝ изглеждаше скучен. Рокси преживяваше някаква странна форма на депресия и отчаяние. Нямахме никакви причини да се чувства зле. Всичко си беше както преди, с изключение на това, че сега Андрей беше в България и то не само за празниците. И въпреки,

че не го виждаше всеки ден, тя имаше усещането, че той е навсякъде и дори ако тя отиде до магазина за бонбони, той ще я пресрещне. Това всъщност беше напълно вероятно, предвид факта, че те бяха съседи. Рокси полагаше усилия да не се засичат и не постигаше голям успех, защото той пък се стараеше да я вижда постоянно. Откакто се беше върнал, тя му се струваше най-интересна. Другите бяха мили с него, момичетата му се лепяха, колегите му се подмазваха, а тя беше различна. Все нацупена, винаги го обижда и демонстрира всякаква липса на интерес. Беше му любопитна и от ден на ден му ставаше все по-голяма тръпка. Дали от скука, дали заради нейното отношение, Андрей беше решил да я среща постоянно. И днешния ден не правеше изключение. Случайно беше разбрал, че Рокси има нужда от някой, който да ѝ преинсталира лаптопа. Тя се беше оплакала на баща си, за да ѝ прати човек и да не ѝ се налага да търси и да ходи по сервизи, както самата тя се изрази:

- Татенце, компютърът ми е толкова бавен, че мога да умра, докато чакам да ми зареди Facebook-а.

- Защо не го преинсталираш? – разумно попита баща ѝ.

- Татенце, никога не съм го правила. Ще объркам нещо, не можеш ли да пратиш някой да ми помогне?

- Ще измисля нещо и ще ти се обадя. Доскоро.

И баща ѝ измисли. На среща с бащата на Андрей двамата обсъждаха бизнес дела, когато синът се появи и работата се реши.

- Знаеш ли, Анди, Рокси ми се оплака, че компютърът ѝ е много бавен. Има нужда от преинсталиране. Дали ще можеш да ѝ помогнеш, или да кажеш на някой приятел? Знаеш я колко нещастна става, когато чака повече от секунда за нещо.

Андрей се засмя и с готовност пое задачата:

- Няма проблем. Само ще взема един диск и ще отида до тях. И без друго щях да скучая тази вечер.

Да скучаеш ти? Сигурно си най-желаният ерген в София?

Андрей пак се засмя и небрежно отбеляза:

- Най-желаният ерген е Слави Трифонов. Иначе и аз мога да се котирам добре, ако той се ожени.

Двамата мъже се засмяха искрено, а синът пое към спасяването на лаптопа на заядливата си приятелка.

* * *

На третото позвъняване Рокси реши, че е време да отиде до вратата и на монитора видя, че Андрей чака отпред. Тя се начумери, после се усмихна, после зае сериозна физиономия и проговори на домофона:

- Какво желаяш?

- Теб желая, но това е друга тема! – подметна Андрей с присъщия му хумор.

- Грубиян. Какво искаш?

- Баща ти ми каза, че ти се е разпаднала социалната мрежа.

- Моля? Какви ги говориш? Ненормалник!

- Шегувам се, толкова ли не можеш да разбереш. Ако гледаше рекламите по телевизията, щеше да разбереш смешката.

- Не ти разбирам нито смешките, нито сериозностите. Ако имаш да казваш нещо, казвай, ако не – чао.

- Добре, добре. Не ти е до смешки. Разбрах. Идвам да ти преинсталирам Уиндоуса на компютъра.

Тя замлъкна за миг, защото трябваше да вземе решение бързо. Дали да остане още един ден с невъзможно бавния си компютър, или да пусне този досадник да го оправи.

- Хей, русокоске, студено е. Ще ме пуснеш ли вътре, или не?

- Качвай се! – решението беше взето.

Една битка беше спечелена, сега предстоеше истинската война. Андрей се зарадва от мисълта и му хрумна, че ще прекара чудна вечер в компанията на най-досадната си позната.

- Здравсти, как си? Освен, че си нервна? – при всяка дума

Андрей се усмихваше така, че Рокси извърещаше глава, за да

не се поддава на чара му.

- Нервна ли? Защо да съм нервна. Добре съм си.

- Няма ли да ме питаш как съм? С какво се занимавам?

- Не, питам само, когато нещо не интересува, а това не е сред интересите ми. Тя го покани в хола и отиде да вземе лаптопа си.

- А няма ли да ме почерпиш нещо за пиене, все пак ще съм тук поне 2 часа.

- Моля? Два часа? Ти да не си решил да се задомяваш тук? Какво толкова ще правиш тук?

- Ще те правя щастлива! – пак вкара хумористична нотка.

- Ще ти се!

- Исках да кажа, че ще те направя щастлива, като ти оправя компютъра. Ти какво си помисли? Винаги съм знаел, че ме желаеш, сега вече съм сигурен.

Рокси пощуря, че той си позволява такава волност. Стисна зъби и се въртна с грациозна походка към хладилника.

- Какво искаш да пиеш?

- Какво предлагаш?

- Вода! – кресна тя.

- Не благодаря, ще си поръчам да ни донесат една бутилка уиски, какво ще кажеш?

- Че си прасе, това ще кажа!

- Какво уиски искаш? И на кого ще поръчаш? Това да не ти е Америка, самонадеян тип такъв?

- Момичето ми наивно, върти се покрай мен и ще научиш доста неща.

- К'во ли се занимавам и аз с теб?

Тя му сипа от любимото му уиски, наля му сода, сложи лед и му поднесе двете чаши.

- О, можело! Благодаря на домакинята! Без леда обаче, не искам да развали вкуса на пиенето! – сега той нарочно я дразнеше, защото усети, че тя полага усилия.

- Извади си го сам, като толкова ти пречи!

„Мърльо” измрънка Рокси и седна пред огромния екран в хола. Андрей се беше настанил на голямо разстояние от

нея, така че тя се чувстваше по-малко нервна. Той започна процедурата по компютъра, а тя – да превключва каналите на кабелната телевизия. Спря на любимия ѝ канал и загледа поредния сериал – „Уил и Грейс“.

Как може да ги гледаш тези простотии?

- Моля?

- Сериалите!

- Идваш в дома ми, нахалстваш и обиждаш? Какво още мога да очаквам от теб днес?

- Каквото си пожелаеш – предизвикваше я при всеки удобен момент.

- Желая да млъкнеш!

- Мога бързо да млъкна, стига да намериш интересен начин да ми затвориш устата. Имаш ли идеи, красавице?

- Ти си един непоправим глупав човек, знаеш ли? Ако сладките ти приказки са минавали пред простосмъртните американски тинейджърки, тук не вървиш! – и тя пак загледа сериала.

- Кисела и превъзбудена. Харесва ми.

- О, не, няма да търпя това повече.

Тя хвърли дистанционното и отиде в другата стая. Там обаче нямаше какво да прави. Лаптопът го нямаше :(Постоя там и реши да си вземе душ. Не беше добра идея предвид натрапника в хола ѝ, но да се върне при него и да му слуша простотиите също не беше вариант. Тя се въртеше като малко лъвче в клетка, докато изведнъж изскочи и бясно нахлу в хола. Андрей се беше разположил удобно, гледаше спортния канал и се наслаждаваше на питието си. Тя застана в бойна стойка срещу него:

- Какво искаш от мен? Защо постоянно ме дразниш? Защо си навсякъде? Кога ще ме оставиш на мира?

Всъщност тя не искаше да я остави на мира.

- Моля те, умолявам те, спри да ме нервираш!

- Ей, ей, какво ти става? Защо така изпадаш в крайни състояния? Шегувам се само, нали се познаваме от деца? Недей да откачаш, чуваш ли? – той беше сериозен и тя го

оцени.

- Още от деца си такъв, добре де, може би сега си по-дразнеш?

- Защото съм по-готин, нали?

- Ето, пак започваш! Не може ли да си говорим нормално?

- А ти можеш ли?

- Какво искаш да кажеш? Аз ли те предизвиквам, аз ли не мога да говоря нормално с теб?

- Ами да, аз винаги ти правя комплименти, а ти откачаш и ме обиждаш. Само, че аз знам, че ме обичаш и не ти се сърдя, ела тук – и той я дръпна за ръката, за да седне до него на дивана.

- Не искам да идвам. Не ми влияеш добре.

Андрей се засмя с глас. Харесваше му колко забавна е Рокси.

- Разбира се, че ти влияя добре, просто още не съм започнал.

- Да, бе, да.

- На кой канал бяха сериалите?

- Защо, да не искаш да гледаме сериали?

- Защо не, малко простотия никога не е излишна!

- Ето, за една секунда реших, че можем да говорим и ти пак се върна.

- Стига де, малко шегичка, защо така не носиш на смешки?

- Нося, но не на твоите.

- Знаех си, че съм специален. Хайде, пусни гея и лудата.

- Какво, значи и ти гледаш „Уил и Грейс“.

- Много ясно, нали трябва да съм в час какво гледат мацките и от какво се вълнуват.

- Коцкар!

- Коцкар? – Андрей вкара американския си акцент – какво означава това?

- Не знаеш какво е коцкар? – сега Рокси се смееше с глас. – Може би, ако ти кажа плейбой, ще разбереш по-добре?

- Това ли е? Сваляч? Харесва ми, ще я запомня. Коцкар!

Рокси продължаваше да се смее на невежия си приятел, уиндоуса напредваше, а Андрей се отпусна сякаш си беше у дома. Тази вечер те говориха нормално. Обсъдиха

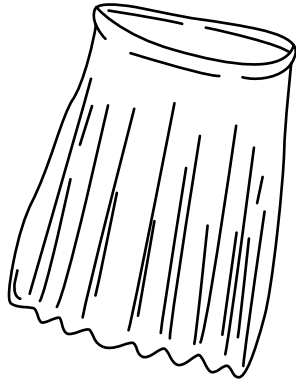
американски и български феномени, говориха за университети, за книги, за дискотеки, за общи познати. Обсъдиха последните клюки и лаптопът вече беше в пълна бойна готовност. Сега Рокси не искаше Андрей да си тръгва, но той съумя да съобрази точния момент, за да си тръгне, преди да я е ядосал отново.

- Благодаря ти. Изглежда не си толкова противен, колкото сам се правиш да изглеждаш.

- Тепърва ще разбереш какъв съм. –

При тези думи той я целуна по челото и излезе. Рокси остана неподвижна за секунда и веднага след това заключи вратата. Първото ѝ съобщение на стената на Facebook тази вечер беше:

“Спокойно ми е.”

Осемнадесета глава

Дойде Никулден. За Рокси това означаваше вечеря със семейството ѝ и това на Андрей. Баща му се казваше Никола и на всеки свой имен ден събираше най-близките си, сред които задължително присъстваха Рокси, Милица и Стоян Роневи. За Маги 6 декември нямаше да бъде с нищо по-различен от всички останали италиански дни. Беше неделя, така че вероятно Боян щеше да я заведе на вечеря с приятелите му. За Калина, обаче, този ден означаваше само едно – поредната досадно ужасна среща с майката на Мишо. Напоследък тя се стараеше да е непрекъснато покрай бъдещата майка, да ѝ помага, да я съветва... с две думи „да дава акъл“. Калина едва издържаше присъствието на Михаил, а сега трябваше да търпи и майка му. Досадна и усмихната, бъдещата свекърва не даваше и минута спокойствие на бременното изнервено момиче.

Още сутринта Калина се събуди от позвъняване на външната врата. Тя се огледа, за да види дали Михаил е наоколо и като не го видя се обърна на другата страна и затвори очи.

Звъненето продължи и тя разбра, че Мишо не е вкъщи. Стана и се насочи бавно към вратата. Погледна през шпионката и видя госта, който очакваше, но не с нетърпение. Майката на Мишо веднага ѝ се метна на врата, целуна я по двете бузи и заприказва:

- Миличка, събудих ли те? Нищо, ти си легни, аз ще приготвя всичко.

Калина не изрече и дума. Само разтърка очите си и пое обратно към спалнята.

- Калинче, легни си ти, почивай си! Мишо ще се върне след малко и ще ми помогне.

- Къде е Мишо? – попита Калина без любопитство, а по-скоро с учудване.

- Как къде? Изпратих го до пазара да вземе бахар за рибата.

- Аха – поклати глава Калина и се прибра в стаята си.

Беше ясно, че няма да заспи пак. Погледна телефона си и видя, че минава 9.40. Изнерви се, че „свекървата” я събуди толкова рано и реши да се излежава колкото може по-дълго. Така и така бабата щеше да подготви обяда, щеше да създава семейни традиции, да се разпорежда в дома ѝ. Нямахше нужда от две жени в една кухня, над една риба. Тя се уви добре под топлата завивка и съзнанието ѝ се понесе далеч, далеч от рибата, кухнята и дома ѝ. Представи си, че е на топло място, обградена от красиви цветове на фона на нежна и приятна музика. После изведнъж се появи образът на Кирил. Какво правеше той в хубавите ѝ мисли, в спокойното ѝ въображение? Сети се за постановката, на която я бе завел и се усмихна едва доловимо. Беше ѝ приятно с него. Хубаво ѝ беше дори само да си мисли за него. Този път, за разлика от последните ѝ мисли за Кирил, тя не спря съзнанието си. Накара го да си представи как отиват на други представления, посещават изложби, обсъждат интересни автори и събития от историята. Размечта се за един приятен и интелигентен събеседник. Докато вратата на спалнята не се отвори и тя видя Мишо с червен, замръзнал от студа, нос и огромна усмивка.

- Добро утро, мила!

- Здравей.

- Искаш ли чай преди закуската?

- Не, не. След малко ще стана и ще дойда в кухнята.

Благодаря ти.

Той се наведе над нея и я целуна нежно. Калина усети студеното му лице и ѝ стана неприятно. Бързо се шмугна под пухения юрган, което подсказа на Мишо, че е време да я остави, за да се оправи. Напоследък капризите ѝ му идваха малко в повече, но не дотам, че да се ядоса или да спре да ѝ угажда. Отдаваше всяка нейна прищявка или странно поведение на бременността и беше по-щастлив отвсякога. Калина се размърда, стана и се облече. После отиде в банята, изми се и пое дълбоко въздух, преди да прекрачи прага на кухнята. Сякаш я очакваше изпитание, с което трябва да се пребори.

- Ето те и теб! – се обърна към нея „свекървата”, отново с приповдигнат тон.

- Ела, седни, мила! – включи се и Мишо като акомпанимент на майка си.

Калина пак не каза нищо и седна. Посегна към чайника, който я чакаше на масата.

- Чакай, аз ще ти сипя!

Мишо грабна чайника и пъргаво напълни чашата на Калина.

- Благодаря.

- Калинче, приготвям чудесна риба, ако не си изморена, можеш да стоиш и да ме гледаш как я правя, така че на следващия празник ти да я сготвиш.

Изпитанието беше започнало. Калина трябваше да се бори със себе си, за да участва адекватно в този разговор.

- Разбира се – отвърна тя без никаква емоция в гласа.

- Първо трябва да изчистиш рибата, после я осоляваш...

Калина чу първо и второ и до трето не стигна. Мисълта ѝ пак я заведе на онова топло място, с хубавата музика. След няколко минути чу:

- Запомни ли? Ами и да не запомниш, няма проблем. Ще ми

звъннеш и аз ще ти кажа как точно става.

- Да, да, точно така. – сякаш отговори на себе си. – Трябва да видя някои неща на компютъра. След малко ще дойда пак.

- Калинче, много работиш. И на Мишето се карам. А и ти в твоето положение...

- Какво ми е на положението? – борбата със себе си беше отслабнала.

- Е как какво, Калинче, бебе носиш!

- Да не съм болна, като нося бебе? – раздразнението ѝ личеше по бузите.

- Мила, не се нервирай – намеси си се Мишо – мама само иска да те предпази.

- Мога да се грижа сама за себе си! – тя затвори вратата след себе си и отиде в спалнята.

Майката и синът я обсъдиха на две на три и отново я оправдаха с хормоните и резките смени на настроението, заради бебето. Тя пък се затвори в спалнята и не искаше да ги вижда. Този път и тя го отдаде на бременността, дори се укори за думите си пред майката на Михаил.

* * *

Никулден беше специален ден за семейството на Андрей. Родителите му празнуваха не само имен ден, но и годишнина от сватбата им. Затова на този 6 декември събитието се очертаваше да бъде с много по-големи размери от обикновено. Тридесетата годишнина от сключването на брака им щеше да бъде отпразнувано в рибната къща „При Яфата”. Очакваха около петдесет гости и Соня – майката на Андрей – се суетеше още от сутринта. Имаше час за разкрасителна процедура, после маникюр и накрая фризьор. Роклята ѝ беше готова от няколко дни и сега оставаше само да приготви дрехите на съпруга ѝ - Никола, да се обади на децата (Андрей и Жана) и да строи всички точно в седем пред ресторанта. Рокси и родителите ѝ бяха официално поканени на празненството. Майката и дъщерята отговаряха за

подаръците – един семеен и един за именника. Милица отдавна познаваше Никола и Соня и прекрасно знаеше с какво да ги изненада. Днес обаче трябваше да изненада и Никола персонално. Двете с Рокси бяха обиколили магазините за скъпи луксозни подаръци и нищо не им се стори подходящо за случая. Тогава Рокси си спомни за двете саби, които висят над камината в дома на родителите на Андрей и предложи:

- Майко, хайде да му вземем сабя!

- Сабя? Как ти хрумна?

- Бащата на Андрей ходи на фехтовка.

- Сабя? – Милица недоумяващо гледаше дъщеря си.

- Да, мисля, че е страхотна идея! – а Рокси от нищото се развълнува, сякаш ще купуват подарък за самата нея.

- Дали да не се обадим на баща ти да го питаме? – не се решаваше Милица.

- Няма какво да го занимаваме.

- А от къде ще вземем сабя?

- Знам един супер сайт за всякакви измислени неща. Ще я поръчам.

- Добре де, а ще дойде ли до неделя, даже до събота трябва, за да я опаковаме.

- Изобщо няма да я опаковаме. Ще я поръчам със специална опаковка за сабя.

- Сабя? И колко струва една сабя?

- Нямам представа, но съм сигурна, че ще се зарадва. Все едно на Андрей да му подарят нова ракета за скуош.

- Какво?

- Нищо, нищо, говоря си.

И така Рокси поръча сабята и на семейство Роневи им предстоеше да разберат правилен ли е изборът им. Андрей и Жана също бяха подготвили изненада за семейството си.

Оставаха няколко часа до събитието, в което Андрей щеше да види Рокси след недотам лошата им среща в дома ѝ.

* * *

Днес Маги я обзе нова вълна носталгични чувства. Беше ѝ скучно, все още нямаше работа и всичко сочеше, че място ѝ не е там. Преди дни се записа на курс по италиански за начинаещи и сега поне имаше занимание. Боян постоянно беше навън, а и да не беше, нямаше какво повече да се случва между тях. Липсваше секс и напрежение. Липсваше желание дори. Дватама бяха на различни вълни и между тях се развиваше едно странно приятелство. Маги още се чудеше как Боян я беше поканил и как тя беше приела. Всичко беше странно. Животът ѝ нямаше много смисъл според нея, но не във всичко има смисъл, успокояваше се сама. А може би имаше смисъл, просто тя не го бе открила все още. Неделният Никулден започна за нея както обикновено. Събуди се рано, направи си кафе, провери си пощата, разгледа Facebook и седна да учи италианската граматика. Не ѝ се стоеше вътре. А нямаше с кой да излезе. Боян не беше спал там вечерта и тя нямаше представа къде е. Не се притесни, защото не му беше първата нощ навън. Домъчня ѝ за Рокси и Калина. После изведнъж ѝ домъчня за Пол. Това беше нещо ново. Веднага изпрати съобщение на Рокси и Калина да влязат в Skype. За радост и двете имаха възможност.

- Ехо, чувате ли ме? – Маги веднага набра Калина и включи Рокси в разговора им.

- Да – чу се гласа на Калина.

- Тук съм и аз! – обади се и Рокси.

- Как сте? Затъжих се за вас – последва малко мълчание или пропадане на връзката – казвайте, какво ново при вас?

- Довечера съм на вечеря с нашите и Андрей! – избърза Рокси.

- Какво? Вече семейно ли ходите само четиримата?

- Не, не, имат годишнина от сватбата, а и баща му е Никола.

- Ааа, добре. Притесних се, че съм изпуснала всичко в България вече. Кал, кажи ти как си? Бебето?

- Добре съм. И то предполагам е добре. Само дето днес майката на Мишо е в нас и от сутринта ме дразни.
- Поне имаш някого у вас. А аз съм сам самичка.
- Къде е Боян? – полюбопитства Рокси.
- Не знам, не спа тук.
- Още по-добре, имаш безплатна квартира и си живееш сама!
- Радвам се, че във всяка ситуация виждаш положителното, но днес нещо се сдухам. И даже се сетих за Пол.
- Какво за американската ти любов?- пак се обади Рокси.
- Остави я да се изкаже – запротестира Калина.
- Не знам. Просто се сетих за вас, после за него и ми стана някак мъчно. Той беше перфектният, само дето се оказа ку-ку.
- Защо да е ку-ку? Защото те хареса и те пожела? Има къде къде по-големи откачалки! – даде компетентно мнение Рокси.
- Ох, не знам. Домъчня ми за него. А и нали ви казах, че кандидатствах за работа в неговата компания, само че не ми се обадиха. Много ми е тъпо.
- Маги, не се отчайвай! – подкрепи я Калина – Винаги можеш да си дойдеш!
- Няма да си дойда! Какво да правя като се върна. А и тук не мога да остана дълго без работа. Оф, както и да е. Хайде, казвайте вие друго.
- Какво друго, сега ти си важна – прояви съчувствие Рокси – Ако си дойдеш, ще измислим нещо заедно.
- Рокс, нямам работа, нямам пари, нямам квартира! Какво ще измислим? – отчаянието взе връх.
- Как какво? Ще поживееш при мен за един месец, не повече, че много ще се скараме и заедно ще ти намерим работа.
- Не е там въпросът.
- Ти какво искаш, Маги? – съвсем без укор я попита Калина – Какво ти се иска да направиш?
- Не знам. Това е проблемът. Мислех, че като дойда тук ще ми се случват неща, ще си намеря работа, ще срещна нови хора, ще се развивам. Оказа се, че съм сгрешила за всичко.
- Стига, няма такова нещо като грешка. Трупаш опит. Това не е грешка. И ще намериш работа. Сигурна съм. И тоя Боян,

смотания, не може ли да ти помогне? Нали уж бил някакъв там? – пак Рокси пое позитивно напред.

- Казва, че пита напред назад, но не е лесно. И като не знам езика.

- Какво като не знаеш, важното е, че си много сладка! – и Рокси изпрати една въздушна целувка на Маги.

- Спокойно – включи се и Калина. – Ще се нареди всичко, просто трябва време.

- Дано, макар, че не ми се вярва много.

Трите приятелки продължиха да говорят, да споделят, да клюкарят. И трите се почувстваха по-добре след разговора. Някак се върнаха назад във времето, когато се събираха и само говореха, говореха. Сега всичко беше различно. Вече не бяха студентки. Всяка беше поела свой път и срещите им намаляваха от ден на ден.

След като приключи разговорът им, Маги реши, че е време да отиде до някой мол, за да си купи нещо. Беше потисната, нямаше много пари, но все нещо евтино щеше да намери.

Тъкмо беше на вратата, за да излезе и Боян се появи:

- Здравсти, излизаш ли?

- Да, ти как си?

- Супер, само дето много ми се спи. Хайде ще се видим после. Тя излезе и ѝ стана още по-мъчно. Самотно ѝ беше. И точно, когато една сълза беше на път да намокри крайчеца на окото ѝ, получи SMS и се разсея. Беше от Пол:

I can't stop thinking about U. U made a difference in my life.

Тя затаи дъх и в следващия миг сълзите ѝ бликнаха. Тя плачеше с глас. Емоциите ѝ преляха. Беше сама, нямаше с кого да си каже и дума, а някъде там (дори не знаеше къде точно) имаше човек, за който тя беше важна. Разумът ѝ казваше, че не трябва да се занимава с Пол, но сърцето ѝ днес беше на друго мнение. Пръстите ѝ бързо заиграха по клавиатурата на телефона ѝ:

Where are U?

С това съобщение тя силно се надяваше да разбере, че той е тук, близо до нея и иска да я види. Отговорът беше следния:

Far away from U now, but if U want I will be there for U soon.

Тя потръпна. Разочарова се, сякаш беше чакала този SMS и тази среща години наред. Ентузиазмът ѝ мина и тя реши да не пише повече. След минути телефонът ѝ зазвъня. На екрана се изписа непознат номер и тя знаеше, че това е кодът на САЩ. Прибра го в чантата си, без да му обърне особено внимание. Няма какво да си говори с него. Или пък има. Тя бързо промени решението си и посегна към чантата, за да се обади, но на екрана пишеше Missed call. Маги пак се разплака, този път, заради мисълта, че всичко в живота ѝ е като пропуснато обаждане. „Ако”, „можеше”, „щеше”. И накрая сама и нещастна.

* * *

Точно в седем семейство Атанасови заеха местата си в рибната къща. Те си говореха общи семейни дела, които ги вълнуват, обсъждаха очакваните гости и изведнъж Соня сякаш се сети:

- Анди, може би трябваше да вземеш Рокси от тях?

Андрей я погледна с топъл недоумяващ поглед:

- Как ти хрумна?

- Не е ли редно да бъдеш кавалер с нея?

- Редно е да бъда кавалер с всички, не само с нея – изби го на шега синът.

- Да, но тя е специална, Анди, знаеш това – настояваше майка му.

Андрей изобщо недоумяваше какъв е този безумен разговор, но не искаше да ядосва майка си точно днес.

- Знам, че е специална, но и специалните използват таксита понякога, нали?

Нямаше нужда от отговор. Всички се засмяха и Жана пое

разговора в посока, приятна и интересна за самата нея. Като студентка се вълнуваше повече от предстоящия след 2 дни празник, а не толкова от Рокси и таксито ѝ.

Към 7.30 гостите започнаха да приждат. Соня се беше погрижила Милица да стои до нея, двамата бащи да са един до друг и разбира се Андрей между Рокси и Жана. Когато всички вече заеха местата си и Соня поиска да вдигне тост, а след това всички се изредиха да им подаряват подаръците. Тържеството приличаше по-скоро на малка сватба, а не на имен ден, съчетан с годишнина от сватбата. От края на масата започнаха да стават семейство след семейство. Подаряваха красиво аранжираните предмети и пожелаваха всичко, което се пожелава на такива празници. Накрая дойде ред на семейство Роневи да връчат подаръка си. Предвид странната форма на сабята всички със затаен дъх очакваха да видят какво се крие под опаковката. Милица връчи общия подарък, а на Рокси се падна честа да зарадва чичо ѝ Никола. Тя се изправи и грациозно се отправи към именника. Пожеланията ѝ бяха кратки и почти никой не ги чу. По-интересно беше какво са подарили Роневи на Никола. Когато той отвори кутията и видя сабята, на лицето му се изписа истинско задоволство. Грабна я и с присъщия на всеки фехтовач финес, я размахна пред себе си. Гостите ахнаха и изръкопляскаха. Никола благодари на Рокси и я целуна по бузата. Все още със сабята в ръка, се обърна към гледащите го и заяви:

- Такава снаха искам аз. Да ме познава като собствен баща. – и пак прегърна Рокси.

Тя се засрами малко и седна на мястото си. Дойде ред на Андрей и Жана да зарадват родителите си. Първо подариха ваучер на семейството за почивка в Мароко през февруари, а след това Андрей направи знак на едно момче от персонала да му донесе нещо. Оказа се кутия със същата форма, каквато Рокси подари на баща му.

- Тате, съжалявам, че изненадата беше развалена и ефектът

от нашия подарък няма да е същият!

Никой не разбираше какво става.

- Аз и Жана се надяваме и нашият подарък да ти хареса.

И той връчи кутията на баща си, целунаха се и седна. Никола разопакова набързо и видя копие на подаръка от преди минути. Той отново извади сабята с размах и всички се засмяха с глас.

- Ето това се казва изненада! Като ми омръзне с една, хващам другата. Благодаря. И между другото вие наговорихте ли се, или е съвпадение, че мислите така еднакво?

Гостите се засмяха отново, Рокси и Андрей се спогледаха и се усмихнаха един на друг. Имаха повече общи неща, отколкото си мислеха. Вкусът им за саби беше абсолютно еднакъв. „Добро начало” помисли си Андрей, „няма такова съвпадение” бяха мислите на Рокси. Никола вдигна наздраве и всички отпиха от виното си.

- Как ти дойде на ума? – Андрей веднага се обърна към Рокси.

- Е, поне вече знаеш, че имам ум. – шеговито подхвърли тя, без никакво желание да се заяжда.

- Винаги съм знаел, но днес ме смая. Ти ли избра сабята, или вашите?

- Ти как мислиш?

- И от къде я купи?

- Предполагам от същото място, от което и ти.

- Казах ти, че сме създадени един за друг.

- Не си! – засмя се Рокси и стана да танцува с баща ѝ.

- Скоро ще разбереш... - бяха думите на Андрей, но Рокси грееше в прегръдките на баща ѝ на импровизирания дансинг.

- Уникална е – Анди се обърна към по-малката си сестра.

- Чак пък уникална. – отвърна Жана, без дори да чуе края на изречението на брат си.

Деветнадесета глава

Новата седмица започна някак неестествено спокойно за Калина. На 7-ми декември тя прекрачи прага на офиса усмихната и уверена. Нямахме конкретна причина за състоянието ѝ. Още от входа Андрей започна да ѝ ръкомаха, за да отиде в неговия офис. Хубавото ѝ настроение се помрачи. Не обичаше срещите с шефа, а още по-малко с този.

- Добро утро, Калина! Как си днес?

- Добро утро. Добре, благодаря. – съдържана и кратка, тя не даваше шанс на Андрей да си мисли, че могат да обсъждат извън работни дела като приятелката ѝ Рокси, например. Той пък си мислеше точно обратното.

- Вчера се видях с Рокси. – подхвана разговор от нищото.

- Радвам се. – Калина се престори, че се усмихва.

- Знаеш ли, мислех си, че можем да организираме някакво парти по случай празниците за служителите ни, приятели на фирмата и разбира се – за най-близките ни хора. Какво мислиш?

- Мисля, че колегите го очакват.
- Чудесно, погрижи се за всичко! – Андрей плесна с ръце като малко ентузиазирано дете преди Коледа.
- Какво означава за всичко?
- Ти знаеш – избери заведение, направи списък с гости, измисли някакви малки подаръци, които всички да получат...
- той спря за миг да помисли дали има нужда от още нещо и сякаш тъкмо му дойде на ума – А, да, най-важното – искам Рокси на партито ни.
Калина се ококори. Знаеше, че той ще поиска това, но след последното фиаско за имения му ден не й се искаше да изпада пак в неловко положение пред приятелката си.
- Защо не я поканиш ти този път? – осмели се да предложи.
- Защото на мен ще откаже! – с усмивка отвърна той.
- А на моята покана ще се зарадва, така ли? – Калина започна да разкрива невъзпитаната си страна.
- Да, нали сте супер приятелки! Това е от мен. Само да ти кажа, че искам да е този петък или събота.
- Моля? Времето е много кратко, за да се справя.
- Ще се справиш, сигурен съм. И не забравяй важните ни гости като Рокси.
Калина усети, че мрази този човек. За пръв път усещаше подобно чувство към Андрей. Излезе от стаята му и пое към офиса си. Денят започна добре, но продължи така само минути.

* * *

Рокси се събуди с приятно усещане в душата. Вечерята беше минала неочаквано хубаво и сега пред нея се очертаваше поредният безсмислено приятен ден, в който тя да се поглези, да се погрижи за естествената си красота и да бъде щастлива. Събуждайки се с усмивка на лице, тя взе кардинално решение за деня – време беше за коледни покупки. Дата беше 7-ми декември, но това не уби ентузиазма ѝ. Напротив, реши, че ще бъде забавно да направи Коледата

цял месец, започващ от днес.

Набързо направи сутрешния си ритуал, който обикновено траеше часове, а сега му отдели само 45 минути и започна да умува, с кого да направи денят си по-вълнуващ. Разгледа телефонните номера в красивото ѝ бижу, което арабинът ѝ беше подарил, после претърси приятелите си във Facebook, но не можа да открие подходящия за днес придружител. Искаше ѝ се Маги и Калина да са свободни. Да се върнат студентските времена, в които винаги можеха да избягат от някоя лекция и да се отдадат на сладки размисли. Сега беше различно. Едната работеше. Другата замина. А Рокси продължаваше да бездейства. За миг тази мисъл ѝ се стори зловеща. Помисли си, че цял живот ще бъде без работа, ще скучае и няма да има приятелки, с които да пазарува в понеделник сутрин. За пръв път я обземаха такива емоции. Вместо обаче да се разплаче, да се обади на майка си, за да сподели терзанията си или да отиде сама на шопинг, Рокси взе решение! Днес щеше да се отдаде на занимание, различно от ежедневните ѝ грижи. Щеше да подготви биографията си, да отвори най-известните сайтове за работа и да кандидатства за някои от най-добрите.

След около 3 часа „бизнес занимания“, както самата тя ги определи по време на два телефонни разговора с приятелките ѝ, имащи нейния статут (неработещи и пазаруващи в понеделник сутрин), Рокси реши, че търсенето на работа не е лесно. В сайтовете не предлагаха нищо достатъчно предизвикателно и интересно за нея. Биографията, която самата тя си съчини, беше празна и някак суха. Не можеше да покаже коя е тя, какво я вълнува и какво може.

Рокси седна на удобния си диван в хола, сипа си от любимото ѝ плодово газирано вино и включи FoxLife. Тя беше гледала всички сериали многократно, но всеки път се забавляваше да ги види пак. Отпивайки от виното, разгръщайки списание ELLE на фона на „Грозната Бети“, мисълта на Рокси пое в посока, неочаквана за нея. Андрей беше предложил

мечтаната работа. За нея беше почти невъзможно да стои в една стая с него, без да се скарат, а какво оставаше да работят заедно и той да ѝ бъде ШЕФ. При тази дума Рокси потръпна. Отпи още една глътка от шумолящото вино и взе поредното решение за деня. Плъзна пръсти по клавиатурата на телефона си и набра номера. Изчака 2 свободни сигнала и тъкмо беше на път да затвори, когато чу:

- Не мога да повярвам! На какво дължа честта, красавице?

- Здравсти! Извинявай, че те притеснявам. Сигурно имаш работа.– Рокси беше неестествено делова.

- Ти? Никога! Какво да направя за теб, за да грее усмивката ти по-силно?

Какво му става на този? Помисли си Рокси и продължи леко раздразнена, че изобщо ѝ е хрумнало да му се обади.

- Реших, че може да се видим и да обсъдим някои неща.

- Разбира се! Когато кажеш. Утре след 7 вечерта съм свободен.

- Аз мислех за днес към 5 примерно.

- Няма да мога днес. Зает съм по това време. Освен, ако не искаш да дойдеш в нас към 9.

- Няма начин. Извинявай, че те притесних. Чао. – и тя затвори така внезапно, както се беше обадила.

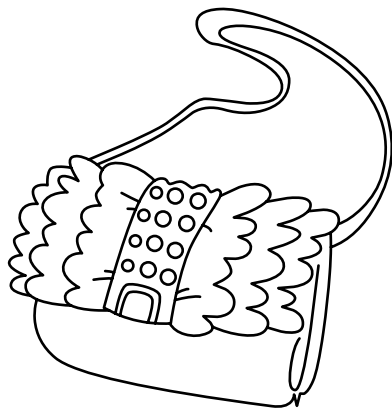
Андрей се усмихна на телефона. Не очакваше това обаждане, но затварянето си го биваше. Типично в неин стил. Той реши да не ѝ върне обаждането, за да я изнерви малко.

Рокси побесня. Беше глупаво да му звъни, а още по-глупаво беше да настоява за спешна среща. Все едно светът ще свърши за една нощ!

* * *

Понеделникът за Маги обещавахе добро време и положителни емоции. Рано сутринта тя получи обаждане от USInternet. Канеха я на интервю след два дни. Тя беше в толкова приповдигнато настроение, че не можеше да стои

на едно място. Закуси набързо и излезе. По-късно през деня беше на курс по италиански, но ѝ се искаше да разгледа витрините, за да разбере какво точно да облече за първото ѝ интервю на чужда земя. Тя не спираше да мисли за огромното съвпадение с тази работа. Първо беше във фирма на американец, който тя случайно срещна на улицата и от който получи предложение за брак. После, единственото интервю, на което я поканиха, пак беше оттам. Съвпадение или не, знак от природата или късмет, нямаше никакво значение. Маги беше доволна за пръв път от месеци насам. Излизайки от дома на Боян, тя се замисли дали да не напише съобщение на американеца. Все пак той е далеч, нямаше да изкука до там, че да долети до Италия, за да я нарани. А знае ли човек? После пак заумува „За какво му е да ме наранява?“, „Защото е ку-ку“ отвърна дълбок разумен глас. Тя захвърли идеята за съобщение до Америка и вместо това реши да отиде до адреса, на който щеше да се проведе интервюто, за да не закъснее за срещата след два дни.

Двадесета глава

Калина беше изнервена. Бремеността вече ѝ се отразяваше на настроението и то негативно. Дразнеше я Михаил, дразнеше я Андрей, а готвачката на приземния етаж направо я изкарваше извън нерви с безумните си манджи и солени десерти. На всичкото отгоре имаше непосилната задача да организира поредната прищявка на шефа си и да задоволи капризите му с приятно и забавно място, весели хора и минимални разходи за коледни подаръци на персонала. Тя започна от мястото. Прецени, че на купона ще има приблизително 50 човека и отвори сайтове за заведения, за да прецени кое ще бъде най-подходящо. Набързо прегледа караоке и пиано баровете, мина през кръчмите с жива музика и официалните ресторанти, докато не спря на барове и клубове. Какво по-добро място за всички млади забавни хора с коледно настроение от един клуб. Кликна два пъти на иконата на „Oscar“, после мина през „Planet“, „Tiffany“ и още няколко, докато в долния десен ъгъл не се появи реклама на „Брилянтин“. Тя насочи вниманието си натам и само след

секунди видя, че заведението предлага пакети за офис партита, стига да не е резервирано цялото. Хареса ѝ идеята и веднага се обади, за да провери подробностите. Мястото беше уредено. Оставаше само да уведоми всички поканени, да поръча подаръците и най-важното – така да покани Рокси, че да не прекъсне приятелството им завинаги.

* * *

Рокси едва дочака 7 часа вечерта. Беше нервна, но това никак не ѝ пречеше да изглежда великолепно както винаги. Дори си сложи от специалния гланц за устни, на който никой не може да устои. Очертаваше се бизнес вечеря с Андрей, само че той още не го знаеше.

Уговорката беше за Хепи Суши на ул.Раковски и като по чудо Рокси подрани с няколко минути. Настани се удобно, поръча си чаша бяло вино и разнообразни японски деликатеси, преди да види задаващият се от входа Андрей. Тя потръпна все едно е на първа среща, но бързо се окопоти и лицето ѝ доби сериозно изражение.

- Здравсти. Извинявай, че закъснях – казваше той, докато докосваше страните ѝ с топлото си лице в опит да я целуне не принудено.

- Здравей, аз тъкмо дойдох.

- Радвам се, че ме покани. Аз мислех да те изведа на вечеря, но предвид лошия ти нрав, реших, че е не е много добра идея. Между другото, Калина покани ли те на фирменото ни парти?

- Какво фирмено парти?

- Този петък в „Брилянтин”. Приятелката ти прави малко тържество за колегите и ти си поканена! – той се усмихна сякаш под мустак, който нямаше и пое менюто от сервитьорката с едва доловимата пола.

- Нямам работа аз на вашите партита. Все пак не съм част от служителите ви! – Рокси започна да се нервира, преди да заяви дори целта на срещата им.

- Купонът е за служители и най-близките ни приятели. А ти безспорно си сред тях.

- Както и да е, сега това не е важно. – Рокси се опита да смени темата.

- А какво ти е така важно, че отнема темата за купоните и то в Брилянтин? Мислех, че ще се зарадваш? Или искаше да е в някой чалга бар? – той започна да възвръща стария си образ, който нервираше Рокси до несвяст.

- Слушай, не ме дразни! И без друго не ми се искаше да се срещам с теб, не ме карай да съжалявам!

- Ооо, тигрицата дойде! Приятно ми е да чуя мъркация ти глас.

- Ясно, няма да се разберем с теб! Тръгвам!

Рокси се протегна към чантата си, за да плати за своята сметка. В този момент Андрей скочи като пантера и я спря с ръка.

- Стига де. Шегувам се. Спирам. Ок?

- Не можеш да спреш, защото ти си такъв!

- Недей с лошо, хайде, кажи сега, какво има?

- Нищо!

- Как нищо? Нали каза, че искаш да обсъдим нещо? Да не си решила, че ти трябва съпруг и аз съм първи в списъка ти с подходящи мъже? – Андрей пак започна да я дразни.

- Не, ако исках съпруг, ти щеше да си последният, на когото щях да звънна, ясно ли ти е?

- Не ми е ясно! – засмя се с глас той.

Сервитьорката прекъсна гукането им с учтивото:

- Избрахте ли си вече? Готов ли сте да поръчате?

- Разбира се – подметна Андрей и направи знак на Рокси да запази мисълта си за една секунда, за да я сподели с него.

- Търся си работа! – изтърси изведнъж Рокси.

- Защо? – засмя се отново Андрей.

- Защото всички работят и ми доскуча. Няма с кого да пазарувам в понеделник сутрин.

- Виж ти, хората какви проблеми имали. Ами добре. И какво да направя за теб?

- Като за начало можеш да ми припомниш предложението за стилиста за списанието. Нали спомена веднъж – Рокси се смути и не продължи. Изведнъж цялата ситуация ѝ се стори безумна. Тя стои пред Андрей, онзи непоносимия Андрей, и му се моли за работа.
- Да, добре. Само, че вече намерихме човек.
- Мамка му. Не трябваше да ти звъня. – Рокси го измърмори, така че Андрей успя да чуе само първата част.
- Спокойно, ще измислим нещо друго. Ти имаш много таланти, които ние да употребим!
- Престани да се ебаваш с мен! Знаеш, че не съм работила, че нямам представа кое как става. Това със стилиста ми допадна, защото беше свързано с аксесоари, а там съм добра.
- Добре, решено е.
- Какво?
- Ще помагаш на нашия стилист за аксесоарите.
- Да бе, искаш да съм помощничка на помощника? – каза на глас, а на ум си помисли „Ей това вече е върхът!”
- Трудна си за работа. Не искаш това, имаш претенции за онова, само мрънкаш и недоволстваш. Едва ли някой ще ти предложи по-добра работа от тази.
- Хубаво!

Този път тя беше обидена, наранена и яростна. Грабна чантата си и побягна. Това беше най-разумното, което ѝ дойде на ум, за да не я види Андрей как плаче. Той едва успя да реагира с думите:

- Стига де! Къде тръгна сега?

Но тя вече прекрачваше на изхода на заведението.

„Добре, този път срещата ни продължи поне 10 минути” си помисли и чаровно се усмихна на сервитьорката, която му сервираше поръчката.

* * *

„Глупачка! Глупав човек съм аз и това е то! Да си помисля, че това нищожество ще ми помогне? Или, че ще ме разбере?”

Или, че ще говори с мен нормално като с разумно нормално същество? Глупав човек!! Това е най-точното определение за мен” ... Рокси крачеше с големи крачки и сякаш сама си говореше, но за радост, без да издава и звук. Тя беше излязла без колата и сега просто вървеше към дома ѝ пеша. Обидена и бясна, тя едва смогваше да диша. След няколкостотин метра се успокои. Започна да разсъждава поясно и прецени, че може би наистина беше малко разглезена, но не и мрънкало. Не, нямаше да приеме определението „мрънкало”! Тя влезе в магазин на Линдт и си купи 2 кутии от любимите ѝ бонбони и един шоколад с портокал. Това беше нейният начин да забрави обидата и глупавия Андрей! Шоколадът обаче не успя да я избави от него. 40 минути по-късно на прага на дома ѝ я чакаше букет цветя, красиво аранжиран в бяло. На него имаше картичка : „Не се обиждай! Усмивхай се :)”. Тя грабна картичката и още преди да влезе вътре, извади бързо телефона от чантата си и набра Андрей. - Не ти искам глупавите цветя! Не искам и глупавия ти хумор! Нищо твоё не искам!

„Пак е яхнала метлата” помисли си Андрей, а на глас заяви спокойно:

- Защо? Цветята ще красят чудесно хола ти! – и след това затвори.

В този момент Рокси полудя отново. Не стига, че беше нагъл, обиждаше я, а сега чак си позволи да ѝ затвори. Тя влезе вътре с цветята и веднага се запъти към кухнята, където грабна една ножица и започна да кълца цветята и картичката до почти неузнаваем вид. После взе телефона си, направи една снимка и веднага я изпратя като MMS на Андрей с посланието:

„Мразя те!”

Андрей получи съобщението ѝ и искрено се смя поне минута. После отговори отново със спокоен тон: „Аз пък те обичам. Ще ти изпратя нови цветя, тези можеш да ги изхвърлиш”. Рокси погледна ококорена към екрана на телефона си и го хвърли на леглото в спалнята. Веднага след това изтича до

банята, за да напълни ваната с ароматни соли и гореща вода.

* * *

Маги се яви на интервюто и само дава часа по-късно ѝ се обади, че е наета. Имаше нещо странно в цялата история, но къде ли няма? С тези думи бъдещата маркетинг асистентка се успокои и се захвана с важни за бъдещето ѝ дела. Тя започна да си представя как ще има достатъчно пари, за да си наеме квартира, да си купи нови дрехи, а дори и да лети до България за купони и рождени дни. Всичко се нареждаше добре.

Първият ѝ работен ден щеше да е на 14 декември или след по-малко от седмица. Всичко се случваше толкова бързо, че тя все още се чудеше дали Сатаната няма пръст в тази работа. Може би имаше, но не Сатаната, а самият Пол, защото минути след като я бяха наели, тя получи съобщение от лудия американец (както самата тя го наричаше):

“I hope you will be there for the holidays.”

Първата ѝ мисъл беше, че всичко е съвпадение. После се притесни, че заради него са я наели. После дори стигна до там да си помисли, че изобщо няма такава компания, а Пол е инсценирал всичко, за да я прикотка. Накрая се изтощи да разсъждава и се обади на Калина. Искаше разумен глас, а не ентузиазма на Рокси.

- Здравсти, Калина! Как си? Как е бебето?

- Здравсти, здравсти! Добре, добре, всичко е наред. По-важното е ти как си? Как се справяш там? Имаш ли нужда от нещо? Майчинският инстинкт на Калина беше заработил с пълна сила и Маги малко се стресна:

- Не! Всичко ми е супер. Започвам работа другата седмица.

- Много добре. Какво ще работиш? Парите добри ли са? Как ще се предвижваш до там?

Маги искрено се засмя. Имаше усещането, че говори със

собствената си майка, което ѝ напомни, че трябва да ѝ се обади. Вече имаше добър повод за това.

- Маркетинг асистент във фирмата на Пол. Спомняш ли си, лудия американец?

- Да, да. Не е ли малко рисковано?

- Не знам. Ще видим.

Калина се засмя. Харесваше и приключенското у Маги, което самата тя все не си позволяваше да изпита или да допусне в живота си.

- Много се радвам, Маги! Сега вече ще ти е по-спокойно там. Какво прави Боян? Грижи ли се за теб?

- Хаха, да се грижи за мен ли? Та аз едва го виждам. Не знам нито къде ходи, нито какво прави, но поне не ми създава грижи. Все още не ме е изгонил от дома си.

- Не говори така. Как ще те изгони?

- Лесно: „Хайде Маги, събирай си чукалата и да те няма!”

- Не, не. Той не е такъв човек.

- Нямам представа дори какъв човек е. Честно да ти кажа, нямам представа как дойдох тук, нанесох се при него и все още не познавам никого освен двама – трима от курса по италиански.

- Ти ще се справиш! Ти си боец, Маги!

- Мерси за подкрепата! Кажете ми, как си ти? Вълнуваш ли се за бебето?

- Не знам. Чувствам се странно, сякаш не осъзнавам какво става и все пак усещам, че нещо става.

- А Мишо? Сигурна съм, че той вече е накупил детски играчки.

- Не, не още и слава богу. Ох, ще затварям, мила.

- Защо какво стана?

- Нищо, Михаил си дойде и не искам да говоря пред него.

- Добре, добре. Целувки.

Маги се озадачи и веднага реши да се обади на Рокси. Тя, разбира се, беше пълна с драми и истории:

- Италианката, как я караш?

- Супер съм. Екстра даже. Започвам работа.

- Невероятно яко! Браво! При американеца, нали?
- Да, как позна?
- Съдбата няма нужда от помощ, за да си върши работата! – заяви Рокси мъдро и мистично.
- Ще ме убиеш някой ден с твоите теории, честно! Казвай, ти как я караш?
- Андрей ме побърква, но това вече е минало!
- Пак Андрей, а? Калина ще се окаже права, че си влюбена в него.
- Я, стига си ме занимавала с глупостите на Калина! – кресна Рокси.
- Между другото как е тя? Виждаш ли я? Стори ми се малко ... - Маги търсеше точната дума - отдалечена.
- Как така отдалечена? Ние сме близо до теб, Маги! Дори и на километри!
- Не от мен, а някак странна. И с Мишо как е, знаеш ли?
- Не, нищо не знам. Нали я знаеш каква е, нищо не казва без да я попиташ поне хиляда пъти. А и само ме кани на някакви тъпи партита с Андрей, от които ми дойде до гушата. Разбираш ли, писна ми!
- Какво ти става и на теб? Аз те питам за Маги, а ти започна пак за Андрей, все едно са едно цяло.
- Ами май са си комбина!
- Леле, Рокс, полудяваш! – Маги се засмя, което изнерви Рокси.
- Аз ли полудявам? Обиждай ме и ти сега! - и чак го прие навътре.
- Не те обиждам, стига ! Не мога да те позная. Добре ли си и ти? Тревожа се и за двете ви и ще взема да си дойда.
- Ами ела си, да видиш Андрей и Калина как си другаруват!
- Прекаляваш! Престани!
- Добре – съгласи се Рокси и прецени, че май наистина драматизира. – Знаеш ли, че Поли ще се жени. Гаджето ѝ предложил и сега – брак! Представяш ли си? Ей това вече са идиоти! Как може да решат да се женят?
- Какво лошо има в това?

- Нищо лошо, освен, че е супер тъпо.
- Знаеш ли, Рокс, много си напрегната. Не те харесвам.
- Знам, трябва да отида на масаж. Даже сега ще се обадя да си запазя час. Стой на линия.
- Не, не, махам се. Хайде, целувки и да не откачаш, чу ли?
- Няма, няма. Освен ако няма причина.
- Добре.

* * *

Ситуацията беше спешна и масажистът на Рокси бързо разбра, че трябва да направи компромис със собственото си свободно време, за да я успокои. Веднага ѝ даде най-скорошния час и тя се втурна ентузиазизирана да я успокояват с масаж. За нейна радост, масажът се оказа точно това, от което имаше нужда, защото след него излезе спокойна, свежа и със съвсем нови мисли в главата. Реши, че агресията и лошото настроение няма да доведат до нищо добро, затова ще гледа ведро на живота и събитията в него. Ще се забавлява, няма да мисли за работа, защото сега хич не ѝ беше притрябвала и изобщо щеше да се отдаде на стария си начин на живот – купон без излишни мисли.

Като резултат от новата ѝ нагласа, грабна телефона си и веднага набра номера на Калина:

- Здравсти, Калинке – знаеше, че ще я изкара извън нерви и се забавляваше.

- Сто пъти съм ти казвала ...

Рокси не я остави да довърши и през смях викна:

- Знам, знам! Искях само да ти кажа, че в петък съм на линия. Дано дрес кодът ви да е много секси облекло, защото нямам друго.

Калина не беше в настроение за смешките на Рокси и само измърмори:

- Разбира се. – После измрънка набързо, че е заета и побърза да затвори.

„Хубава работа” – помисли си Рокси и продължи свежите си

мисли с това какво да облече в петък. Хрумна ѝ, че от една седмица не беше си купувала нищо от Miss Sixty и се насочи към най-близкия магазин. Очертаваше се забавна седмица, и още по-интересен уикенд, защото тя нямаше намерение да изчерпа излизанията си само с това в петък.

* * *

След разговора с Рокси, Калина се изнерви и в съзнанието ѝ се появиха неповикани мисли. Изведнъж ѝ се прииска да се обади на Кирил. Глупава идея. Тя погледна все още светлия екран на телефона си и набра Мишо.

- Здравсти, искаш ли да вечеряме навън?

- Здравей и на теб, мила. Разбира се, ще се радвам – ентузиазмът на Мишо беше поразителен. Тя се усмихна малко насила и проговори:

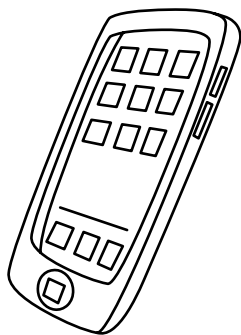
- Добре, в седем ще те чакам в Spaghetti Kitchen.

- Ще съм там. Как си ти?

- Сега не мога да говоря. Чао. – Калина приключи разговора толкова бързо, че отсреща Мишо дори не разбра какво стана. Тя се зае с някакви файлове на компютъра, когато телефонът ѝ иззвъня. Стресната от неочакваното позвъняване, реши, че е Мишо и не му обърна внимание. Телефонът, обаче, не спираше да я притеснява и тя накрая го погледна. Беше Кирил Кирилов. Сърцето ѝ се сви и тя плахо взе телефона в ръката си. Той не спираше да звъни, а тя не спираше да се чуди дали е съвпадение, дали има конкретна причина, поради която да звъни или какво изобщо иска. Тя се чудеше, телефонът звънеше и в момента, в който реши да отговори, на екрана се изписа: пропуснато повикване. Тя се стресна, сякаш някой я изкара от сън. Сега трябваше да се обади или да изчака той да я потърси отново. Избра да изчака. Второ позвъняване не дойде.

Вечерта тя отиде на срещата с Мишо без особен ентузиазъм. Той, за разлика от нея, беше както винаги загрижен, доволен

от контакта с нея, усмихнат от лицето ѝ. Говореха общи неща за работа. Той постоянно повдигаше темата за бебето, а тя по всякакъв начин се опитваше да я отклони в друга посока. Накрая Михаил плати сметката и се отправиха към дома им. В този момент Калина реши, че изобщо не ѝ се прибира в този апартамент, а още по-малко с Мишо. Лицето и устните ѝ с нищо не издадоха новопоявилите се мисли. Тя се усмихна и двамата се прибраха.

Двадесет и първа глава

Петък вечер дойде ... за някои по-бързо, а за други след дълго очакване. Рокси се вълнуваше за тази вечер като за ново начало. Нямахше представа защо си мисли, че нещо ще бъде по-различно, но така си представяше вечерта – „ново начало“.

Калина беше нервна, напрегната, не ѝ се занимаваше с приумиците на Андрей, с желанието му всички да са доволни и най-вече със заръките му тя да свърши всичко.

Денят мина като един миг за Рокси, която беше изцяло обладана от идеята да изглежда възможно най-секси. Дори многократните позвънявания на приятеля ѝ Стаси не ѝ направиха впечатление, дотолкова, че да отговори поне на едно от тях. Той все искаше нещо, така че можеше да почака. После, обаче, реши, че той ще е супер компания за вечерта и му звънна.

- Стаси, любимичък, забрави за мен! – тя с усмивка направи начумерена физиономия, която Стаси познаваше много добре като знак, в който той трябва да започне да я ласкае,

за да я умилостиви.

- Принцесо, как бих могъл? Ти си моята пътеводна светлина!

- Да бе да, как си ти? Как я караш?

- Отлично. Ти как си, мъниче?

- Контя се за парти.

- Не се и съмнявам. Знам, че ще си в Брилянтин тази вечер.

- Как така? Кой ти каза? Как разбра, ти стара лисицо?

- Стаси си има източници, мъниче. Всичко знам.

- Супер, какво друго знаеш?

- Покани ме довечера с теб и ще разбереш всяка мръсна клюка в този град.

- Хехе, на такова предложение не мога да откажа. Към 10 ще съм готова, мини през нас пред това да изпием по едно и да поклюкарим, а после към Брилянтин. Какво ще кажеш?

- Ще кажа, че ти си Queen of the Night²!

- Не е зле, обаче знам, че можеш още.

- Още после. Целувки. И да не сложиш рокля с гол гръб, всички мъже ще пощръклеят по теб и няма да остане нищо за мен.

- Точно това ще направя! – тя се усмихна лукаво и прекъсна разговора.

Сега Рокси беше в още по-свежо настроение. Всичко се нарежда супер. И дори се прокрадна мисъл в русата ѝ глава, че тази вечер може да срещне някой специален.

* * *

Към 8 вечерта Калина вече беше на пост в Брилянтин за последните приготовления. На Андрей му беше хрумнало, че иска не само персонала да получи подаръци, но и всички гости, и разбира се, това го реши към 4 следобед, така че на

² Кралицата на нощта

Калина не ѝ останаха много възможности за спокойни часове преди купона.

Всичко беше наредено като в аптека и тя остана доволна.

Седна за малко да си почине и да изпие една чаша вода,

когато се появи първият гост на вратата – Кирил. Тя трепна.

Помъчи се да скочи, за да го посрещне, но внезапно коремът ѝ заболя и тя не успя. Той погледна лицето ѝ и веднага разбра какво става и реагира:

- Добър вечер! Не ставай заради мен, моля те. – приближи се към нея и нежно, едва доловимо ѝ целуна по едната страна.

- Добър вечер. – Калина все още изпитваше леки болки, но се помъчи лицето ѝ да не ѝ издаде. – Заповядай. Добре дошъл. Ти си първият.

- Радвам се да го чуя. Обичам да съм пръв.

Тя се усмихна и му посочи да тръгнат заедно.

- Вчера ти звънях?

- Да знам, извинявай, че не ти се обадох. Бях заета и после забравих.

- Няма нищо. Просто почувствах, че имаш нужда да ме чуеш. – той се шегуваше, но Калина стана сериозна от съвпадението.

- Шегувам се. Звънях да те питам до къде стигнахте с моята книга.

Тя се усмихна без видима причина (поне не и видима за него) и отговори:

- Напредваме.

- Не се и съмнявам. А кога ще обядваме заедно?

Всички сетива на младото момиче настръхнаха. Това беше просто вметка за един обяд, но тя чувства, че нещо голямо се случва.

- Не знам. Тези дни е доста натоварено, заради празниците.

- Колкото и работа да имаш, все някога трябва да ядеш, нали?

- Трябва.

- Тогава? Какво ще кажеш за другия петък?

- Не знам.

- Не приемам не и не знам за отговори. Ще дойда за обяд точно в 12.30. Добре ли е?

- Май да. Извини ме – тя се чудеше как да се отдалечи от Кирил и новодошлите на входа ѝ дадоха тази възможност. Калина цяла вечер поздравяваше колегите и гостите, не спираше на едно място за повече от пет-десет минути и по всякакъв начин се стремеше да е далеч от масата на Кирил. Точно там, обаче, се настани Андрей, който дойде в компания от свои приятели и побърза да я запознае с всеки един от тях. Преди всичко това попита:

- Рокси ще дойде ли?

- Да – кратко и делово отговори Калина.

- Супер!

Към десет и нещо Рокси и Стаси вече бяха в Брилянтин и отпиваха коктейли на бара. Рокси блестеше с изящен гол гръб и леко начупена руса коса, докато Стаси беше се постарал да блести буквално – със златни капси по цялата риза. Тя се наслаждаваше на компанията му, на питиетата и на обстановката, когато Андрей се приближи до нея:

- Здравейте, как сте? Какво мислите за нашия купон?

- Чудесно е, само хората малко куцат, но с повече алкохол всичко ще се оправи – заядливо подхвърли Рокси. Стаси бързо замаза думите ѝ с няколко комплимента:

- Много добре, че решихте да е тук. Видях, че и подаръци сте подготвили! – той плесна с ръце като малко дете – музиката е много енергична, а гостите са шик. Има всички предпоставки партито да е супер.

- Благодаря, забавлявайте се. По-късно ще се присъединя към вас.

- Няма нужда – подхвърли Рокси, но Андрей не я чу.

- Защо си толкова зла? Вещице? – изсъска Стаси.

- Защото той е идиот! Зарежи го, хайде да обсъдим мъжете, искаш ли?

- Хайде, виж онзи на първия щъркел – като буре, пълно с желе е!

Рокси се засмя с глас, така че поне двама се обърнаха да видят какво става. Тогава тя забеляза на масата на Андрей

един мъж, който се открояваше от останалите със стойката си, изваяното тяло, страхотното и умело съчетание на дрехи и не на последно място с усмивка като от реклама.

- Погледни! – Рокси го посочи.

- Бонбонче за схрускуване.

- Познаваш ли го?

- Не, но като гледам, Андрей доста добре го познава. Накарай го да ви запознае.

- Никога!

- Стига си се превъзнасяла, мъжът е 100 % расов жребец. Ако ти не искаш, ще се пробвам аз.

- Как ли пък не? Той ще дойде при мен. Има време. Нощта тепърва започва.

- Oh, what a night!

* * *

Партито беше в разгара си, когато Калина се измори и реши да се прибира. Кирил не я изпускате от поглед и изглежда само това чакаше, защото при първия удобен момент ѝ предложи:

- Искаш ли да те закарам до дома ти?

Калина се зарадва на милото му предложение, защото беше наистина смазана, но съдържано отговори:

- Няма нужда. Ще си хвана такси. Отпред има.

- Не бих допуснал да се прибереш с такси. Моля те, достави ми това удоволствие да направя нещо за теб.

- Не мисля, че е добра идея – продължи да се държи на положение.

³И то каква нощ!

- Защо? Притеснява ли те нещо? Ако се страхуваш от един възрастен мъж с младешки дух, винаги можеш да седнеш на задната седалка, а аз да бъда твоят личен шофьор.

Тя се засмя и се поотпусна. Всичко й звучеше невинно и безобидно. И все пак тя имаше свои вътрешни тревоги, които не сподели, а просто заяви:

- Добре, след 5 минути ще съм отпред.

- А аз ще те чакам вече.

На излизане той наистина я чакаше, помогна й да си облече палтото и отвори вратата пред себе си, за да мине първо тя. Калина се почувства поласкана и закричи напред. Снегът тъкмо беше започнал да пада и паветата бяха хлъзгави. За миг тя се подхлъзна и веднага усети силна мъжка ръка, която се опря до гърба й.

- Добре ли си?

- Да, да. Нищо ми няма.

- Снегът е опасен, но в същото време толкова красив.

При тези думи Калина изтръпна, сякаш току-що ги беше помислила или щеше да си ги помисли. Нейните мисли бяха изречени от Кирил и това пак я стресна. Тя побърза към такситата и заяви:

- Знаеш ли, наистина не искам да те разхождам излишно. Ще си хвана такси.

- И дума да не става. А и моята кола е най-близо, така че да си в безопасност от подхлъзване.

- Няма нужда наистина.

- Няма нужда, но има силно желание - и в този момент той вече отваряше вратата за нея. Задната или предната седалка предпочиташ?

Без да каже нищо, тя се качи на предната седалка и сложи предпазния колан.

* * *

Рокси започваше да се опиянява от непринудените коктейли, които Стаси й поръчаше и тялото й ставаше все по-палаво. Тя беше изцяло завладяна от мъжа на съседната маса, но

умело не поглеждаше към него, стремеше се да е постоянно в движение, за да не се захласне. Стаси само я подкачаше отвреме навреме да престане да се прави на велика и да предприеме нещо, но тя упорито отказваше да направи каквото и да било, за да разбере красавецът, че тя го харесва. Сърцето ѝ заби двойно по-бързо от обикновено, когато с крайчеца на окото си тя забеляза обекта на нейния интерес да се приближава до нея. Беше убедена, че идва да се запознаят, така че набързо сложи намусената муцунка, която да покаже, че не е заинтересована. От много източници беше чула, че само с пълно игнориране може да се привлече мъжкия интерес. Сега беше момента, в който лично да провери. 100 процентовият жребец се доближи до нея на бара и небрежно помахна на бармана. В този момент Рокси седна буквално под него, така че до покаже, че мястото е заето и той досажда. Мъжът тактично се отместа, като се доближи твърде много до Стаси, което видимо не му допадна и просто се отдалечи назад от бара, докато очакваше своето питие. Рокси наблюдаваше красавеца, без да мигне и в момента, в който погледите им случайно се засякоха, тя не издържа и се провикна:

- Знам, че ще искаш да ме черпиш питие, но няма нужда. Мъжът се усмихна. Погледна към нея, после към Стаси и нищо не отговори. Рокси беше на път да получи нервен срив. 30 секунди по-късно, тя чу гласа му:

- С радост бих ви почерпил, но виждам, че чашата ви е пълна. А и не мисля, че имате нужда от още едно питие.

Рокси побесня:

- Пияна ли изглеждам?

- Не, ни най-малко. Просто леко опиянена и замаяна.

Рокси вече беше лудо ядосана и не искаше да размени с този никаквец и дума повече. Той грабна чашата си, даде знак на Рокси за наздраве и бавно се отдалечи. Стаси стана свидетел на всичко и побърза да ѝ хване ръката:

- Мъниче, казах ти, че е расов. Не ти се върза, а? Кога за последен път ти се е случвало?

- Никога! И престани да злорадстваш! – Рокси се почувства по-пияна от преди минута, а и по-предизвикана отвсякога.

- Глупак! За какъв се мисли? Фактът, че е толкова секси, не му дава право да ме нервира, нали?

- Не, миличка, в никакъв случай. Поне знаеш, че няма да получиш питие от него. Хайде, аз ще те черпя. – Стаси поръча по един After Shock, за да успокои младата си раздразнена приятелка и не спираше да се усмихва.

- Нормално. – продължаваше да нарежда Рокси – приятел на Андрей, какво може да се очаква от него? Сигурно му е наговорил куп простотии за мен и сега този не иска и да ме погледне! Тъпаци. Да, те са просто едни глупаци!

Стаси вече се смееше искрено на всички коментари, които Рокси отправяше по адрес на Андрей и непознатия.

- Писна ми! Изобщо няма да се занимавам с тях!

- Или те с теб, мила! – Стаси вече беше в ироничния си вихър.

- Не ме дразни. Това, че си гей, не те изважда от списъка с мъжете. Мразя ги! Всичките! До един!

- А баща ти? – не спираше да я дразни Стаси.

- Него го обичам. Но само тате, никой друг!

Докато Рокси изливаше тирадата си върху приятеля си, намери време да изпие 3 шота. Настроението ѝ се подобри, когато някакви непознати я доближиха на бара и започнаха да я коментират. Тя беше свикнала да я заглеждат и всеки път ѝ доставяше истинско удоволствие. Тази вечер, обаче, не ѝ беше достатъчно. Искаше хубавецът да я хареса. Докато се нервираше, не спираше да пие, така че половин час по-късно (все още нямаше ни най-малък сигнал, че мъжът ще ѝ обърне внимание), Рокси беше пияна и почти забравила за него. Андрей я държеше под зоркия си поглед и почти не изпускаше нейно движение. Когато неговата чаша беше вече празна, намери повод да отиде да поръча точно от бара, на който тя стоеше.

- Красавице, как си прекарваш?

- Ужасно! – излъга тя и врътна гърба си точно пред очите му.

- Не я слушай! – Стаси пак побърза да уточни отговора ѝ.

– Забавлява се като тийнейджърка, само дето младежи тук няма, за да ѝ обърнат внимание.

- Лигльо! – изсъска Рокси.

- Виждам, че се забавлявате. Мислим да отидем до Mood по-късно, ще дойдете ли?

- Кои сте тези, дето ги мислите тези неща? – Рокси се обади сякаш напълно незаинтересова, но не успя да скрие любопитството си.

- Аз и Мартин.

- Кой е Мартин?

- Братовчед ми. Онзи с бялата риза на нашата маса.

„Удар в десетката!” помисли си Рокси.

- Ааа, онзи надутият ли?

Андрей се засмя искрено и я докосна по гърба нежно:

- Някой май е изнервил принцесата?

- Не, ни най-малко – престори се Рокси.

- Как реши, че е надут?

- По пуешката му поза и петльовия поглед – отсеке тя.

Андрей вече се заливаше от смях. За пореден път си спомни защо я харесваше.

- Разбирам – престори се на супер сериозен.

- Нищо не разбираш, ама все тая! – каза тя и грабна чантата си на път към тоалетната.

- Ще дойдете нали? – обърна се той към Стаси?

- Разбира се. И да искаш не можеш да я спреш да дойде с вас.

– Стаси се усмихна лукаво и отпи от розовия си коктейл.

Пет минути по-късно Рокси се завърна освежена и готова

да потегля към Mood. За целта обаче трябваше да попита

Андрей кога ще тръгват, а това вече нямаше как да се случи.

Съзнанието ѝ беше раздвоено – между Андрей и братовчед

му Мартин. И двамата ѝ се сториха адски секси и готини. За

Мартин беше ясно, но кога Андрей започна да привлича

вниманието ѝ така. Тя се уплаши от вътрешните гласове,

които ѝ нашепваха, че желае и двамата и се обърна към

Стаси:

- Да тръгваме!

- Къде? Как?
- Другаде, писна ми тук!
- Стига де, изчакай малко. Нали ще ходим с Андрей и братовчед му в Mood?
- Не искам!
- Как така не искаш? Какво стана? Престани да се глезиш, малката. В очите ти виждам какво искаш.
- И какво искам според теб, господин Рентген?
- Искаш ги и двамата! И то веднага!
- Глупости – и тя извърна поглед.
- Тях може и да измамиш, но не и мен, мъниче.
- Добре де, може и да са малко сладки.
- Малко сладки? Те са истински сладкиши с много захар и то от тази вредната.
- Оф – измрънка Рокси, точно когато Андрей и Мартин се появиха – Да тръгваме?
- Само да оправим сметката – каза Стаси.
- Няма нужда, вече е оправена. Все пак дамата си пожела почерпка и не можех да не и я осигуря. – обади се Мартин. Рокси грейна. Все пак ѝ беше обърнал внимание. Отиваше в страхотен бар с трима мъже, които я харесват. Какво повече можеше да поиска. И го поиска:
- Ще тръгваме, но преди това да се запознаем: аз съм Рокси – тя подаде нежната си ръка, за да докосне неговата.
- Мартин Коджебашиев, за мен е истинско удоволствие.
- А за мен не чак толкова – престори се тя с усмивка и всички тръгнаха към изхода.

* * *

Кирил закара Калина до дома ѝ, като през целия път обсъждаха все приятни и за двамата теми. Накрая, когато спря, за да слезе, той я попита:

- Как си, Калина? Щастлива ли си?
- Добре съм, разбира се! Що за въпрос? – Калина видимо се притесни от непринудения въпрос, който изискваше

елементарен отговор и който тя даде мигновено.

- Не изглеждаш щастлива. Имам усещане, че нещо те мъчи.

- Не, няма такова нещо – пак отговори машинално.

- Добре, радвам се да го чуя - той се наведе над нея и я целуна по челото. Тогава тя почувства, че цялото ѝ тяло е обзето от топла вълна, която я изпълва от косата до петите.

- Лека вечер – се провикна тя, изскачайки от колата.

- Ще ти се обадя – каза Кирил, но Калина така и не го чу.

* * *

Измина една седмица след партито в Брилянтин, на което Рокси истински се беше забавлявала. А още по-силно беше преживяването ѝ в Mood, от което тя бегло си спомняше конкретни моменти, но пък тялото ѝ беше изпълнено със задоволство.

Маги беше започнала работа, навлизаше бързо в материята и не ѝ струваше много усилия да стане част от екипа. Вече цяла седмица нямаше никаква вест от американеца, а все по-често се сещаше за него. В работата ѝ нищо не подсказваше, че е назначена, заради собственика, така че ѝ беше спокойно.

Калина също се чувстваше добре. На моменти ѝ се гадеше, но до повръщане не се стигаше и тя беше благодарна.

Михаил не спираше да прави планове и приготовления за приближаващите празници, въпреки че беше едва 17 декември. Кирил не ѝ се беше обаждал, не беше минавал случайно през офиса ѝ и тя беше спокойна.

Трите приятелки все по-рядко имаха възможност да се чуват едновременно, затова разменяха информация поотделно.

Днес бяха си определили среща в удобен вечерен час и трите го очакваха с нетърпение. Рокси си беше наляла чаша Fragolino, Маги се беше настанила удобно на стола, а Калина се беше разположила в едно кресло, така че да постави лаптопа в скута си. Конферентната връзка в Skype в началото звучеше като кокошарник, без да е ясно кой говори и кой отговаря, но след началното въодушевление момичетата се

успокоиха и се изслушваха. Двете от България дадоха думата на „италианката“ да сподели всичко от последните дни:

- Какво да кажа? Всичко е наред, в работата нямам грижи.

Боян едва го виждам, адски странно е, че все още съм тук, но се надявам скоро да се изнеса сама някъде.

- Кажеш нещо за американеца? – поде Рокси.

- Няма какво да кажа. Но малко ми е мъчно за него.

- Как така? – учуди се Калина.

- Защото ти е сродната душа. – отговори вместо нея Рокси.

- А твоята сродна душа коя е? – отвърна Маги.

- Не знам, май имам две. – пошегува се Рокси, за да си даде възможност да разкаже за Андрей и Мартин.

- Ти докато нямаше една, сега две, какво стана?

- Да, Андрей и братовчед му Мартин.

- Андрей? – двете ахнаха в един глас.

- Да, вече го харесвам. Симпатичен е, а братовчед му е направо убийствен!

- Убийствен? Какво означава това по скалата на Рокси – пак се учуди Калина.

- Означава, че е супер за секс, за купон, за реклама на паста за зъби и за каквото ви хрумне – Рокси разказваше с неподправен ентузиазъм.

- И Андрей как ще те пусне на братовчед му? – Калина заразпитва сериозна като адвокат.

- Няма да се налага, ще ги взема и двамата!

- Не! – провикна се Маги – Шегуваш се, нали?

- Де да се шегуваше... - промълви Калина.

- Защо да се шегувам? Какво лошо има? Единият е супер забавен и секси, другият е супер мил и пак е секси. Не мога да си избира.

- Типично в твой стил – обобщи Калина – докато мрънкаше, че никой не става, сега двама. И как установи, че Андрей ти харесва? Нали все отричаше?

- Вече потвърждавам. Харесвам го! Само не знам кой харесвам повече. Изпращам ви линк да видите Мартин!

- Луда – засмя се Маги – бива го. Само прическата му може

да се коригира малко.

- Нищо не пипам по него, освен голото му тяло!

- И с какво се занимава този Мартин? – Калина пак зае адвокатската роля.

- Млад предприемач.

- И какво предприема? – закиска се Маги.

- Продава нещо, не разбрах какво точно, но много върви – Рокси вече се смееше с глас.

- Поне приказките пред русите мадами се продават като топъл хляб, за друго не знам – отбеляза Калина.

- Стига, Кал. И него го харесвам.

- Какво толкова направи този предприемач, за да го харесаш така? – чу се гласът на Маги.

- Нищо специално. Просто не ми обърна внимание, когато най-силно го исках.

Трите момичета се засмяха в един глас. Познаваха се добре и знаеха как точно влияе това на Рокси. Ако се беше случило на Калина, тя просто щеше да отmine, без дори да отбележи случката. Маги, пък, щеше да отиде сама да си търси „правата“, но за Рокси това беше събитие. Почти винаги така се случваха всичките ѝ „големи любви“, както тя самата ги наричаше.

- Супер, сега Калина да сподели нещо – подхвана отново разговора Маги.

- Не знам какво да кажа. Освен, че Андрей ме тормози, заради Рокси и Михаил почти не ме вълнува, няма какво друго.

- Как така не те вълнува? – запита Рокси.

- Не знам, чувствам се адски далеч от него.

- А кой ти е по-близко? – улучи Маги.

- Кирил!

Двете приятелки замлъкнаха за части от секундата и Рокси първа реагира:

- Старецът Кирил ли?

Маги побърза да потуши пожара, който щеше да избухне:

- От кога е това, Кал?
 - Не знам. От известно време си мисля за него, а той се старае да не го забравям.
 - Досажда ли ти? – продължи да дразни Рокси.
 - Не, ни най-малко. Като видя името му на екрана на телефона и сърцето ми трепва. Не съм сигурна, че го обичам, но мисля, че съм силно привлечена от него.
 - Леле, Калина ще се оплете със старец сега!
 - Рокси, престани! – викна й Маги.
 - Няма нищо, Маги, свикнала съм вече с нейните коментари. И без друго никога не ме е разбирала.
- Рокси замълча, за да обмисли отговора си. Стана й обидно, после реши да се извини:
- Калинке, не се сърди! Знаеш, че се шегувам.
 - Престани да се шегуваш. Не ми е до шеги! – сега Калина повиши тон – изнервена съм, бременна съм, живея с човек, който ми е безинтересен и който ме боготвори, харесвам мъж, който е два пъти по-възрастен от мен! Няма никакво място за шеги.
 - Права си, извинявай. – Рокси подви виновно опашка.
 - И какво ще правиш? – намеси се Маги.
 - Нищо. Нищо не мога да направя.
 - Можеш да оставиш Мишо и да се хванеш с дъртия! – Рокси реши да даде компетентно мнение.
 - Престани до го наричаш така!
 - Добре де, и все пак можеш да оставиш Мишо.
 - Не мога. бременна съм от него, забрави ли? Ще разбия целия му свят, а той не го заслужава.
 - А ти не заслужаваш ли да направиш, каквото искаш? – Маги се обади съчувствено.
 - Не знам и аз какво заслужавам. Изглежда заслужавам всичко това. Щом ми се случва ... - и Калина не продължи.
 - Калинке, всичко ще се нареди, споко. – оптимизмът на Рокси не стихваше никога.
 - Знам, но сега не ми е комфортно. Не се чувствам много добре, но ще мине. Стига за мен, хайде да разведрим

разговора. Къде ще посрещнете празниците?

Рокси веднага грабна възможността за новата тема и да започне да говори за себе си:

- Аз ще съм с нашите в Катарино от 23 декември до 3 януари.
- Аз ще съм сама тук и ще откачам – почти проплака Маги – А ти, Кал?
- Не знам още. На Михаил майка му ще дойде за Коледа. Вероятно ще празнуваме Нова година с неговите приятели. Нямам идея.
- Ще е весело. Сигурна съм. – обади се Рокси, отпивайки от пенливото вино и наслаждавайки се на мисълта за снега, спа процедурите и шумните купони, които я очакват.
- Да, и тези празници ще минат. – обобщи Калина тъжно.
- Дни като дни. Какво толкова? – с усмивка на лице Маги се опита да скрие тъгата от предстоящите самотни празнични дни.

* * *

На 18 декември всички в офиса на Калина бяха обладани от мисълта за подаръци и празненства. Коледният панаир на книгата беше приключил и в издателството съвсем се усещаше празничното настроение. На Калина не ѝ беше до празници, до подаръци и тържества. Месеци наред всеки ден имаше един и същ проблем, но не вземаше никакви мерки. Кирил продължаваше да измисля все по-интересни предложения, на които Калина все по-трудно успяваше да устои.

В петък вечерта в офиса почти не беше останал човек, когато тя усети болки в корема. Опита се да диша дълбоко, отпи глътка вода, но в продължение на минути болката се засилваше. Усещаше, че нещо лошо се случва и тя за миг се паникьоса, безсилна да вземе разумно решение. Можеше да потърси помощ от някой колега, да се обади на Михаил или на 112. В следващия миг тя припадна и изгуби съзнание.

* * *

Маги нямаше никакви планове за празниците и единственото, което я вълнуваше сега, е да си намери квартира, за да заживее независим живот извън дома на Боян. В работата се справяше добре, екипът беше малък и на нея ѝ доставяше истинско удоволствие да работи доста повече от първоначално посоченото ѝ работно време. Запознаваше се с нови хора, започна да излиза вечер и някак неусетно животът в Италия вече не беше така ужасен и безсмислен, както в началото. Чат пат се сецаша за Пол, но той не беше особено комуникативен през последните дни. Маги реши, че я е забравил или че е открил друго италианско, френско или американско приключение и започна да си втълпява, че реално дори не го е харесвала истински. Имаше си план за действие и трябваше да се придържа към него – да си намери работа, да се изнесе на квартира и да заживее смислен живот. Една от три точки беше изпълнена в рамките на един месец, така че не беше никак зле. Дали ще празнува Коледа и Нова година в шумна компания или с чаша вино през телевизора – нямаше кой знае какво значение на този етап. Вероятно на 24-ти вечерта щеше да плаче и да се самосъжالياва, че не е в България с най-близките си, но до тогава имаше поне седмица.

* * *

Рокси беше тотално обсебена от мисълта за подаръци и покупки. Постоянно правеше списъци, набелязваше магазини и проверяваше в Интернет за срок на доставка. Оставаха по-малко от 5 дни до семейното пътуване и тя искаше да е подготвила всичко. Все пак трябваше да се погрижи поне за 6 подаръка, един от които щеше да е за Андрей. М-да, Андрей. След Mood миналата седмица Андрей вече изживяваше друг период в главата ѝ, а братовчед му беше красиво допълнение към предстоящите празници. Рокси даде номера си на Мартин и оттогава той почти не я беше търсил. Тя си въобрази, че мъжкото му е не му позволява

да я ухажва директно и изчаква подходящия момент, така че и тя не предприемаше нищо по въпроса. Хареса ѝ идеята двамата почти „братя“ да се скарат за нея и тя да избере по-достойния. После си помисли, че би било добре да излиза и с двамата, докато види кой е по-добрата партия и накрая се изтощи да мисли. Отдаде се на сайтове за дрехи, аксесоари и парфюмерия.

* * *

Калина се събуди в болницата, а до нея кротко и спокойно стоеше Кирил. Тя беше адски изтощена, а в същото време не усещаше нищо. Опита да си отвори уста, за да попита какво стана, защо той е тук и как се е озовала в болницата, когато на вратата се появи Михаил – притеснен, загрижен и с мъртвешко изражение на лицето. Сега тя тотално не знаеше какво става, но предусети, че нещо ужасно се е случило.

Михаил я хвана за ръка, помилва я по бузата и бавно изрече:

- Как си, мила?

Калина нямаше сили да каже и дума.

- Вече е по-добре – вместо нея отговори Кирил. - Лекарите казаха, че няма опасност за нея.

- А бебето? Как е бебето ни? - изплашено попита Мишо, без да отмества поглед от лицето на Калина.

Кирил замълча. Не беше редно такава новина да идва от неговата уста.

- След малко ще дойде лекарят. Той ще обясни какво се случва.

- Добре - унило каза Михаил, а Калина вече знаеше какво се е случило.

- Аз ще тръгвам. Почивай си, Калина. Лека вечер на вас – обърна се Кирил към Михаил.

Калина не отрони и дума. Обърна се на другата страна и притвори очи. Мишо благодари на Кирил за помощта, която е оказал на любимата му и затвори вратата след него. По-късно Михаил разбра, че Калина е загубила детето. Спонтанен

аборт. Причините биха могли да са различни, но на този етап нямаме точен отговор. Мишо притвори очи и една сълза си проправи път по лицето му. Калина лежеше безучастна с поглед, вперен в нищото.

Два дни по-късно Калина се прибра вкъщи. Не успя да се обади по телефона на шефа си, че няма да отиде на работа, за това просто изпрати електронна поща.

* * *

- Кал, как си? Искам да дойда да те видя, може ли?

- Добре съм, Рокс, нищо ми няма, просто си почивам.

- Кажи ми кога ще е ок да намина, за две минути само, няма да ти досаждам?

- Няма нужда, наистина. Не бих искала да виждам никого сега. Имам нужда от почивка.

- Добре, Кал, няма да те лъжа, че разбирам какво ти е. Просто няма да досаждам. Нали ще ми се обадиш, когато ти се говори?

-

- Кал, там ли си?

- Да, ще ти се обадя, Рокс. Забавлявай се, идват празници.

- Ще се опитам. Целувам те и те оставям. Почивай си и ако имаш нужда от нещо, дори и 100 часа през нощта да е, звънни, чуваш ли?

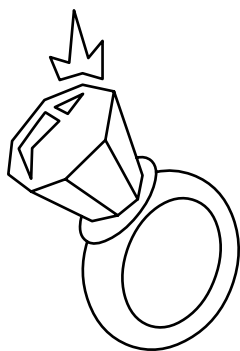
- Да, благодаря ти, обичам те!

- И аз те обичам. Доскоро.

Рокси приключи разговора с усещането за безсилие.

Приятелката ѝ преживяваше вероятно най-ужасния миг в живота си, а тя не можеше дори да я види. Реши, че спешно трябва да измисли нещо. Започна да се рови в интернет как се реагира в подобни ситуации и какво може да направи лично тя. След няколко часа търсене разбра, че трябва да мине време, че е хубаво да има консултация с професионалист и много почивка с хубави мисли. Добре,

нека хубавите мисли започнат сега. Тя се обади и поръча три букета цветя, които да бъдат доставени в дома на Калина в три различни дни. На този етап не успя да измисли нищо повече.

Двадесет и втора глава

Маги се чувстваше добре. Тя нямаше идея какво се случва с приятелката ѝ в София, така че се беше отдала на мисли за предстоящите почивни дни. Как да ги прекара, какво да прави и с кого най-вече. Боян щеше да пътува за България, така че целият апартамент беше на нейно разположение. И какво от това? Купон нямаше как да спретне, защото не познаваше достатъчно хора, нямаше и гадже, което да покани, дори симпатичен млад мъж нямаше в живота ѝ, с когото би могла да прави просто секс. Като няма, няма – помисли си тя и погледна телефона си, за да разбере колко е часът. За нейна изненада там стоеше едно непрочетено съобщение. Тя плъзна пръст по екрана и прочете:

Are you waiting for me?

Беше Пол. Тя се усмихна. Приятно и гъделичкащо чувство се надигна в корема ѝ. Ами, ако той идва за празниците тук, ако пожелае да бъде с нея? Тя се развълнува истински от

идеята да прекара всичките си почивни дни с Пол. После се върна на старите си размисли, че той е откачала и т.н. Денят ѝ, обаче, беше по-светъл, по-ведър и студът навън почти не се усещаше. Лицето на Маги грееше, а дори не ѝ хрумна да му отговори.

* * *

Калина прекара няколко дни на тъмно в спалнята. Ставаше, за да хапне няколко сухара, да пие чай, който Мишо ѝ приготвяше и пак лягаше. Тя почти не говори с него, а за него настъпилото събитие беше не по-малко тежко. Към края на седмицата нещо се случи с нея, вътре в нея. Тя стана, облече се и потърси Мишо. Той кротко стоеше на компютъра си и разглеждаше нещо. Тя заяви тихо и спокойно:

- Здравсти. Искам да замина за Пловдив при нашите.

- Добре, както кажеш! - беше първата реакция на Мишо.

- Ще се върна след празниците. Тогава ще си събера нещата.

- Какви неща? – недоумяваше Мишо – не искаш ли заедно да прекараме празниците?

- Не, искам да съм сама. И сега, и после. Мисля, че пътищата ни се разделиха окончателно. - при тези думи тя поседна на най-близкия стол.

- Как, защо? Какво става? Говори с мен – запротестира Мишо.

- Не искам да говоря, не те обичам. Ти си прекрасен, грижовен и невероятен мъж, но не си моят мъж. Когато разбрах, че съм бременна, мислех, че трябва да остана с теб, заради детето, но сега не виждам смисъл.

Михаил мълчеше. Беше попарен, сразен и със замъглено съзнание. Не знаеше какво да направи, как да реагира.

Светът му се сгромоляса за втори път тази седмица.

- Мила, любима, не ме оставяй! Не и сега!

- За наше добро е, за твое и за мое. Знам, че няма да ме разбереш, но така е най-добре.

- Разбирам, че си изтощена, преживя много, иди, почини си при вашите и се върни. Тогава ще поговорим.

- Не. Не мога да бъда повече с теб. Задушаваш ме. Не виждам общо бъдеще.

- Мила! Калина! - успя само да каже.

- Недей, моля те, недей. Не ми е лесно.

Тя стана бавно и се оттегли отново в спалнята. На другия ден събра малка чанта и замина за Пловдив.

* * *

Рокси се настани в огромния апартамент, който родителите ѝ бяха ангажирали за празниците в Катарино, и се приготви за спа процедури. Взе си няколко списания и се отправи към зоната за релакс. На излизане чу, че се отключва съседната врата. Обърна се и видя Андрей. Тъкмо пристигаше. Той я поздрави сухо и влезе в стаята си. Рокси моментално се ядоса на липсата му на интерес и ентузиазъм към личността и с бърза стъпка пое към рая на успокоението. Очакваше я масаж и Клеопатра – една от любимите ѝ процедури за разкрасяване. Нямахше да мисли за него. Тъкмо реши, че ще си прекара добре тук и настроението ѝ беше скапано от едно вяло „Здрасти“. Тъкмо помисли си тя и се отдаде на себе си.

* * *

Откакто се беше случил инцидентът с Калина, Кирил не беше ѝ звънял, не беше ѝ писал или потърсил. И въпреки това тя имаше усещането за засилена връзка с него. Нямахше нужда да говорят, да се виждат или да правят каквото и да било заедно. Тя просто го усещаше. Все още, обаче, не му беше благодарила за помощта, която ѝ бе оказал. От лекаря разбра, че Кирил случайно е минавал през офиса ѝ, когато я открил на стола в безсъзнание и веднага я е закарал в болницата. После е изчакал, докато Михаил се появил и си тръгнал. Тя нямаше нужда от мъж до себе си сега. Нямахше необходимост да споделя чувства си или загубата си. Самообвиняваше се на моменти, че тя е предизвикала

събитието, тъй като през цялото време не е могла да се зарадва на бременността и да я очаква с трепет, както правят всички останали. В други мигове изпитваше облекчение, че се е случило. После пак изпадаше в тъжни мисли и накрая заспиваше.

На Коледа Калина реши да се обади на Кирил. Да му благодари, да го чуе и ... и тя не знаеше защо точно.

- Здравсти, честито Рождество Христово!

- Ей, здравей! Честита, Коледа, красавице! Радвам се, че реши да се обадиш. Как си, къде си? - избърза с нетърпеливи въпроси той, което беше доста нетипично.

- Добре съм! Благодаря ти за всичко, което направи за мен!

- Нищо не съм направил, но ако се наложи, бих направил всичко за теб.

- Благодаря ти – тихо промълви тя.

- Къде си ти? В София ли си?

- Не, при нашите, в Пловдив.

- Това е хубаво.

- Да, благодаря ти още веднъж и весели празници – само това успя да каже Калина, преди да затвори. Усещаше тежест в гърлото и не можеше да продължи разговора.

Към 7 часа вечерта телефонът ѝ позвъни. Тя се беше настанила удобно в един стар фотьойл и гледаше коледен филм. Не обърна внимание на първите две -три позвънявания, но веднага след като спря да звъни, тя чу сигнала за получен SMS. Обърна се и протегна ръка да види кой ѝ пише. Беше Кирил:

В Пловдив съм.

Тя потрепера. Остави телефона и продължи да гледа сякаш нищо не е случило. Брат ѝ и баща ѝ бяха близо до нея, но сякаш не разбраха каква буря забушува в нея. Главата ѝ се изпълни с кръв и тя отново взе телефона. Пак прочете:

В Пловдив съм.

Нямаше съвпадение. Нямаше и съмнение. Той беше тук, заради нея. Тя трябва да реагира. Поизправи се във фотьойла и хвана здраво телефона. Бързо изписа:

Хубав град, нали?

Съобщение, на пръв поглед безлично, но с толкова много смисъл и емоция. На секундата получи отговор:

“Тук съм, само заради най-хубавата жена”

Нямаше емотикон, липсваше и препинателен знак накрая. Калина потръпна отново. Докато все още мислеше какво да напише, на екрана на телефона се изписа Kiril Simeonov Nazart. Първото, което й хрумна да натисне копчето за Без звук. После се изправи, помисли малко и леко се оттегли в другата стая.

- Ало?

- Имам подарък за теб. Дойдох да го поднеса лично.

- Моля?

- Моето поколение е научено на обноски. Подаръци се подаряват лично, кратки съобщения се използват, само ако са изчерпани всички останали възможни канали за комуникация.

Калина се усмихна без звук.

- Ще го запомня.

- Би ли ми дала адреса си? След 30 минути ще бъда пред вас и ще те очаквам долу.

- Моля? - повтори Калина в знак на недоумение, в знак на съпротива и в крайна сметка в знак на силно поласкана.

- В този случай би могла да ползваш кратко съобщение. Ще се видим след половин час.

Той затвори така неочаквано, както се беше обадил. Остави цялото решение и отговорност в ръцете на Калина. Буквално. Постоя на място за няколко секунди, майка ѝ мина през коридора и се провикна:

„Хайде всички на масата“,

А в главата на Калина биеше сърцето ѝ. Тя бързо изписа адреса и зачака. Отговор не получи.

След 30 минути навлече една дебела жилетка, с която майка ѝ ходи до магазина и просто излезе. На семейството си каза:

- Връщам се след малко.

Тя излезе от входната врата на блока и видя Кирил, застанал пред колата. Той държеше малък пакет, който ѝ подаде с думите:

- За теб, хлапе – и я целуна по челото. Подаде ѝ пакетът и се наведе до ухото ѝ, където прошепна:

- На Коледа избирам винаги да съм с най-обичните си хора. Тя не успя да каже нищо. Протегна ръка, за да хване пакета, остави ухото ѝ да се любува на милите слова и почти се сгуши в него. Разопакова подаръка и видя свитък хартия със заглавие „Любовта няма възраст“. Първата ѝ реакция беше да го прегърне с лице потопено в гърдите му. Той прокара ръка по косата ѝ, изправи лицето ѝ, така че да го вижда ясно и просто каза:

- Честита, Коледа, Кали. Обичам те.

Тя премигна. После пак. Прегърна го отново и за него това беше ясен отговор. После ей така от нищото развълнувано каза:

- Ще се качиш ли за вечеря? Майка тъкмо приготви масата.

- С удоволствие – беше неговият най-естествен отговор.

* * *

На 1500 км от Калина кипеше трескава подготовка за вечерта. Пол беше информирал Маги, че е в града и тя от незаинтересована и силно притеснена се превърна в лудо въодушевена и силно развълнувана. Мислеше тоалет за официалната вечеря, на която той я беше поканил, дори стигна дотам, че да мисли подарък за Пол. Не го познаваше, бяха прекарвали само няколко часа. Прекрасни часове и при все това тя нямаше идея какво би го зарадвало. Реши да заложи на сигурно или по-скоро на супер рисковано. Купи си ново бельо, облече го и на една малко лепящо листче написа „Merry Christmas, Paul!” Плануваше да се съблече и да го залепи точно преди той да я докосне. Психопат или не, влюбен или измислен човек, сега Маги нямаше алтернативи на Пол. А и от последната им комуникация тя вече знаеше, че:

- 1.Той наистина е този, за когото се представя
- 2.Знае как да задържи вниманието ѝ със секси SMS-и
- 3.Вълнува се от нея.

Колкото и странно да изглеждаше, дори невероятно, той беше прекосил океан или два, Маги не беше сигурна, за да бъде с нея за празниците. Не се бяха целунали нито веднъж, но тя предусещаше, че ще се целува страхотно сладко. Представяше си езика му върху зърната ѝ и изобщо начерта бурна и запомняща се нощ.

Към 7 вечерта се облече, гримира се и се опита да се свърже с Рокси, за да клюкарят, докато се оправя. Рокси не отговори. Все пак беше на ваканция с Андрей. Добре де, не точно с него, но и той беше там.

В 7.45 получи известие, че кавалерът ѝ е долу и я очаква. Пол я очакваше пред таксито с най-официалните дрехи, които Маги беше виждала някога – фраг, папионка и какво ли не. Брей, помисли си, Маги, ей сега я втасахме. Тя изглеждаше

изискано и секси, но на фона на Пол се почувства като изпадничка от краен квартал:

- Защо си се издокарал така? - не скри ентузиазма си Маги.
- Заради теб. Само, заради теб!
- Явно имаш доста високо мнение за мен – пошегува се Маги и се качи в таксито.

Снегът тъкмо заваляваше и навън се очертаваше една приказна картина с безлюдни улици и пухкав сняг. Маги знаеше, че отиват на благотворителна вечеря с партньори на Пол, но нямаше идея, че ще се влюби в кавалера си от пръв поглед, че първата й мисъл ще бъде да му се метне на врата и че най-голямата й радост щеше да дойде от факта, че той ѝ е подал ръка, за да се качи в колата.

Вечерта мина фантастично. В началото Маги беше смутена и леко притеснена, но след 3 поредни чаши вино, два танца и безкрайни комплименти от Пол, Маги усети сигурност и хармония в себе си. Общуваше спокойно с всички на масата, пускаше смешки, обсъждаха и работата, така че тя се чувстваше съвсем на място. Пол не спираше да ѝ се радва, накрая на вечерта просто я попита:

- Би ли дошла с мен в Америка?

Маги отпиваше от поредната чаша вино и едва не се задави. Не от изненада, не и от страх, а от събраната смелост и решимост:

- Да!

Имаше хиляди детайли, които да се обсъдят, но това не беше важно сега. Пред Маги стоеше нейният мъж, а пред Пол – избраната. Целунаха се. Очаквано езикът му беше мек и топъл, при целуването той не я олигави и Маги просто каза:

- Сигурна бях, че се целуваш като хората. Радвам се, че се

съгласих да дойда с теб в Америка.

Те се засмяха, после се прегърнаха и той я покани на танц. През нощта се отдадоха на нежна любов и силна страст, после си почиваха и пак се отдаваха. На 26-ти декември сутринта Маги се събуди по-щастлива отвсякога. Искаше да сподели голямата новина на приятелките си, но повече искаше да се завие през глава и да се шмугне при новия си живот.

* * *

По време на престоя си в Катарина Андрей беше тотално различен. Почти не обръщаше внимание на Рокси, дори странеше от нея. На вечерите беше активен, говореше, смееше се, но Рокси сякаш не съществуваше там. Тя се почувства отхвърлена и ако преди я дразнеше, сега просто откачаше. Беше унила и едва проронваше дума. Всеки път, когато Жана я канеше да отидат до Банско на парти, тя отказваше. Мислеше си, че там ще види Андрей с някоя простакеса и ще откачи. Нямаше нужда да си разваля вкуса в устата. Прекарваше си добре - почивка, процедури, външен басейн, силна храна, какво й трябваше повече? Имаше постоянно ухажъори и нови покани за приятелство във Facebook. Получаваше SMS-и и говореше разгорещено по телефона, но не беше доволна. Тъкмо беше решила, че харесва Андрей и той се отдалечи. Не, той не просто се отдалечи, а направо изчезна. Въпреки че си беше там и изглеждаше супер по бански.

В навечерието на новата година Рокси реши да се обади на приятелките си. Не се бяха чували покрай празниците и съвсем им беше изгубила дирята. Към 6 часа вечерта трите бяха на линия и вече шумно се споделяха новостите от последните дни. Маги беше първа с американо-италианския си роман, Калина вметна, че все още се възстановява и почти без емоция спомена, че Кирил е бил част от семейната

вечеря на Коледа. При тези думи Рокси реагира крайно:

- Какво?! Кирил е бил с вашите, така ли? - сякаш ѝ държеше сметка.

- Да – отвърна най-спокойно Калина – и вероятно ще имат още вечери и обеда заедно.

- Ти сериозно ли? - Рокси негодуваше.

- Стига, Рокс – намеси се миротворецът Маги.

- Ок, Маги си има чужденец, Калина си има старец, а аз ще си умра сама – изстена Рокси с въздишка. Трите се засмяха. Мелодраматичните заключения на Рокси винаги предизвикваха неподправен смях и у трите.

- Какво пък, все някой трябва да се грижи за нашите деца – реши да се пошегува Маги.

- Олеее, и децата ли вече са планирани, че дойката им е в мое лице? - негодувайки, тя започна да се смее с глас. - Радвам се, че сте щастливи. Аз пък си имам супер масажист.

- Ново гадже? - с неувереност попита Калина.

- Не, буквално масажистът ми е супер.

- Да не прави масажи с happy end? - изкиска се Маги.

- Напълно е възможно, просто трябва да го поведе в правилната посока – не ѝ остана дължна Рокси. Калина реши да спре безсмисления разговор:

- Маги, Рокс, обичам ви. Тази година преживяхме много, нека новата ни донесе само онова, което сме готови да понесем!

- Ето я нашата мислителка – подигра се Рокси, за да не влезе в сериозния ѝ тон – Аз си пожелавам един мъж, който да ме направи почтена жена – и пак се изсмя.

Аз пък ни пожелавам да сме винаги заедно и да имаме пари за телефон и интернет, за да не губим връзка.

При тези думи и трите прихнаха да се смеят.

- Да! - чу се от Калина и Рокси.

- Пол ме откъква, чао от мен.

- Кирил ще дойде да ме вземе след час, трябва да се подготвя.

- Вървете, чеда на любовта, оставете старата мома сама! - пак се самоиронизира Рокси със смях.

- Целувки и щастлива нова година! - чу се от далеч.

Рокси натисна червената слушалка на Skype и затвори лаптопа си. Беше радостна за приятелките си. Знаеше, че и на нея ще ѝ се случи любовта, ама кога ... нямаше идея. Вечният оптимист в нея си проправи път измежду мрачните ѝ мисли и се зае да ѝ дава акъл за най-красивата ѝ рокля.

Нова година, ново начало, нови възможности, нова рокля! Мантрата на Рокси работеше всеки път и този не ѝ изневери. За новата година и за новия си късмет Рокси беше подготвила бяла къса рокля с гол гръб. В тон със снега си беше помислила, когато я купуваше и веднага се влюби в гледката, докато я мери. Пусна си косата, разроши я леко, постави една фиба с малки бели камъчета и завърши тоалета си с прелестни сребърни обувки с висок тънък ток. Беше прелестна. И го знаеше.

По време на вечерята не се случи нищо интересно. Храна, томбола, няколко танца с баща ѝ и постоянно дебнене на Андрей. Той искрено се забавляваше с останалите на масата, а тя сякаш не съществуваше изобщо. Дори не я поглеждаше. Пет минути преди да настъпи Новата година всички взеха по една празна чаша за шампанско и се оттеглиха към двора, където щеше да има заря. Рокси беше вече подпийнала и поразвеселена, така че нямаше нищо против една заря и шампанско на снега. Всички се събраха около открития горещ басейн и започнаха да броят – 9, 8, 7 ... Рокси се развълнува от идеята за новата година, за новите възможности, за някакъв нов живот. Благодарни за всичко, което има и което ѝ се случва и погледна към небето. Там буква след буква под формата на заря се изписа:

“Рокси, ще се омъжиш ли за мен?”

Всички викаха, пукаха шампанско и разливаха по чашите. Ушите ѝ сякаш се изпълниха с писъци, мозъкът ѝ се замая и тя реши, че ѝ се привижда. Тя усети топли ръце зад гърба си и точно преди да се обърне се олюля и цопна в горещия басейн. Всички затаиха дъх. Андрей веднага скочи след нея и я прегърна:

- Ще се омъжиш ли за мен?

- Няма! – беше първата ѝ реакция

Той я притегли силно към себе си, целуна я и я попита отново:

- Ще се омъжиш ли за мен?

- Да. – отвърна тя троснато, като сърдито малко дете

Андрей я притисна още по-силно към себе си:

- Нали знаеш, че те обичам, откакто бях на 8 години?

- А ти, нали знаеш, че така или иначе щях се омъжа за теб?

Заявих го още на 3!

Преди края

На 22 март приятелките се събраха. И трите бяха прелестно облечени, но Рокси се отличаваше с изящна бяла рокля, покрита с множество дребни блещукащи камъчета. Трите шумно споделяха и се кикотиха на по чаша бяло вино, докато някой не извика: „Време е“.

Рокси изпи виното на екс и викна:

- Ще се женя, с мен ли сте?

Трите се засмяха отново и се прегърнаха. Рокси уверено подхвана шлейфа на сватбената си рокля и пое смело

Преди края

напред, където Андрей, по-красив отвсякога, я очакваше с думите:

- Колко още ще те чакам, принцесо?

- Цял живот, ако се наложи – отвърна свойски тя и се затича към олтара. Метна му се на врата, целуна го и се обърна към служителката на Общината:

- Готова съм!

Всички гости се засмяха и притаиха дъх.

Най-интересното предстоеше.

Край

“Каквото и да кажа за мацките след 22, няма да е достатъчно. На едни им се прави секс, на други им се мисли за бъдещето, а трети изобщо не знаят в каква посока да поемат. Маги, Калина и Рокси са типичен пример за три приятелки в София, на които все нещо им се случва, все имат повод да се напият, да си оплачат младините или да споделят с кого са се целували през изминалата нощ. В края на деня, обаче, всяка трябва да вземе решение сама.”

Radostrina

Дипломиран арабист и книгоиздател, Радостина активно се занимава с маркетинг и реклама. В началото на 2012 става главен редактор на единствената изцяло специализирана медия за маркетинг и реклама у нас www.marketing360.bg и паралелно с това работи в Bubu Studio – бутиковото студио за филми и телевизионни реклами.

Истински фен на чиклит романите, през 2009 тя започва да пише своята книга и 5 години по-късно я завършва. Нищо не може да помрачи безграничния ѝ оптимизъм, а доказателство за това са историите на Маги, Калина и Рокси, разказани в „След 22“. Пригответи се за парти, секс, драма и романтично-сълзлив край!

